

AGATA KRISTI

BIBLIOTEKA BESTSELER

PAUKOVA MREŽA

Paukova mreža

Spider's Web

Agatha Christie, 1954

1.

Porodična vila Koplstoun, elegantna građevina iz osamnaestog veka, podignuta na seoskom imanju Henrija i Klarise Heilšem-Braun, u blago brežuljkastom predelu Kenta, izgledala je divno, čak i ovog tmurnog, martovskog popodneva. U ukusno opremljenom salonu u prizemlju, sa francuskim prozorima prema bašti, dva muškarca su stajala pored konzolnog stola, na kome je ležao poslužavnik sa tri čaše portoa, obeležene brojevima jedan, dva i tri. Na stolu su se, takođe, nalazili olovka i parče papira.

Ser Roland Delahei, dostojanstven gospodin u ranim pedesetim godinama, šarmantnih i kulturnih manira, sede na naslon za raku jedne veoma udobne fotelje, dozvolivši svom prijatelju da mu stavi povez preko očiju. Hugo Birč, gospodin, šezdesetih godina, sklon pomalo plahovitom ponašanju, tada stavi u ruku ser Rolanda jednu od čaša sa stola. Ser Roland srknu, razmisli za trenutak, pa, onda, reče:

„Mislim.. da, da... definitivno - jeste, ovo je dau 'četrdeset druga'."

Hugo vrati čašu na sto, ponavljajući „dau 'četrdeset druga'", pribeleži to na papir, pa mu dodade drugu čašu. Ser Roland ponovo srknu. Napravi pauzu, a onda uze još jedan gutljaj, potvrdno klimajući glavom. „Hm, da, da", izjavi sa sigurnošću. „E, sada, ovo je definitivno izuzetno fini porto." Još jednom srknu.

„Nema nikakve dileme, ovo je kokburn 'dvadeset sedma'."

On vrati Hugu čašu i nastavi da priča. „Zamisli, da Klarisa utroši bocu kokburna 'dvadeset sedme' na ovako glup ogled, kao što je ovaj. To je čisto sknavljenje.

Ali, jednostavno, žene se ni malo ne razumeju u porto."

Hugo prihvati čašu, pribeleži njegov odgovor na parčetu papira, pa mu dodade i treću. Čim je uzeo prvi gutljaj, reakcija ser Rolanda je bila trenutna i burna.

„Bljak!" - uzviknu on sa odvratnošću. „Vino Rubi, neka vrsta portoa. Ne mogu ni da zamislim, zašto bi, Klarisa, držala ovakvu stvar u kući."

Pošto su njegove procene bile uredno pribeležene, on skide povez sa očiju. „Sada je na tebe red", reče Hugo.

Hugo skide naočare i prepusti ser Rolandu da mu stavi povez preko očiju. „Pa, ja mislim, da ona koristi ovaj jeftini porto za pripremanje zečetine ili kao začim za supe", primeti on. „Ne mogu da poverujem, da bi joj Henri dozvolio da to ponudi gostima."

„Evo, gotovo je, da li si spreman, Hugo?" - upita ser Roland, pošto je pričvrstio povez preko očiju svog prijatelja. „Možda bi trebalo da te prvo tri puta okrenem u mestu, kao što to rade u igri „ćorave bake", reče, vodeći Huga do fotelje i pomažući mu da sedne.

„Hej, hej, polako", protestovao je Hugo. Rukom je napipavao iza sebe, kako bi pronašao stolicu. „Jesi li se smestio?" - upita ser Roland. „Jesam."

„Onda ću ja, za svaki slučaj, da ispomeram redosled čaša", reče ser Roland, dok je pomerao čaše na stolu.

„Nema potrebe", odvrati Hugo. „Da li misliš, da postoji i najmanja šansa, da bi tvoje mišljenje moglo uticati na mene? Ja sam isto tako dobar poznavalac portoa, kao i ti, Roli, dečko moj."

„Ne budi previše siguran u to. U svakom slučaju, mala predostrožnost neće biti na odmet", insistirao je ser Roland.

Upravo je nameravao da Hugu doda prvu čašu, kad treći gost Heilšem-Braunovih uđe u sobu.

Varender, atraktivan, mlad čovek od dvadesetak godina, nosio je preko odela tešku, kišnu kabanicu. Dahćući, očigledno u nedostatku vazduha, on se uputi ka kauču i, baš kad je hteo da se stropošta na njega, primeti da se ovde nešto dešava.

„Šta, zaboga, radite vas dvojica?" - upita, dok je skidao kišni mantil i sako. „Trik sa tri karte, samo što vi to izvodite sa čašama?"

„Šta ja to čujem?" - želeo je da zna Hugo, čije su oči bile vezane. „Zvuči, kao da je neko uveo psa u prostoriju."

„To je samo mladi Varendar", uveravao ga je ser Roland. „Pazi kako se ponašaš."

„Uh, meni je zvučao kao pas koji je jurio zeca", izjavi Hugo.

„Tri puta sam otišao do glavne kapije i nazad, u ovoj teškoj, kišnoj kabanici preko odela", objašnjavao je Džeremi, zavalivši se na kauč. „Očigledno je ministar iz Hercoslovačke, to uspeo da izvede za četiri minuta i pedeset tri sekunde, takođe, u svojoj kišnoj kabanici. Ja sam se svojski potrudio, ali nisam uspeo da postignem bolji rezultat od šest minuta i deset sekundi. A, mislim, da i on nije uspeo. Samo bi Kris Četveć, lično, mogao da postigne to vreme, sa ili bez, kišnog mantila."

„Ko ti je rekao za hercoslovačkog ministra?" - upita ser Roland.

„Klarisa!" - uzviknu ser Roland, smeškajući se.

„Ah, Klarisa!" Hugo prasnu u smeh. „Ne treba da obraćaš pažnju na ono što ti Klarisa kaže."

Smešeći se i dalje, ser Roland nastavi: „Bojim se da ne poznaješ dovoljno svoju domaćicu, Varendar. Ona je jedna mlada dama sa izuzetno bujnom maštom."

Džeremi se pridiže na noge. „Da li ti misliš da je ona ćelu ovu stvar izmislila?" - upita ozlojeđeno.

„Pa, ne bih se kladio, da nije", odgovori ser Roland, dok je dodavao jednu od tri čaše Hugu, preko čijih očiju se nalazio povež. „To zvuči kao jedna od njenih pošalica."

„Stvarno? Čekaj samo dok vidim tu mladu ženu", obeća Džeremi. „Imaću nekoliko reci da joj saopštim. Bože, totalno sam iscrpljen." On krenu ka holu, noseći svoj kišni mantil.

„Prestani da pafćeš kao morž", požali se Hugo. „Ja ovde pokušavam da se skoncentrišem. U pitanju je pet funti. Roli i ja smo se opkladili."

„Oko čega?" - upita Džeremi, vrati se, i sede na naslon za ruku od kauča.

„Trebalo da odlučimo ko je bolji poznavalac portoa", odgovori mu Hugo. „Ovde imamo Kokburn 'dvadeset sedma', Dau 'četrdeset druga', i specijalnu ponudu iz lokalne bakalnice. Tišina sada. Ovo je važno." On ispi iz čaše, koju je držao u ruci, i uzdržano promrmlja: „Hmm-mm."

„Pa?" - upita ga ser Roland. „Jesi li odlučio šta je u prvoj čaši?"

„Ne požuruj me, Roli", uzviknu Hugo. „Ja neću da se zalećem. Gde je sledeća?"

Kada mu je dodao sledeću čašu, on ne vrati onu prvu, već je zadrža kod sebe.

Srкну iz nje, a onda izjavi: „Da, prilično sam siguran za ove dve." On još jednom omirisa oba pića. „Ovo prvo je dau" - reče sigurno i vrati prvu čašu. „Drugo je kokburn", nastavi, vraćajući i drugu, dok je ser Roland ponavljao: „Čaša broj tri je dau, broj jedan je kokburn", zapisujući onako, kako je i izgovarao.

„Mislim da nema potrebe da okusim i treće", izjavi Hugo, „ali, pretpostavljam, da je bolje da i to odradim."

„Evo, izvoli", reče ser Roland, dodajući mu i treću čašu.

Tek što je srкнуo iz nje, Hugo uzviknu sa odvratnošću. „Bljak! Uh! Kakvo neopisivo đubre." On vrati čašu ser Rolandu, a onda izvadi maramicu iz džepa i obrisa usne, da bi uklonio taj, odvratan ukus. „Trebaće mi čitav sat da izbacim ukus ovog đubreta iz svojih usta", žalio se on. „Skini mi ovo, Roli."

„Evo, ja ću", ponudi se Džeremi, pa, ustajući sa kauča, priđe Hugu iza leđa, da bi mu odvezao povez sa očiju, dok je ser Roland zamišljeno srknuo iz poslednje čaše, pre nego ju je vratio na sto.

„Znači, to je tvoje mišljenje, Hugo, jel tako? Čaša broj dva, specijalna ponuda iz bakalnice?" On odmahnu glavom. „Gluposti! To je dau 'četrdest druga', nema nikakve sumnje oko toga."

Hugo stavi povez za oči u svoj džep. „Ama! Ti si izgubio osećaj ukusa, Roli", izjavi on.

„Mogu li i ja da probam?" - predloži Džeremi. Priđe stolu i brzo srknuo iz svake čaše. Stao je za trenutak, onda još jednom probao sva tri pića i, na kraju, priznade: „Meni je sve ovo istog ukusa."

„Vi, mladi ljudi!" - upozori ga Hugo. „Za sve je kriv taj užasni džin koji stalno pijete. To vam uništava kompletan doživljaj ukusa. Nije samo da žene ne cene porto. U današnje vreme, takođe, ne ceni ga nijedan čovek, mladi od četrdeset godina."

Pre nego je Džeremi imao šanse da odgovori, vrata prema biblioteci se otvoriše i Klarisa Heilšem-Braun, lepa, tamnokosa žena, u kasnim, dvadesetim godinama, uđe u sobu. „Zdravo, dragi moji", pozdravi ser Rolanda i Huga. „Da li ste rešili pitanje portoa?"

„Jesmo, Klarisa", ubedio ju je Ser Roland. „Spremni smo za tebe."

„Ja sam ubeden, da sam u pravu", reče Hugo. „Broj jedan je kokburn, broj dva neka vrsta portoa i broj tri je dau. Zar ne?"

„Gluposti", izjavi ser Roland, pre nego što je Klarisa imala vremena da odgovori.

„Broj jedan je dau, dva je kokburn, a tri je neka vrsta portoa. Zar nisam ja u pravu?"

„Dragi moji!" - bio je jedini Klarisin komentar. Ona prvo poljubi Huga, a onda ser Rolanda, pa nastavi. „Sada, jedan od vas dvojice, neka odnese poslužavnik nazad u trpezariju. Tamo će pronaći bocu za piće na pomoćnom stolu." Osmehujući se, sama za sebe, ona izvadi čokoladicu iz kutije, koja se nalazila na jednom od stočića.

Ser Roland podiže poslužavnik sa čašama, nameravajući da izađe iz sobe, ali iznenada zaslade. „Boca za piće?" - upita on oprezno.

Klarisa sede na kauč i podvuče noge ispod sebe. „Da", odgovori ona. „Samo jedna boca za piće." Kikotala se. „To je sve isti porto, znate."

2.

Klarisina izjava je prouzrokovala različite reakcije kod njenih slušalaca. Džeremi se grohotom nasmeja, ode do svoje domačice i poljubi je, dok je ser Roland stajao otvorenih usta, zapanjen, a Hugo bio u nedoumici na koji način da reaguje, jer je osećao, da je od njih, napravila budale.

Kada je ser Roland konačno došao do reci, on izusti: „Klarisa, ti neprincipijelna varalice." Ali je, u njegovom glasu, ipak, bilo nežnosti.

„Pa", odgovori Klarisa, „bilo je tako vlažno popodne, i zbog toga niste mogli da igrate golf. Ipak, morali ste da nađete neku zabavu, i zabavili ste se oko ovoga, zar ne, dragi moji?"

„Časti mi!" - uzviknu ser Roland, dok je nosio poslužavnik prema vratima. „Treba da se stidiš što si se poigrala sa svojim starijim prijateljima. Izgleda, da je jedino mladi Varendar pogodilo, da su sve bile iste."

Hugo, koji se smeja, pridruži mu se. „Ko li je to bio?" - upita ga, zagrlivši ser Rolanda. „Ko li je to rekao da prepoznaje kokburn 'dvadeset sedame', bilo gde?"

„Ah, nije bitno, Hugo", odgovori ser Roland rezignirano, „hajde da kasnije popijemo još malo od toga, šta god da je to bilo." Pričajući, njih dvojica izadoše na vrata i zatvoriše ih za sobom.

Džeremi se okrenu Klarisi, koja je sedela na kauču. „E, sada, Klarisa", počeo on optužujuće, „šta je to bilo u vezi sa hercoslovačkim ministrom?"

Klarisa ga pogleda nevino. „Šta u vezi sa njim?" - upita.

Uperivši prst ka njoj, Džeremi je govorio jasno i polako. „Da li je on, ikada, trčao do glavne kapije i nazad, u kišnom mantilu, tri puta, za četiri minuta i pedeset tri sekunde?"

Klarisa se slatko smejala, dok je odgovarala. „Hercoslovački ministar je jedan drag čovek, ali on ima preko šezdeset godina i, čisto sumnjam, da je uopšte trčao bilo gde, već godinama."

„Znači, ti si, ipak, izmislila celu stvar. Oni su me upozorili da si, verovatno, to uradila. Ali, zašto?"

„Pa", reče Klarisa, uz još sladi osmeh nego ranije, „ti si se ceo dan žalio kako nemaš dovoljno fizičke aktivnosti. Zato sam pomislila da jedina, prijateljska stvar, koju mogu da uradim za tebe, jeste da ti pomognem da se malo aktiviraš."

Ne bi imalo nikakvog smisla, da sam ti naredila, da odeš na brzi sprint kroz šumu.

Ali sam znala da nećeš odoleti izazovu."

Džeremi napravi komičnu grimasu, praćenu dubokim, negodujućim uzdahom.

„Klarisa", upita je, „da li ti, ikada, govoriš istinu?"

„Naravno, ponekad", priznade Klarisa. „Ali, kada god govorim istinu, izgleda da mi niko ne veruje. To je vrlo čudno." Ona se zamisli na trenutak, a onda nastavi:

„Pretpostavljam da, kada nešto izmišljaš, toliko se uneseš u to, da cela stvar izgleda mnogo ubedljivije." Ona polako odšeta do francuskog prozora.

„Mogao je da mi pukne kapilar od napora", požali se Džeremi. „A, tebe ne bi bilo briga."

Klarisa se nasmeja. Otvorivši prozor, ona primeti: „Izgleda da se vreme smirilo."

Biće lepo več. Kako, božanstveno, miriše bašta posle kiše." Ona se malo nagnu napred, i omirisala. „Narcisi."

Pošto je opet zatvorila prozor, Džeremi joj priđe. „Da li ti, zaista, voliš da živiš ovde na selu?" - upita je.

„Obožavam."

„Ali, mora da ti je, ponekad, smrtno dosadno", reče on. „Sve je ovo tako besmisleno za tebe, Klarisa. Sigurno ti jako nedostaje pozorište. Čuo sam da si bila strastveni obožavalac pozorišta, dok si bila mlada."

„Da, bila sam. Ipak, uspevam nekako da kreiram svoje lično pozorište ovde", reče Klarisa smešeći se.

„Ali, ti treba da vodiš uzbudljiv život u Londonu."

Klarisa se ponovo nasmeja. „Šta, zabave i noćni klubovi?" - upita ona.

„Zabave, da. Ti bi bila briljantna domaćica", reče joj Džeremi uz osmeh.

Ona se okrenu ka njemu. „To zvuči kao roman iz edvardovskog doba", reče. „U svakom slučaju, diplomatske zabave su strašno dosadne."

„Ali, to je, takva šteta, mislim, što si izolovana ovde", insistirao je, približavajući joj se i pokušavajući da je uhvati za ruku.

„Šteta - za mene?" - upita Klarisa, povlačeći svoju ruku.

„Da", odgovori Džeremi vatreno. „A, onda, tu je i Henri."

„Šta u vezi sa Henrijem?" - Klarisa se zabavljala, tapkajući jastuče na jednoj od fotelja.

Džeremi ju je netremice posmatrao. „Ne mogu, čak, ni da zamislim, zašto si uopšte pristala da se udaš za njega", odgovori on, skupljajući sve više hrabrosti.

„Mnogo je stariji od tebe, a ima i ćerku, koja već, ide u školu." Naslonio se na fotelju, još uvek je pažljivo gledajući. „On je izuzetan čovek, ne sumnjam u to, ali, zaista je uobražen i uštogljen tip. Podseća na kuvanu nogu." Zaćuta na trenutak, čekajući reakciju. Pošto je nije bilo, on nastavi: „I, beskrajno je dosadan."

Ona ne reče ništa. Džeremi ponovo pokuša. „Nema ni smisla za humor", promrsi nekako razdražljivo.

Klarisa ga pogleda, nasmeši se, ali i dalje nije komentarisala.

„Pretpostavljam da misliš, kako nije trebalo da ti kažem sve ovo!" - uzviknu Džeremi.

Klarisa sede na ivicu jedne poduže klupe. „Oh, ne smeta mi", reče mu ona. „Možeš da mi kažeš šta god hoćeš."

Džeremi joj priđe i sede pored nje. „Znači, ti shvataš, da si napravila grešku?" - upita je energično.

„Ali, ja nisam napravila grešku", odgovorila je Klaris tiho. Zatim, zadirkujući ga, dodade: „Da li se ti to meni udvaraš, Džeremi?"

„Definitivno", spremno je glasio njegov odgovor.

„Kako je to slatko", uzviknu Klarisa. Potom ga blago pogura laktom. „Molim te, nastavi."

„Mislim da ti već znaš, šta ja osećam prema tebi, Klarisa", odgovori Džeremi pomalo zlovoljno. „Ti se samo poigravaš sa mnom, zar ne? Flertuješ. Ovo je samo, još jedna od tvojih igrica. Draga, zar ne možeš, bar jednom, da budeš ozbiljna?"

„Ozbiljna? Šta ima tako dobro u tome da si 'ozbiljan'?" - odgovori Klarisa. „Ima već dovoljno ozbiljnosti u svetu. Ja volim da se zabavljam, a volim da se i svi oko mene, isto tako, zabavljaju."

Džeremi se nasmeši, snuždeno. „Ja bih se, recimo, sada, mnogo više zabavljao, kad bi me ti ozbiljnije shvatala",

primeti on.

„Ah, ma hajde", veselo ga je ubedivala. „Naravno da se zabavljaš. Evo, ovde si došao, kao naš gost, za vikend, zajedno sa mojim dragim, kumom Rolijem. A, i slatki, stari Hugo je večeras svratio na piće. On i Roli su tako smešni zajedno.

Ne možeš reći, da se ne zabavljaš."

„Naravno da uživam", priznade Džeremi. „Ali, ti mi ne dopuštaš da ti kažem sve ono, što stvarao želim da ti kažem."

„Ne budi smešan, dragi", odgovori ona. „Ti, vrlo dobro znaš, da mi možeš reći sve što hoćeš."

„Stvarno? Misliš li to ozbiljno?" - upita je.

„Naravno."

„U redu, onda", reče Džeremi. On ustade sa klupe i okrete se ka njoj. „Volim te", svečano izjavi.

„Tako sam srećna", odgovori Klarisa veselo.

„To je potpuno pogrešan odgovor", požali se Džeremi. „Trebalo je da kažeš: 'žao mi je', dubokim glasom, punim saosećanja."

„Ali, meni nije žao", insistirala je Klarisa. „Ja sam presrećna. Obožavam kada su muškarci zaljubljeni u mene."

Džeremi opet sede pored nje, ali okrenu glavu na drugu stranu. Izgledalo je, da je duboko potresen. Gledajući ga trenutak-dva, Klarisa upita: „Da li bi ti, za mene, uradio sve na ovom svetu?"

Okrećući se ka njoj, Džeremi odgovori energično: „Ti znaš, da bih. Bilo šta. Bilo šta na ovom svetu", izjavi.

„Zaista?" - reče Klarisa. „Pretpostavimo, na primer, da ja ubijem nekoga, bi li mi pomogao... ne, ne, moram da prekinem." Ona ustade, i udalji se nekoliko koraka.

Džeremi pogleda u Klarisu. „Nemoj prekidati, nastavi", molio ju je.

Gutala je nekoliko trenutaka, a onda poče da govori. „Pitao si me, malopre, da li mi je ikada dosadno, ovde, na selu."

„Jesam."

„Pa, pretpostavljam da jeste, na neki, određen način", priznade ona. „Ili, radije, mogla bih reći, bilo bi mi dosadno da mi nije mog, tajnog hobija."

Džeremi je izgledao zbunjeno. „Tajni hobi? Šta je to?" - upita je.

Klarisa duboko uzdahnu. „Vidiš, Džeremi", reče, „moj život je oduvek bio miran i srećan. Nikada mi se ništa uzbudljivo nije dogodilo, pa sam, tako, počela da igram svoje male igrice. Ja ih nazivam 'pretpostavke'."

Džeremi je izgledao zaprepašćeno. „Pretpostavke?"

„Da, reče Klarisa i poče da šparata kroz sobu. „Na primer, mogla bih da ustanem rano, jednog jutra, i pronađem mrtvo telo u biblioteci, šta bih ja uradila?'. Ili: 'Pretpostavimo, da jednoga dana, neka žena ušeta ovde, i izjavi, da su se ona i Henri tajno venčali u Konstantinopolju, i da je, zbog toga, naš brak nevažeći, šta bih ja njoj rekla?'.

Ili: 'Pretpostavimo, da sam sledila svoj instinkt, i postala poznata glumica.' Ili:

'Pretpostavimo, da moram da donesem odluku, da li da izdam svoju zemlju ili da Henrija ubiju na moje oči?' Vidiš li na šta mislim?" Ona se iznenada osmehnu Džeremiju. „Ili čak.. " Sede u fotelju, pa nastavi.. „'Pretpostavimo, da pobeegnem sa Džeremijem, šta bi se dogodilo dalje?'"

Džercmi joj priđe i kleknu pored nje. „Osećam se polaskanim“, reče joj. „Ali, da li si stvarno, ikada, zamišljala baš tu, specifičnu, situaciju?“

„Ah, jesam“, odgovori Klarisa uz osmeh.

„Pa? Šta se dogodilo?“ - on je uhvati za ruku.

Ona je polako izvuče. „Pa, poslenji put kada sam to igrala, bili smo na rivijeri u Zuan le Pins, i Henri je dojurio za nama. Imao je revolver kod sebe.“

Džeremi je izgledao preneraženo. „Dragi Bože!“ - uzviknu on. „Da li me je ustrelio?“

Klarisa se smešila, prisećajući se. „Čini mi se da se sećam“, reče Džeremiju, „da je rekao...“ tu zaslade, nastavljajući dramatičnim tonom interpretaciju događaja, „Klarisa, ili ću ja ubiti Džeremiju ili ga ubi ti.“

Džeremi ustade i udalji se malo. „Baš pošteno sa njegove strane“, reče, zvučeći neubedljivo. „Ne mogu da zamislim ništa, što bi mi manje ličilo na Henrija. Ali, nema veze, šta si ti rekla na to?“

Klarisa se i dalje samozadovoljno smešila. „U stvari, igrala sam tu igru na dva načina“, priznade ona. „U prvoj verziji, rekla sam Henriju da mi je jako žao.“

Nisam stvarno želela da se on ubije, ali, pošto sam duboko zaljubljena u Džeremiju, bila sam bespomoćna da išta učinim, po tom pitanju. Henri se bacio pred moje noge, ridajući, ali ja sam bila odlučna. 'Ti si mi veoma drag, Henri', rekla sam mu, 'ali ja ne mogu da živim bez Džeremija. Ovo neka bude zbogom.'

Onda sam izjurila iz kuće u baštu, gde si me ti čekao. Nastavili smo da trčimo puteljkom, do glavne kapije, i tada smo čuli pucanj koji je dolazio iz kuće, ali mi smo, ne obazirući se na to, nastavili dalje, svojim putem.“

„Dragi Bože!“ - Džeremi zinu od čuda. „Pa, baš si mu odbrusila, zar ne? Jadan Henri?“ On razmisli malo, pa nastavi: „Ali, rekla si, da si tu igru igrala na dva načina. Šta se dogodilo u drugoj varijanti?“

„Oh, Henri je bio tako mizeran i tako me je bolećivo molio, da ja nisam imala srca, da ga ostavim. Odlučila sam da te se odreknem, i posvetim svoj život čineći Henrija sretnim.“

Džeremi je, sada, već izgledao potpuno utučen. „Pa, draga moja“, to je zaista interesantno, ali molim te, molim te, budi ozbiljna na trenutak. Ja sam iskren, kada ti kažem da te volim. Zaljubljen sam u tebe već duže vreme. Mora da si to shvatila. Jesi li sigurna da nema nade za mene? Da li, zaista, želiš da provedeš ostatak života sa dosadnim, starim Henrijem?“

Klarisa je bila pošteđena odgovora na ovo pitanje, jer je, u tom momentu, u sobu banula mršava, povisoka, dvanaestogodišnja devojčica u školskoj uniformi, noseći svoju dačku torbu. Odmah, po ulasku, ona povika: „Zdravo, Klarisa.“

„Zdravo, Pipa“, odgovori joj maćeha. „Kasniš.“

Pipa stavi svoju kapu i torbu na stolicu. „Časovi muzičkog“, objasni ona lakonski.

„Ah, naravno“, priseti se Klarisa. „Danas si imala čas klavira, zar ne? Da li je bilo interesantno?“

„Nije. Užasno. Odvratne vežbe, koje sam morala da ponavljam neprekidno.“

Gospođica Farou je rekla, da je to zbog uvežbavanja prstiju. Nije me pustila da odsviram predivan solo komad, koji sam uzvežbala. Ima li neke hrane na vidiku?

Umirem od gladi.“

Klarisa ustade. „Zar nisi, kao i obično, dobila kiflu da je pojedeš u autobusu?“ - upita je.

„Jesam“, priznade Pipa, „ali, to je bilo pre pola sata.“ Ona uputi Klarisi jedan molećiv pogled, skoro komičan. „Zar

ne mogu da dobijem malo kolača ili nešto drugo, da preživim.

Klarisa uze Pipu za ruku i povede je ka vratima, smejući se. „Videćemo šta možemo da pronađemo", obeća ona.

Dok su odlazile, Pipa upita uzbuđeno: „Ima li još malo onog kolača... onog sa višnjama na vrhu?"

„Nema", reče joj Klarisa. „Sve si juče pojela."

Džeremi zavrte glavom, smešeći se, dok je slušao njihove glasove, kako se udaljavaju niz hol. Čim su glasovi utihnuli, on brzo dođe do pisaćeg stola i, hitro otvori jednu, pa drugu fioku. Ali, iznenada, začu snažan, ženski glas, kako doziva iz bašte: „Ahoooj, tamo!" On se trže i, na brzinu, zatvori ladice. Okrenu se ka francuskom prozoru, baš na vreme, da vidi jednu krupnu, žensku priliku, četrdesetih godina, obučenu u tvid, i u teškim gumenim čizmama, kako otvara francuski prozor. Ona zastade, kada ugleda Džeremiju. Stojeći na pragu, upita odsečno: „Da li je gospoda Heilšem-Braun u blizini?"

Dok je odgovarao na pitanje, Džeremi se polako udaljavao od pisaćeg stola, pomerajući se prema kauču. „Jeste, gospođice Pik. Malopre je otišla do kuhinje, sa Pipom, da joj pronađe nešto za jelo. Znae već, kako Pipa uvek ima ogroman apetit."

„Deca ne treba da jedu između obroka", glasio je odgovor, izrečen zvonkim, skoro muškim, glasom.

„Želite li da uđete, gospođice Pik?" - upita Džeremi.

„Ne, ne mogu da uđem zbog svojih čizama", objasni ona, uz gromoglasan smeh.

„Ako bih ušla, unela bih pola bašte sa sobom." Opet se nasmeja. „Samo sam htela da je pitam, koje povrće želi za sutrašnji ručak."

„Pa, bojim se da ja..." - počeo Džeremi, kad ga gospođica Pik prekide. „Znae šta", zagrmje ona, „vratću se ja kasnije."

Upravo je krenula da izađe, kada se, iznenada, vrati i oslovi Džeremiju. „Bićete pažljivi sa tim pisaćim stolom, zar ne, gospodine Varendere?" - reče ona kategorično.

„Naravno da ću paziti", odgovori Džeremi.

„Vidite, to je vredan antički komad", objasni gospođica Pik. „Ne biste smeli da, na tako silovit način, izvlačite te fioke."

Džeremi je izgledao zbunjeno. „Izvinite", izvini se on. „Samo sam tražio parče papira."

„Srednja pregrada", zagrmje gospođica Pik, pokazujući mu prstom u tom pravcu.

Džeremi se okrenu pisaćem stolu, otvori srednji pregradak i izvuče parče hartije za pisanje.

„Tačno tako", nastavi gospođica Pik, oštro. „Čudno, kako ljudi često ne vide ono, što im stoji ispred nosa." Dok je odlazila ka bašti, smejala se iz sveg srca.

Džeremi joj se pridruži u smehu, ali, čim je izašla, on naglo prestade da se smeje. Upravo je nameravao da se vrati do pisaćeg stola, kad Pipa ude u sobu, žvaćući kiflu.

3.

„Uh, fenomenalna kifla", reče Pipa sa punim ustima, zatvorivši vrata za sobom, i obrisavši svoje umazane, lepljive prste o suknju.

„Hej, zdravo opet", pozdravi je Džeremi. „Kako je bilo danas u školi?"

„Prilično odvratno", veselo odvrati Pipa spuštajući preostali deo kifle na sto.

„Danas smo radili 'Svetska zbivanja'." Ona otvori svoju školsku torbu.

„Gospođica Vilkinson obožava 'Svetska zbivanja', ali užasan je davež. Ne može da održi disciplinu u učionici."

Dok je Pipa vadila knjigu iz torbe, Džeremi je upita: „Koji je tvoj omiljeni predmet?"

„Biologija", odgovori Pipa oduševljeno, bez razmišljanja. „To je božije. Juče smo secirali žablje batake." Istog trenutka mu poturi neku knjigu pod nos. „Pogledaj šta sam pronašla među starim knjigama, u nekoj knjižari. Užasno je retka, sigurna sam u to. Stara je preko sto godina."

„Kakva je to knjiga, u stvari?"

„To je neka vrsta knjige recepata", objasni Pipa i otvori knjigu. „Baš je uzbudljiva, fantastično uzbudljiva."

„Ali, o čemu se tu radi?" - želeo je da zna Džeremi.

Pipa se već bila potpuno unela u knjigu. „Šta?" - promrsi ona neodređeno, dok je okretala stranice.

„Izgleda da je vrlo interesantna", primeti on.

„Šta?" - Pipa opet ponovi, ne skidajući pogled sa knjige. „Zamisli!", promrmlja za sebe dok je okretala sledeću stranu.

„Evidentno je da вреди tih para", prokomentariše Džeremi, i uze novine.

Očigledno, u nedoumici oko onoga, što je čitala u knjizi, Pipa ga upita: „Koja je razlika između sveće od voska i sveće od loja?"

Pre nego što je odgovorio, Džeremi razmisli na trenutak. „Pretpostavljam, da je sveća od loja znatno lošija", reče. „Ali, to se sigurno ne može jesti? Kakva čudna knjiga recepata."

Uživajući u njegovoj zbunjenosti, Pipa ustade. „Može li se to jesti?!", teatralno ponovi pitanje. „Zvuči kao 'nagradno pitanje'." Nasmeja se, baci knjigu na fotelju i dohvati špil karata sa police za knjige. „Znaš li da igraš demona?" - upita ga.

Do tada je, Džeremi, bio potpuno zaokupljen čitanjem novina. Hmm bio je njegov odgovor na Pipino pitanje.

Pipa ponovo pokuša da mu skrene pažnju. „Pretpostavljam, da nećeš hteti da igraš 'magarca'?"

„U pravu si, neću", bio je kategoričan Džeremi. On vrati novine na mesto, sede za pisaći sto, i napisa neku adresu na jednoj koverti.

„Naravno, i mislila sam da nećeš", promrmlja tužno Pipa. Klečeći na podu, u sredini sobe, ona raširi karte i poče da igra demona. „Želela bih da imamo, bar jedan, lep dan za pramenu", jadikovala je. „Tako je glupo biti na selu kad pada kiša."

Džeremi je pogleda. „Da li ti voliš da živiš na selu, Pipa?" - upita je.

„Volim“, odgovori ona veselo. „Više volim da živim ovde, nego u Londonu. Ova kuća je strava, imamo tenisko igralište i sve ostalo. Postoji, čak, i tajna odaja u kojoj su se nekada krili sveštenici.“

„Tajno skrovište za sveštenike?“ - ponovi Džeremi sumnjičavo, smešeći se.

„Nemoguće, ova kuća nije iz tog perioda.“

„Pa, dobro, ja to tako zovem“, insistirala je ona. „Dođi, pokazaću ti.“

Pipa ode do desne police, izvadi nekoliko knjiga, i povuče nadole skrivenu ručicu, u zidu. Deo zida, desno od police se pomerio, tako, da je bilo očigledno da se radi o skrivenim vratima. Iza njih se nalazila jedna poveća odaja, sa još jednim, skrivenim vratima na suprotnom zidu.

„Ja, naravno, znam da ovo nije pravo sklonište za sveštenike“, priznade Pipa. „Ali, ovo je, ipak, neki tajni prolaz. Vidiš, kroz ona druga vrata ulazi se pravo u biblioteku.“

„Stvarno?“ - reče Džeremi i ode da proverii. On otvori vrata u dnu odaje, proviri u biblioteku, a onda ih ponovo zatvori i vrati se u sobu. „Izgleda da je tako.“

„Vidiš, ipak je to tajni prolaz, i niko ne bi pogodio da se tu nalazi, osim, ako ne zna za njega“, reče Pipa, dok je vraćala ručicu u prvobitan položaj, da bi zatvorila panel. „Ja ga stalno koristim“, nastavi ona. „To je baš pravo mesto za skrivanje leša, zar ne misliš tako?“

Džeremi se nasmeja. „Apsolutno je i smišljeno za tako nešto“, složi se on.

Pipa nastavi da igra karte na podu, kad Klarisa ude na vrata.

Džeremi je pogleda. „Tražila te je Amazonka“, obavesti je.

„Gospođica Pik? Uh, kakav davež“, odvrati Klarisa, uze Pipinu kiflu sa stola, i poče da je jede.

Pipa istog momenta skoči na noge. „Hej, to je moje!“ - protestovala je.

„Halapljivo stvorenje“, progundā Klarisa i predade joj ostatak kifle. Pipa je ponovo spusti na sto i vrati se svojoj igri.

„Prvo me je pozdravila nekakvim, mornarskim, pozdravom, kao da sam ja brod“, reče Džeremi Klarisi, „a onda me je ukorila zbog korišćenja ovog pisaćeg stola.“

„Ona je dosadna kao stenica“, priznade Klarisa, i savi se preko kauča, da osmotri Pipine karte. „Ali, pošto mi samo iznajmljujemo ovu kuću, a ona je deo paketa...“, tu prekide rečenicu i obrati se Pipi: „Crna desetka na crvenog puba“, pa nastavi, „...prinuđeni smo da je zadržimo. Mada je ona, u suštini, stvarno dobar baštovan.“

„Znam“, složi se Džeremi, obgrlivši je jednom rukom. „Video sam je jutros kroz prozor svoje spavaće sobe. Čuo sam, kako neko, nešto, naporno radi napolju, pa sam proturio glavu kroz prozor, kad tamo, Amazonka u bašti, kopa nešto nalik na ogromnu raku.“

„To se zove duboka sadnja“, objasni Klarisa. „Mislim da se tu sadi kupus ili nešto slično.“

Nagnuvši se malo, Džeremi stade da proučava karte na podu. „Crvena trojka na crnu četvorku“, savetovao je Pipu, koja mu, umesto odgovora, uputi jedan besan pogled.

Na vratima prema biblioteci, pojavi se ser Roland u pratnji Huga, i značajno pogleda Džeremija. Ovaj taktički povuče ruku, i udalji se od Klarise.

„Izgleda, da se konačno razvedrilo“, izjavi ser Roland. „Mada, prekasno je za golf. Smrknuće se, već za nekih dvadesetak minuta.“ Gledajući dole, u Pipine karte, on joj nogom ukaza na grešku. „Gledaj, ovo, ide tamo“, reče joj. Uputivši se preko sobe, do francuskog prozora, propustio je da primeti ljutiti pogled, koji mu je Pipa uputila. „Dakle“, reče on, gledajući kroz prozor u baštu, „mislim, da bismo, već sada, mogli da krenemo u klub ako ćemo

tamo jesti.

„Idem po svoj kaput", izjavi Hugo i, dok je prolazio pored Pipe, nagnu se preko nje, pokazujući joj jednu kartu. Pipa, sada već potpuno van sebe od besa, nadnese se nad karate, da ih svojim telom zakloni od daljih pogleda, a Hugo se, u tom trenutku, okrenu i oslovi Džeremija. „Kako stoje stvari sa tobom, dečko moj?" - upita ga. „Ideš li i ti, sa nama?"

„Idem", odgovori Džeremi. „Samo ću časkom otrčati i uzeti svoju jaknu." On i Hugo zajedno izađoše u hol, ostavljajući otvorena vrata za sobom.

„Jesi li siguran da ti ne smeta, što večeras ideš u klub na večeru, dragi moj?" - upita Klarisa ser Rolanda.

„Ni najmanje", ubeđivao ju je. „Pošto poslua ima slobodno popodne, mislim da je ovakav aranžman, u potpunosti, praktičan."

Sredovečni batler Heilšem-Braunovih, Eldžin, ude u salon iz hola i ode do Pipe.

„Vaša večera je postavljena u učionici, gospođice Pipa", reče joj. „Malo mleka, voća i vaši omiljeni biskviti."

„Uh, super!" - povika Pipa i skoči na noge. „Umirem od gladi."

Ona potrča ka vratima, ali je Klarisa zaustavi, i oštro joj naloži da prvo pokupi karte i odnese ih na mesto.

„Dodavola", protestovala je Pipa. Potom se vrati nazad, spusti se na kolena, i polako poče da prikuplja karte na gomilu, uz ivicu kauča.

Eldžin se, sada, obrati Klarisi. „Izvinite, gospođo", izusti on s puno poštovanja.

„Da, Eldžine, o čemu se radi?" - upita Klarisa.

Batleru je bilo neprijatno. „Nastao je mali.. hm.. nesporazum oko povrća", objasni joj.

„Ah, Bože", reče Klarisa. „Mislite sa gospođicom Pik?"

„Da, gospođo", nastavi batler. „Moja supruga smatra, da je gospođica Pik, veoma teška osoba, gospodo. Ona neprekidno ulazi u kuhinju, kritikuje i prigovara, i mojoj supruzi se to ne dopada, uopšte joj se to ne dopada. Na svim ranijim mestima, gde smo radili, gospoda Eldžin i ja, uvek smo imali veoma prijatne odnose sa baštom."

„Stvarno mi je žao zbog toga", odgovori Klarisa, uzdržavajući se da se ne nasmeje. „Ja ću.. hm.. ja ću pokušati da uradim nešto po tom pitanju.

Razgovaraću sa gospođicom Pik."

„Zahvaljujem vam, gospodo", reče Eldžin. Nakloni se i izađe iz prostorije, zatvarajući vrata za sobom.

„Koliko je samo ova poslua zamorna", Klarisa se obrati ser Rolandu, „i kakve, čudne, stvari samo oni govore. Kako neko može da ima prijatne odnose sa baštom? To zvuči nekako nepristojno."

„Ipak, mislim da si srećna sa ovim bračnim parom, Eldžinovima", podseti je ser Roland. „Gde si ih našla?"

„Preko lokalnog biroa za zapošljavanje", odgovori Klarisa.

Ser Roland se namršti. „Sva sreća da ih nisi uzela preko one agencije, kako se ono zvaše, odakle, redovno šalju kradljivce", primeti on.

„Kuvare?" - upita Pipa, gledajući ga sa poda, gde je, još uvek, slagala karte.

„Ne, draga. Kradljivce", ponovi ser Roland. „Sećaš li se", nastavi on obraćajući se ponovo Klarisi, „one agencije sa italijanskim ili španskim imenom - de Botelo, je l tako? - koja je uporno slala ljude na intervju za posao, a

ispostavilo se, da su većina njih bili stranci, koji ilegalno borave u zemlji? Endija Holma je jedan takav bračni par, koji su on i njegova žena angažovali, bukvalno opelješio.

Koristeći Endijevu prikolicu za konja, odneli su skoro sve iz kuće. I, još uvek ih nisu uhvatili."

„Ah, da", Klarisa se nasmeja. „Sećam se toga. Hajde, Pipa, požuri!", naredi detetu.

Pipa pokupi karte i ustade. „Evo!", uzviknu ona razdražljivo, i odloži karte na policu za knjige. „Volela bih, da čovek ne mora uvek, da raščićava za sobom."

Ona krenu a Klarisa je pozva nazad: „Evo, ponesi svoju kiflu sa sobom", i dade joj kiflu u ruku.

Pipa ponovo krenu ka izlazu. „I, svoju torbu", nastavi Klarisa.

Pipa dotrča do fotelje, zgrabi svoju torbu, i okrenu se ka vratima da krene.

„Kapu!" - povika Klarisa.

Pipa spusti kiflu na sto, uze kapu i potrča prema vratima.

„Čekaj!" - pozva je ponovo Klarisa, pokupi ostatak kifile, i ugura je Pipi u usta, potom uze kapu i natuče je detetu na glavu, pa je pogura ka vratima. „I, zatvori vrata za sobom, Pipa!" - povika za njom.

Pipa je konačno izašla, zatvarajući vrata za sobom. Ser Roland se glasno smejao, a nasmeja se i Klarisa, uzimajući cigaretu iz kutije sa stočića. Napolju je već počelo da se smrkava, pa je i u sobi postajalo sve mračnije.

„Znaš, predivno je to!" - uzviknu ser Roland. „Pipa je, sada, jedno sasvim drugo dete. Uradila si neverovatno dobra stvar, Klarisa."

Klarisa se zaveli na kauč. „Mislim da me ona, sada, stvarno voli i da ima poverenja u mene", reče ona. „A, i ja uživam u ulozi maćeha."

Ser Roland uze upaljač sa stočića pored kauča, da bi zapalio Klarisi cigaretu.

„Pa", primeti on, „ona, definitivno, opet izgleda kao normalno i srećno dete."

Klarisa kliranu glavom u znak odobravanja. „Mislim da je život na selu, dosta uticao na to", reče. „A, pohađa i veoma dobra školu, u kojoj je stekla mnogo drugova. Da, mislim da je ona srećna i, kao što kažeš, normalna."

Ser Roland se namršti. „Šokantna je to stvar", izjavi on, „videti dete u onakvom stanju, u kakvom je bila. Imam želju da pridavim Mirandu. Pokazala se kao grozna majka."

„Jeste", složi se Klarisa. „Pipa je bila zaplašena od svoje majke."

On sede na kauč, pored nje. „Da, bila je to šokantna stvar", promrsi.

Klarisa stegnu pesnice i načini ljutit pokret. „Besna sam svaki put, kad, pomislim na Mirandu", reče ona. „Kako je samo Henri patio i kroz šta je sve, to dete, prošlo zbog nje. Još uvek ne razumem, kako jedna žena može tako nešto da uradi."

„Narkomanija je gadna stvar", nastavi ser Roland. „Ona ti u potpunosti promeni karakter."

Sedeli su tako neko vreme u tišini, a onda Klarisa upita: „Šta misliš, šta ju je navelo da počne da se drogira?"

„Mislim da je to učinio njen prijatelj, ta svinja Oliver Kastelo", izjavi ser Roland.

„Verujem da je on upetljan u posao sa drogom."

„On je odvratna čovek", složi se Klarisa. „Oduvek sam mislila da je, u suštini, zao."

„Ona se sada udala za njega, zar ne?"

„Jeste, venčali su se, otprilike, pre mesec dana."

Ser Roland zavrte glavom. „Pa, nema sumnje, da je dobro što se Henri otarasio Mirande", reče on. „On je divan čovek, tvoj Henri. Stvarno divan čovek", ponovi on, naglašavajući svoje reci.

Klarisa se nasmeši i nežno prošapta: „Da li misliš, da je potrebno da mi to kažeš?"

„Ja znam da on ne priča mnogo", nastavi ser Roland. „On ne pokazuje svoja osećanja - ali je stabilan i karakteran." Zaćuta na trenutak, pa, onda nastavi:

„Onaj mladi čovek, Džeremi. Šta znaš o njemu?"

Klarisa se ponovo nasmeši. „Džeremi je vrlo zabavan", odgovori ona.

„Bljak!" - progundā ser Roland. „To je sve, što ljude zanima ovih dana." On ozbiljno pogleda Klarisu, pa nastavi: „Ti nećeš... ti nećeš uraditi nešto nepromišljeno, zar ne?"

Klarisa se nasmeja. „Nemoj se zaljubiti u Džeremija Varendera", odgovori mu ona. „Na to si mislio, zar ne?"

Ser Roland ju je još uvek posmatrao ozbiljno. „Jesam", reče joj on, „tačno sam na to mislio. On je, očigledno, tebi veoma naklonjen. Zaista, izgleda da ne može ni ruke da drži podalje od tebe. Ali, ti imaš veoma srećan brak sa Henrijem, i ja ne bih želeo da uradiš nešto, što bi to ugrozilo."

Klarisa mu se nežno osmehnu. „Zar misliš da bih ja uradila nešto tako glupo?" - upita ga koketno.

„Tako nešto bi, sigurno, bilo ekstremno glupo", savetovao ju je ser Roland. Onda zaćuta, pa nastavi: „Znaš, draga Klarisa, gledao sam te dok si odrastala. Ti mi stvarno puno značiš. Ako bi se ikada našla, u bilo kakvoj nevolji, ti bi se obratila svom starom prijatelju, zar ne?"

„Naravno, dragi Roli", odgovori Klarisa, i poljubi ga u obraz. „Nema potrebe da brineš zbog Džeremija. Stvarno nema potrebe. Ja znam da je on veoma zabavan i atraktivan, i sve to. Ali, znaš ti mene, ja se samo zabavljam. Samo uživam. To nije ništa ozbiljno."

Ser Roland je taman hteo nešto da doda, kada se gospođica Pik, iznanada, pojavi na francuskom prozoru.

4.

Kada je ušla u sobu, gospođica Pik je bila u čarapama, pošto je izula čizme pred vratima. U ruci je nosila glavicu brokule.

„Nadam se, da mi ne zamerate što dolazim ovako, gospodo Heilšem-Braun", zagrme ona i krenu pravo prema kauču. „Neću isprljati pod, jer sam ostavila čizme ispred vrata. Zelela bih samo da pogledate ove brokule." Ona ih ratoborno prebaci preko kauča i poturi Klarisi pod nos.

„Izgledaju... hm.. baš lepo", bilo je sve što je Klarisa mogla da smisli kao odgovor.

Gospođica Pik gurnu brokule prema ser Rolandu. „Pogledajte ovo", naredi mu.

Ser Roland je postupio po naredbi, iznoseći svoj sud: »Ne vidim šta nije u redu sa ovim", izjavi on. Ali, ipak je od nje uzeo glavicu brokule, da bi je pobliže pregledao.

„Naravno, da je sve u redu, sa ovom glavicom", zalaja na njega gospođica Pik.

„Istu ovakvu glavicu sam odnela juče u kuhinju, a ta žena u kuhinji.. " - Tu prekide kako bi umetnula: „Naravno, ne želim da išta kažem protiv vaše posluge, gospodo Heilšem-Braun, iako bih mogla dosta toga da ispričam." Vraćajući se na glavnu temu, ona nastavi: „Ali je gospođa Eldžin, zamislite, imala hrabrosti da mi kaže, da je to loša glavicica i da ona nema nameru da je skuva. Rekla je nešto u smislu: 'Ako ne možete ništa bolje da uradite u kuhinjskoj bašti, onda bi bilo pametnije da pronađete drugi posao.' Bila sam tako ljuta, da sam mogla da je ubijem."

Klarisa je upravo htela nešto da kaže, ali se gospođica Pik nije obazirala, već je nastavila da melje. „Vi znate, da ja ne želim da stvaram nikakve probleme", insistirala je ona, „ali ja više neću ići u tu kuhinju, da bi me vređali." Nakon kratke pauze, kako bi došla do daha, ona nastavi svoju tiradu. „Uбудуće", izjavila je, „istovariću svo povrće ispred sporednih vrata, a i gospođa Eldžin, isto tako, tamo može da ostavlja spisak.."

Ser Roland je, u tom momentu, pokušao da joj vrati brokule, ali gospođica Pik ga je ignorisala, nastavljajući : "Ona može da ostavi spisak povrća, koje joj je potrebno." Potvrdila je to klimanjem glave.

Ni Klarisa, a ni ser Roland nisu imali ideju kako da prokomentarišu čitavu situaciju i, baš, kad je baštovanka otvorila usta da doda još nešto, zazvonio je telefon. „Ja ću odgovoriti", prodera se ona i ode do telefona da podigne slušalicu.

„Halo - da?" - zagrme u slušalicu, istovremeno glancajući sto jednim krajem svoje uniforme. „Ovo je Koplstoun... Vi tražite gospođu Braun?... Da, ovde je."

Gospođica Pik sačeka da Klarisa ugasi svoju cigaretu i dođe do telefona, pa joj predade slušalicu.

„Halo", reče Klarisa. „Ovde gospođa Heilšem-Braun... halo... halo." Ona pogleda u gospođicu Pik. „Kako je to čudno!", uzviknu ona. „Izgleda da su prekinuli vezu."

Dok je Klarisa spuštala slušalicu, gospođica Pik, iznenada, otrča do konzolnog stola i pogura ga, tik, do zida. „Izvinite", zagrme ona, „ali gospodin Selon je uvek voleo da ovaj sto stoji neposredno, uza zid."

Klarisa krišom napravi grimasu u ser Rolandovom pravcu, ali je, ipak, požurila da asistira gospođici Pik oko stola. „Hvala", reče baštovanka. „I", dodade ona, „pazićete da ne isflekatete nameštaj pićem, zar ne, gospođu Braun-Heilšem."

Klarisa pogleda prestrašeno u sto, a baštovanka se ispravi. „Ah, izvinite - mislila sam gospodo Heilšem- Braun." Smejala se od sveg srca. „Pa, dobro, Braun-Heilšem, Heilšem-Braun", nastavi ona. „U suštini, to je isto, zar ne?"

„Ne, nije isto gospođice Pik", izjavi ser Roland, precizno formulišući primer.

„Napokon, 'slika sveta' nije isto, što i 'sveta slika'."

Dok se gospođica Pik srdačno smejala na ovo, Hugo uđe u sobu. „Zdravo“, pozdravi ga ona. „Opasno me kritikuju. I, izuzetno su sarkastični.“ Pride Hugu, potapša ga po leđima, a onda se okrenu ostalima. „Pa, laku noć, svima“, prodera se ona. „Moram da odgegam nazad. Dajte mi te brokule.“

Ser Roland joj ih predade. „Slika sveta - sveta slika“, zagrmе na njega. „Baš duhovito - moram to da zapamtim.“ Uz, još jedan, grohotan smeh, ona nestade kroz francuski prozor.

Hugo je gledao za njom, dok je odlazila, a onda se okrenu Klarisi i ser Rolandu.

„Kako, za ime Boga, Henri trpi ovu ženu?“ - glasno se čudio.

„U suštini, on je jedva podnosi“, odgovori Klarisa. Zatim podiže Pipinu knjigu sa fotelje, stavi je na sto i sede. Hugo nastavi: „To sam i mislio. Tako je đavolski lukava! Svo to sračunato, srdačno ponašanje.“

"Primer zaostalog razvoja, bojim se", dodade ser Roland, vrteći glavom.

Klarisa se nasmeja. „Slažem se da je izluđujuća“, reče ona, „ali je izuzetno dobar baštovan i, kao što svima govorim, ona ide uz kuću, a pošto je kuća tako neverovatno jeftina...“

„Jeftina? Zbilja?“ - Hugo je prekide. „Iznenaden sam.“

„Fantastično jeftina“, reče mu Klarisa. „Bila je u oglasu. Pre nekoliko meseci smo došli ovde, videli je i odmah smo odlučili da je iznajmimo, nameštenu na pola godine.“

„Ko je vlasnik?“ - upita ser Roland.

„Ranije je pripadala gospodinu Selonu“, odgovori Klarisa. „Ali, on je umro. Imao je antikvarnicu u Meidstonu.“

„Ah, da!“ - uzviknu Hugo. „Tačno tako. Selon i Braun. U njihovoj prodavnici, u Meidstonu, kupio sam jedno izuzetno lepo Čipendeil ogledalo. Selon je živeo ovde, na selu, i svakog dana je putovao do Meidstona, a verujem da je, s vremena na vreme, dovodio mušterije čak i ovde, da bi im pokazao šta ima u kući.“

„Ne zaboravite“, obrati se Klarisa obojici, „ova kuća ima i određenih nedostataka. Na primer, baš juče se, neki čovek, u drečavo kariranom odelu, dovezao sportskim kolima, želeći da kupi ovaj pisaći sto.“ Ona pokaza na sto.

„Rekla sam mu da to nije naše, i da zbog toga ne možemo da ga prodamo, ali on mi, jednostavno, nije poverovao i nastavio je da diže cenu. Na kraju, cena stola je dostigla iznos od pet stotina funti.“

„Pet stotina funti!“ - uzviknu ser Roland, zgranuto. On priđe stolu. „Dragi Bože!“ - nastavi. „Čak i na sajmu antikviteta, mislim, da ne bi dostigao, ni približno, tu cenu. To je prilično lep sto, ali siguran sam, da nije nešto posebno vredan.“

Hugo mu priđe i stade pored stola, a, u tom trenutku, Pipa uđe u prostoriju. „Još uvek sam gladna“, jadikovala je. „Ne mogu da verujem“, reče Klarisa oštro.

„Ali, jesam“, insistirala je Pipa. „Mleko, čokoladni biskviti i banana, nije nešto što može da zasiti.“ Ona ode do fotelje i baci se u nju.

Ser Roland i Hugo su i dalje razgledali sto. „U svakom slučaju, ovo je lep sto“, primed ser Roland. „Original, pretpostavljam, ali nije, kako ja to nazivam, kolekcionarski komad. Zar se ne slažeš, Hugo?“

„Slažem se, ali možda se u tom stolu nalazi tajna fioka, sa dijamantskom ogrlicom“, našali se Hugo. „Tu i postoji tajna fioka“, ubaci se Pipa. „Šta?!“ - uzviknu Klarisa.

„Pronašla sam jednu knjigu u knjižari, u kojoj je objašnjeno sve o tajnim fiokama u starom nameštaju“, reče im Pipa. „Zato sam pregledala sve stolove i stvari po kudi. Ali, ovaj sto je jedini, koji ima tajnu fioku.“ Ona ustade iz fotelje.

„Pogledajte“, pozva ih. „Pokazaću vam.“

Devojčica priđe stolu i otvori jednu od pregrada. Dok se Klarisa približila, naslonivši se preko kauča da vidi, Pipa je već uvukla ruku u pregradak. „Vidite“, reče ona i pokaza, „ovo se izvuče i tu, ispod nalazi se neka vrsta dugmeta.“

„Hm!“ - huknu Hugo. „Ja to ne bih nazvao baš tajnim.“

„Ah, ali to nije sve“, nastavi Pipa.

„To se pritisne - i mala fioka iskoči.“ Opet je demonstrirala i fiočica, doista, iskoči iz stola... Vidite?“

Hugo uze fioku i izvadi malo parče papira iz nje. „Hej“, reče on, „šta je ovo, pitam se?“ - i poče naglas da čita: „Izvisio si!“

„Šta!“ - uzviknu ser Roland, a Pipa poče veselo da se smeje. I ostali joj se pridružiše, a ser Roland, šaleći se, uhvati Pipu da je prodrmusi, dok se ona pretvarala da mu vraća udarac, hvališući se pri tom: „To sam ja tu stavila!“

„Ti mala nevaljalice!“ - reče ser Roland, mrseći joj kosu. „Postaješ nemoguća, kao Klarisa, sa svojim smešnim trikovima.“

„U stvari“, reče im Pipa, „unutra sam pronašla koverat sa autogramom kraljice Viktorije. „Gledajte, pokazaću vam.“ Ona otrča do police za knjige, a Klarisa ode do stola, vrati fioku na mesto i zatvori pregradu.

Pipa otvori malu kutiju, koja se nalazila na jednoj od donjih polica, izvadi stari koverat, u kome su bila tri parčeta papira, pa ih izloži okupljenim gostima.

„Da li ti sakupljaš autograme, Pipa?“ - upita je ser Roland.

„Ne baš“, odgovori Pipa. „To mi je samo sporedan hobi.“ Ona dade parče papira Hugu, koji ga pogleda, i prosledi dalje, ser Rolandu.

„Jedna devojčica u školi sakuplja markice, a i njen brat ima fantastičnu kolekciju“, reče im Pipa. „Prošle jeseni mislio je da ima retu marku koju je video u novinama... švedska... tako nešto, koja je vredela stotine funti.“ Dok je govorila, dodala je preostala dva autograma i koverat Hugu, koji sve to prosledi ser Rolandu.

„Brat moje drugarice bio je stravično uzbuđen“, nastavi Pipa, „i odneo je markicu jednom kolekcionaru. Ali, ovaj mu je rekao da to nije prava, mada je to dosta dobra markica. U svakom slučaju, dao mu je pet funti za nju.“

Ser Roland vrati dva autograma Hugu, koji ih prosledi nazad, Pipi. „Pet funti je dosta, zar ne?“ - upita ga Pipa, a Hugo se složi sa njom.

Pipa pogleda u autograme. „Sta mislite, koliko bi autogram kraljice Viktorije vredeo?“ - zapita se ona glasno.

„Okolo pet do deset šilinga, po mom mišljenju“, reče joj ser Roland, dok je razgledao koverat koji je još uvek držao u ruci.

„Ovde se, takođe, nalaze autogrami Džona Ruskina i Roberta Bauninga“, reče im Pipa.

„Bojim se da ni oni nisu, baš, naročito vredni“, reče ser Roland, vraćajući preostali autogram i koverat, nazad, Hugu, koji ih opet prosledi dalje Pipi, tešeći je usput: „Žao mi je, lutko. Ne ide ti baš najbolje?“

„Želela bih da imam autograme Nevila Djuka i Rodžera Banistera“, promrmlja tužno Pipa. „Mislim da su ovi, istorijski, nekako zastareli.“ Ona vrati koverat i autograme u kutiju, stavi kutiju na mesto, na polici, a onda krenu ka vratima koja su vodila u hol. „Mogu li da vidim ima li još malo čokolanih biskvita u kredencu, Klarisa?“, upita ona, sva u iščekivanju.

„Naravno, ako želiš“, odgovori joj Klarisa, smešeći se.

„Mi treba da krenemo“, reče Hugo, idući za Pipom prema vratima i stigavši do hola, povika uz stepenište: „Džeremi! Hej! Džeremi!“

„Dolazim", povika odozgo Džeremi, dok je žurno silazio niz stepenice, noseći palicu za golf.

„Trebalo bi Henri uskoro da stigne kući", promrsi tiho Klarisa, podsećajući na to, i sebe i ostale.

Hugo prede preko sobe, do francuskog prozora, i obrati se Džeremiju: „Bolje je da pođemo ovim putem. Bliže je." Onda se okrenu Klarisi. „Laku noć, draga Klarisa", reče joj. „Hvala što si imala strpljenja sa nama. Ja ću, verovatno, iz kluba otići pravo kući, ali obećavam da ću ti vratiti goste u jednom komadu."

„Laku noć, Klarisa", pozdravi je i Džeremi, dok je izlazio za Hugom u baštu.

Klarisa im mahnu, uzvraćajući pozdrav, kada joj priđe ser Roland i zagrlji je.

„Laku noć, draga moja", reče on. „Varender i ja se, verovatno, nećemo vratiti do ponoći."

Klarisa ga isprati do francuskog prozora. „Stvarno je divno veče", primeti ona.

„Poći ću sa tobom do kapije prema terenu za golf."

I, tako su, zajedno, polako krenuli kroz baštu, ne trudeći se da sustignu Huga i Džeremija. „U koliko sati očekuješ da će Henri stići kući?" - upita je ser Roland.

„Nisam sigurna. Dolazi uvek u različito vreme. Ali, pretpostavljam, da će doći uskoro. U svakom slučaju, provešćemo mirno veče uz hladnu večeru i verovatno ćemo leći, dok se ti i Džeremi ne vratite."

„Naravno, nemojte nas čekati, za ime Boga", reče joj ser Roland.

Nastavili su da hodaju u prijatnoj tišini, dok nisu stigli do kapije. „U redu, dragi moj, videćemo se kasnije, ili, verovatno, za doručkom, sutra ujutru", reče Klarisa.

Ser Roland je nežno poljubi u obraz i požuri da stigne svoje prijatelje, a Klarisa pođe natrag, kući. Pošto je veče bilo lepo, išla je polako, zaustavljajući se povremeno, kako bi uživala u lepoti i mirisu bašte, i razmišljajući o proteklim događajima. Nasmaje se u sebi, kada se setila prizora sa gospođicom Pik, i glavicom brokole, a onda se blago nasmeši pri pomisli na Džeremija i njegovo trapavo udvaranje. Pitala se, da li je on, zaista, to ozbiljno mislio. Dok se približavala kući, sa zadovoljstvom je razmišljala kako će provesti prijatno veče sa svojim mužem.

5.

Nekoliko minuta pošto su Klarisa i ser Roland izašli, Eldžin, batler, uđe u salon iz hola, noseći poslužavnik sa pićem, i spusti ga na sto. Kada se oglasilo zvono na vratima, on dođe do njih i otvori ih. Tamo je stajao jedan izuzetno zgodan, tamnokosi čovek.

„Dobro veče, gospodine", pozdravi ga Eldžin.

„Dobro veče. Došao sam kod gospođe Braun", reče mu čovek, pomalo oštro.

„U redu, gospodine, izvolite ući", reče Eldžin. Zatvorivši vrata za njim, on ga upita: „Koje ime da najavim, gospodine?"

„Gospodin Kastelo."

„Pođite za mnom, gospodine." Eldžin je išao ispred njega kroz hol. Pred vratima se povuče u stranu, propustivši gosta da prvi da uđe u salon, a onda reče: „Molim vas da sačekate ovde, gospodine. Gospođa je kod kuće. Otići ću da je potražim."

On krenu, a onda zastade, okrenuvši se ka čoveku: „Gospodin Kastelo, rekli ste?"

„Tačno", odgovori stranac. „Oliver Kastelo."

„U redu, gospodine", promrsi Eldžin, dok je izlazio iz prostorije zatvarajući vrata za sobom.

Pošto je ostao sam, Oliver Kastelo brzo prelete pogledom po sobi, ode do vrata prema biblioteci, oslušnu, a onda to isto uradi i kod vrata prema holu, pa pride pisaćem stolu, nagnu se preko njega, i pažljivo osmotri fioke. Na prvi šum, on se hitro udalji od stola, tako da je, kada je Klarisa ušla kroz francuski prozor, on već stajao na sredini prostorije.

Kastelo se okrete prema prozoru. Bio je zgranut, kada je video ko ulazi.

Klarisa prva progovori. Iznenadenim glasom, ona zavapi: „Vi?"

„Klarisa! Šta vi radite ovde?" - uzviknu Kastelo. Zvučao je isto toliko iznenađen.

„To je pomalo glupo pitanje, zar ne?" - odgovori Klarisa. „Ovo je moja kuća."

„Ovo je vaša kuća?" - reče on s nevericom u glasu.

„Nemojte se pretvarati da ne znate", reče Klarisa oštro.

Kastelo je nemo zurio u nju nekoliko minuta. A, onda, potpuno se transformišući, primeti: „Kakva prekrasna kuća. Nekada je pripadala starom, kako se ono zvaše, antikvaru, zar ne? Sećam se da me je jednom doveo ovde, da mi pokaže neke Luis Kuinc stolice." On izvadi tabakeru iz džepa. „Cigaretu?" - ponudi je.

„Ne, hvala", odgovori Klarisa kruto. „I", dodade, „mislim da bi bilo bolje, da sada odete. Moj muž će uskoro stići kući, i neće mu biti milo da vas ovde zatekne."

Kastelo pomalo drsko odgovori: „Ali, ja baš njega želim da vidim. Zbog toga sam i došao, u stvari, da bismo se dogovorili."

„Dogovorili?!" - začuđeno upita Klarisa.

„Dogovorili oko Pipe", objasni Kastelo. „Miranda se u potpunosti slaže da Pipa provodi deo letnjeg raspusta sa Henrijem, a, možda, i nedelju dana za Božić. Ali, za ostalo..."

Klarisa ga oštro prekide. „Kako to mislite?" - upita ga. „Pipa živi ovde."

Kastelo se nonšalantno odšeta do stola sa pićem. „Ali, draga moja Klarisa", uzviknu on, „sigurno znate da je sud odobrio Mirandi starateljstvo nad detetom?" On podiže bocu viskija. „Mogu li?" - upita je i, ne sačekavši odgovor, nasu sebi piće u čašu. „Nije bilo žalbi na to, sećate li se?"

Klarisa mu se ratoborno obrati: „Henri je dozvolio Mirandi da prva podnese molbu za razvod braka", izjavi ona jasno i koncizno, „tek, nakon, što su se međusobno složili da će Pipa živeti sa svojim ocem. Da se Miranda, tada, protivila tome, onda bi, Henri, prvi podneo molbu za razvod braka."

Kastelo se podrugljivo nasmeja. „Vi ne poznajete Mirandu dovoljno dobro, zar ne?" - upita je. „Ona tako često menja mišljenje."

Klarisa se okrenu od njega. „Ni jednog trenutka ne bih poverovala", reče ona neprijateljski, „da Miranda želi to dete ili, čak, da iole brine za nju."

„Ali, vi niste majka, draga moja Klarisa", odgovori Kastelo grubo. „Ne smeta vam da vas zovem Klarisa, zar ne?" - nastavi on i dalje se neprijatno osmehujući.

„Naposljetku, sada, kada sam se oženio Mirandom, mi smo praktično prijatelji."

On popi svoje piće u jednom gutljaju i spusti čašu. „Da, mogu vam garantovati", nastavi, „da Miranda, sada, žestoko oseća materinski instinkt. Ona smatra, da Pipa mora provoditi sa nama više vremena."

„Ne verujem u to", brecu se Klarisa.

„Kako hoćete". Kastelo se raskomoti u fotelji. „Ali, nema svrhe da pokušate, da to osporite. Napokon, njihov dogovor je bio usmeni, znate."

„Nećete dobiti Pipu", reče mu Klarisa odlučno. „Dete je bilo na ivici nervnog sloma, kada je došlo kod nas. Ona se sada mnogo bolje oseća, srećna je u školi, a tako će i nastaviti da živi."

„Kako ćete uspeti to da ostvarite, draga moja?" - naruga joj se Kastelo. „Zakon je na našoj strani."

„Šta se krije iza svega ovoga?" - upita ga Klarisa, sa čuđenjem u glasu. „Vama nije stalo do Pipe. Šta, u stvari, želite?" - Ona zastade i udari se po čelu. „Ah!

Kako sam glupa. Naravno, ovo je učena."

Kastelo je upravo hteo nešto da odgovori, kada Eldžin uđe u prostoriju. „Tražio sam vas, gospodo", reče batler Klarisi. „Da li vam odgovara da, gospođa Eldžin i ja, sada, krenemo u naš popodnevni izlazak, gospođo?"

„Sasvim mi odgovara, Eldžine", odgovori Klarisa.

„Taksi je stigao po nas", objasni batler. „U trpezariji je sto postavljen za večeru." Taman što je krenuo, kada se ponovo osvrnu i obrati Klarisi. „Želite li da ja, ovde, prvo sve zatvorim?" - upita je, sve vreme gledajući Kaštela.

„Nema potrebe, ja ću to uraditi", ubeđivala ga je Klarisa. „Vi i gospođa Eldžin možete slobodno da krenete."

„Hvala, gospođo", reče Eldžin. Okrenu se još jednom i sa vrata, reče: „Laku noć, gospodo."

„Laku noć, Eldžine", odgovori Klarisa.

Kastelo sačeka da batler zatvori vrata za sobom, pa nastavi razgovor. „Ucena je vrlo ružna reč, Klarisa", reče joj on, pomalo, izveštačeno. „Treba da povedete malo više računa, pre nego što pogrešno optužite nekoga. Vidite, da li sam ja, u bilo kom momentu, spomenuo novac?"

„Još niste", odgovori Klarisa. „Ali, na to ste mislili, zar ne?"

Kastelo samo slegnu ramenima i načini, vrlo znalački, gestikulaciju rukama.

„Istina je, da ne stojimo baš najbolje“, priznade on. „Miranda je oduvek bila vrlo ekstravagantna, kao što sigurno znate. Mislim, da ona smatra da bi Henri trebalo da nastavi plaćanje alimentacije. Napokon, on je bogat čovek.“

Klarisa priđe Kaštelu, i direktno se suoči sa njim. „Slušajte pažljivo“, naredi mu ona. „Ne mogu da govorim u Henrijevo ime, ali u svoje mogu. Pokušate li da, Pipu, odvedete odavde, boriću se za nju do kraja.“ Ona zastade, pa nastavi: „I, neću birati sredstva, da to ostvarim.“

Očigledno, ignorišući njen izliv besa, Kastelo se naceri, a Klarisa nastavi: „Neće biti teško obezbediti zdravstveno uverenje, da je Miranda narkoman. Čak ću otići do Skotland jarda, porazgovarati sa nekim iz odeljenja za borbu protiv narkomanije i predložiti im, da obrate pažnju i na vas.“

Kastelo se trže na ove reci. „Pravični Henri će se teško složiti sa vašom metodom“, upozori on Klarisu.

„Onda će Henri morati da se pomiri sa tim“, odgovori ona žustro. „Ovde je, dete, u pitanju. Neću dozvoliti da se Pipa maltretira, ili plaši.“

U tom trenutku Pipa ude u sobu. Kada je ugledala Kaštela, ona stade kao ukopana, delujući preplašeno.

„Pa, zdravo, Pipa“, pozdravi je Kastelo. „Kako si ti porasla!“

Pipa uzmače, kada on krenu prema njoj. „Samo sam svratio, da se dogovorimo šta ćemo sa tobom“, reče joj. „Tvoja majka jedva čeka da te ponovo vidi pored sebe.“

Ona i ja smo sada venčani i..“

„Ja neću da idem“, povika Pipa histerično, i otrča kod Klarise, tražeći zaštitu.

„Neću da idem. Klarisa, oni ne mogu da me nateraju, je l tako? Oni ne bi...“

„Ne brini, draga Pipa“, tešila ju je Klarisa u svom zagrljaju. „Tvoj dom je ovde, sa tvojim ocem i sa mnom, i nećeš ga napuštati.“

„Ali, budi sigurna...“ počeo Kastelo Klarisa ga ljutilo prekide. „Smesta izlazite odavde“, naredi mu.

Kastelo pomirljivo podiže ruke i povuče se nekoliko koraka unazad, pretvarajući se kao da se uplašio od nje.

„Smesta!“ - ponovi Klarisa. Ona krenu ka njemu. „Ne želim da vas vidim u svojoj kući, čujete li me?“

Gospođica Pik se pojavi na francuskom prozoru, noseći u rukama veliku bašlensku vilu. „Ah, gospodo Heilšem-Braun“, počeo ona. „Ja...“

„Gospođice Pik“, Klarisa je prekide. „Hoćete li, molim vas, gospodinu Kaštelu pokazati put kroz baštu, do kapije?“

Kastelo pogleda u gospođicu Pik, koja podiže baštensku vilu i mahnu njome prema vratima.

„Gospođica... Pik?“ - sumnjičavo zapita on.

„Drago mi je“, odgovori ona oštro. „Ja sam ovde baštovan.“

„Zbilja“, reče Kastelo. „Jednom sam, ranije, dolazio ovde da vidim neki antički nameštaj, možda me se sećate.“

„Sećam se“, odgovori gospođica Pik. „U vreme gospodina Selona. Ali, danas ga ne možete videti, znate. On je mrtav.“

„Ne, ne, nisam došao kod njega“, izjavi Kastelo. „Došao sam da vidim - gospođu Braun.“ Za nijansu je naglasio to ime.

„Zar? Tako znači? Pa, sada ste je videli." - reče mu gospođica Pik. „Izgleda, da ona smatra, da gost više nije dobrodošao."

Kastelo se okrenu Klarisi. „Dovidenja, Klarisa", reče on. „Još ćemo se mi čuti, znate." Zvučao je skoro zlokobno.

„Ovuda, molim vas", gospođica Pik pokaza prema francuskom prozoru. Onda izađe za njim, govoreći usput: „Idete li na autobus, ili ste došli kolima?"

„Ostavio sam kola ispred štale", obavesti je Kastelo, dok su išli kroz baštu.

6.

Čim je Oliver Kastelo izašao sa gospođicom Pik, Pipa poče da plače. „On će me odvesti odavde", plakala je, tužno, jecajući, dok je čvrsto stezala Klarisu.

„Neće", tešila ju je Klarisa, ali Pipina jedina reakcija bila je: „Mrzim ga! Uvek sam ga mrzela."

Bojeći se da devojčica nije na ivici histerije, Klarisa joj se oštro obrati: „Pipa!"

Pipa se odmače od nje. „Ja ne želim da idem ponovo kod mame, radije bih umrla", vrištala je ona. „Više bih volela da umrem. Ubiću ga."

„Pipa!" - ukori je Klarisa.

Izgledalo je, da je Pipa van kontrole. „Ubiću se", poviče ona. „Isećiću vene i iskrvariću do smrti."

Klarisa je zgrabi za ramena. „Pipa, kontroliši se", naredi ona detetu. „Sve je u redu, kad ti kažem. Ja sam ovde, sa tobom."

„Ali, ne želim da idem nazad kod mame, jer mrzim Olivera!" - uzviknu Pipa očajno.

„On je zao, zao, zao!"

„Jeste, dušo, znam. Znam", govorila joj je Klarisa tiho, kako bi je smirila.

„Ali, ti ne znaš", Pipa je sada zvučala još očajnije. „Ja ti nisam sve ispričala onda, kada sam došla da živim ovde. Jednostavno, nisam mogla da podnesem da to i pomenem. Ali, nije samo Miranda uvek bila tako odvratna i pijana ili, šta je već bila. Jedne noći, kada je izašla i ostavila Olivera kod kuće, sa mnom.. mislim da je dosta pio... ne znam.. ali.. " Ona začuta i, na momenat, izgledalo je kao da neće moći da nastavi. A, onda, nateravši sebe da ispriča sve do kraja, obori pogled i promrsi nejasno: „On je pokušao da mi radi neke stvari."

Klarisa je izgledala užasnuto. „Pipa, na šta misliš?" - upita ona. „Šta pokušavaš da mi kažeš?"

Pipa je očajno gledala oko sebe, kao da pogledom traži nekog drugog, ko će izustiti reci umesto nje. „On.. on je pokušao da me poljubi i, kada sam ga odgurnula, on me je zgrabio i počeo da mi cepa haljinu. Onda je on..." Ona iznenada prestade da govori i poče strahovito da jeca.

„Ah, moja sirota dušice", promrsi Klarisa, dok je grleći stiskala dete uz sebe.

„Pokušaj da ne misliš na to. Sve je prošlo i nikada ti se tako nešto neće ponovo dogoditi. Ja ću se postarati da Oliver bude kažnjen zbog toga. Odvratni gad.

Pipino raspoloženje se iznenada promeni. U glasu joj se osećao prizvuk nade, očigledno zbog nečega na šta je, u tom trenutku, pomislila. „Možda će ga udariti grom?" - pitala se glasno.

„Najverovatnije da hoće", složi se Klarisa, „najverovatnije." Na licu joj se ocrtavala nemilosrdna odlučnost. „Sada se malo sredi, Pipa", molila je dete. „Sve će biti u redu." Ona izvadi maramicu iz džepa. „Izvoli, obrisi nos."

Pipa uradi kako joj je rečeno, a onda, istom maramicom, obrisala i tragove svojih suza sa Klarisine haljine.

Klarisa je nekako uspela sebe da natera, da se nasmeje njenom postupku. „E, sada idi gore i okupaj se", naredi ona, usmerivši Pipu prema vratima hola. „Vodi računa da se dobro izribaš - vrat ti je neverovatno štrokav."

Izgledalo je, da se Pipa vraća u normalu. „Čini mi se da je uvek takav", odgovorila je i krenula ka vratima. Ali, taman kad je trebalo da izađe, ona se iznenada okrenu i potrča prema Klarisi. „Nećeš mu dozvoliti da me odvede, zar ne?" - molila je ona.

„Preko mene mrtve“, odgovori Klarisa odlučno i ubedljivo. A, onda se ispravi. „Ne preko njega mrtvog. Eto! Da li ti to odgovara?“

Pipa klimnu glavom, a Klarisa je poljubi u čelo. „A, sad, trk...

Pipa još jednom čvrsto zagrlji svoju maćehu i ode. Klarisa je zamišljeno ostala da stoji još neko vreme, a onda primeti kako je u sobi postalo prilično mračno, pa upali prigušena svetla. Zatim ode do francuskog prozora, zatvori ga, a onda sede na kauč, gledajući netremice ispred sebe, zadubljena u svoje misli. Posle samo nekoliko minuta, čuvši kako su se ulazna vrata kuće zalupila, ona se, iščekujući, okrenu prema vratima, na kojima se, ubrzo, pojavi njen muž, Henri Heilšem-Braun. On je bio izuzetno zgodan čovek, četrdesetih godina, prilično bezizražajnog lica, sa naočarima. U ruci je nosio akten tašnu.

„Zdravo, draga“, Henri pozdravi svoju suprugu, upali zidno osvetljenje i stavi tašnu na fotelju.

„Zdravo, Henri“, odgovori Klarisa. „Zar ovo nije bio apsolutno odvratan dan?“

„Zar?“ - On prede preko sobe, naže se preko naslona od kauča i poljubi je.

„Ne znam odakle da počnem“, reče mu. „Hoćeš li prvo da popiješ piće?“

„Ne bih sada“, odgovori Henri, odlazeći do francuskog prozora da navuče zavesu.

„Ko je sve u kući?“

Pomalo iznenađena tim pitanjem, Klarisa odgovori: „Niko. Večeras Eldžinovi imaju slobodno veće. Danas je 'crni četvrtak', zar si zaboravio. Imaćemo hladnu večeru, šunku, čokoladni mus. a i kafa će biti dobra, jer ću je ja skuvati.“

„Hm?“ - bio je Henrijev jedini komentar.

Primitivši njegovo neobično ponašanje, Klarisa upita: „Henri, da li se nešto desilo?“

„Pa, jeste, na neki način“, reče joj on.

„Nešto loše?“ - upita ga. „Da li je Miranda u pitanju?“

„Ne, ne, ništa nije pogrešno, stvarno“, uveravao ju je Henri. „Rekao bih, baš, suprotno. Da, da, baš suprotno.“

„Dragi“, reče Klarisa, a u glasu joj se osećala toplina i doza podsmešljivosti, „da li ja to primećujem iza te neprobojne fasade službenika inostranih poslova, trunku uzbuđenja?“

Henri ju je držao u neizvesnosti. „Pa“, priznade on, „na neki način, baš je uzbudljivo.“ Napravi pauzu, pa nastavi: „Činjenica je, da je nad Londonom magla.“

„Da li je to vrlo uzbudljivo?“ - upita Klarisa.

„Ne, ne magla, naravno.“

„Onda?“ - podsticala ga je Klarisa.

Henri se brzo osvrnu oko sebe, kao da je hteo da bude siguran da ga niko neće čuti, a onda priđe kauču i sede pored Klarise. „Ovo ćeš morati da zadržiš samo za sebe“, insistirao je on, jednoličnim glasom.

„Da?“ - Klarisa ga je požurivala, nestrpljivo.

„U stvari, ovo je vrlo ozbiljno“, ponovi Henri. „Ne bi trebalo niko da zna. Ali, ti ćeš morati da saznaš.“

„Pa, hajde, reci mi“, požurivala ga je.

Henri ponovo osmotri prostor oko sebe, pa se okrenu Klarisi. „Sve ovo je vrlo, vrlo poverljivo“, insistirao je.

Zastade na trenutak radi efekta, a onda izjavi:

„Sovjetki premijer, Kalendorf leti za London radi sutrašnjeg, veoma važnog sastanka sa predsednikom vlade."

Klarisa nije bila impresionirana. „Da, znam", odgovori ona.

Henri je izgledao prestravljen. „Kako to misliš, ti znaš?" insistirao je.

„Pročitala sam u novinama, prošle nedelje", nezainteresovano ga obavesti Klarisa.

„Ne mogu ni da zamislim zašto čitaš te, trećerazredne, novine", ukori je Henri.

Zvučao je zaista iznervirano. „U svakom slučaju", nastavi on, „novinari, ni na koji način, nisu mogli da saznaju da Kalendorf dolazi ovamo. To je strogo poverljivo."

„Slatki moj, jadnice", prošapta Klarisa. A, onda, glasom, u kome je bilo sažaljenja, istovremeno i neverice, nastavi: „Strogo poverljivo? Zar, stvarno? U šta ćete sve poverovati vi, na vrhu."

Henri ustade i poče da Sparta kroz sobu, zabrinuto. „Ah, Bože, mora da je informacija negde procurila", promrsi on.

„Pomislila bih", primeti Klarisa kiselo, „da si, do sada, shvatio da informacije uvek procure. U stvari, pomislila bih da ste se vi, svi, unapred pripremili za takvu mogućnost."

Henri je izgledao pomalo uvređeno. „Tek večeras je vest zvanično objavljena", reče joj. „Kalendorfov avion treba da stigne na Hitrou u osam i četrdeset, ali, u stvari.. " On se nasloni preko kauča i sumnjičavo pogleda svoju suprugu. „Gledaj, Klarisa", obrati joj se veoma ozbiljno, „mogu li ti stvarno verovati da ćeš biti oprezna?"

„Ja sam opreznija od svakog nedeljnog novinskog izdanja", protcstovala je Klarisa, spuštajući noge sa kauča i smeštajući se u sedeći položaj.

Henri sede na naslon za raku od kauča i nagnu se ka Klarisi konspirativno.

„Konferencija će se održati u Vajtholu, sutradan", obavesti je on, „ali bi bilo veoma korisno, ako bi se razgovor između ser Džona i Kalendorfa, odigrao pre toga, u četiri oka. Prirodno, svi reporteri čekaju na aerodromu Hitrou i, onog momenta, kada Kalendorf stigne, sva njegova aktivnost će manje-više biti poznata javnosti."

On opet pogleda oko sebe, kao da je očekivao da će ugledati gospodu iz štampe, kako mu gledaju preko ramena, i nastavi, izuzetno uzbuđenim tonom, „Sva sreća, ova magla nam je, taman, dobro došla."

„Nastavi", instirala je Klarisa... Oduševljena sam, do sada."

»U poslednjem momentu", obavesti je Henri, „avion neće moći da sleti na Hitrou.

Skrenuće ga sa kursa, kao što je običaj u takvim situacijama "

„Sleteće na Bingli hit", upade mu Klarisa u reč. „To je samo petnaest milja odavde. Sada shvatam."

„Draga Klarisa, ti uvek brzo shvataš", prokomentarisao je Henri sa blagim negodovanjem. „Ali, u pravu si, ja ću, sada, kolima otići tamo, na aerodrom, sačekati Kalendorfa i dovesti ga ovamo. Predsednik vlade kolima stiže ovamo, direktno, iz Dauning ulice. Pola sata je sasvim dovoljno, da prodiskutuju ono što imaju, a onda će, Kalendorf, otputovati za London sa ser Džonom."

Henri začuta. Ustade i udalji se nekoliko koraka, pa se okrete ka njoj, da joj se poveri: „Znaš, Klarisa, ovo mi može biti od velike koristi u karijeri. Mislim, oni mi ukazuju puno poverenje time, što će se sastanak održati ovde."

„I, treba", odgovori Klarisa odlučno, priđe svom mužu i zagrli ga. „Henri, dragi", uzviknu ona, „ja mislim da je sve to fantastično."

„Uzgred", obavesti je Henri ozbiljnim glasom, „Kalendorfu ćemo se obraćati samo sa 'gospodin Džons'."

„Gospodin Džons?" - Klarisa pokušava, neuspevajući u potpunosti, da prikriva notu sarkazma u svom glasu.

„Tačno tako", objasni Henri, „čovjek ne srne da reskira i koristi prava imena."

„Da... ah.. 'gospodin Džons'?" - zapita se Klarisa. „Zar nisu mogli da smisle ništa bolje od toga?" Ona sumnjičavo zavrtne glavom i nastavi: „Uspit, šta ću ja da radim? Da li ću se povući u harem, ili ću izneti piće, pozdraviti ih obojicu, a onda, diskretno nestati?"

Henri je posmatrao svoju ženu pomalo sa nelagodnošću, te je opomenu: „Moraš ovo shvatiti vrlo ozbiljno, draga."

„Ali, Henri, dragi", insistirala je Klarisa, „zar ne mogu to da shvatim ozbiljno, a da, i pored toga, malo uživam?"

Henri je razmišljao o ovome neko vreme, a onda odgovori sumorno: „Mislim da bi, možda, bilo bolje, Klarisa, da se ti ne pojavljuješ."

Klarisi, izgleda, to nije smetalo. „U redu", složi se ona, ali šta ćemo za hranu? Da li će oni želeći nešto da jedu?"

„Ah, ne", reče Henri. „Pitanje obroka nije postavljeno."

„Nekoliko sendviča, mislim", predloži Klarisa. Ona sede na naslon za ruku od kauča i nastavi: „Najbolje je spremići sendviče sa šunkom i umotati ih u salvetu, kako bi održali vlažnost, i toplu kafu u termosu. Da, to će biti odlično. Čokoladni mus ću poneti sa sobom u spavaću sobu, da bih se utešila, zato što je moje prisustvo, na ovoj konferenciji, nepoželjno."

„Čekaj sada, Klarisa..." - počeo Henri da negoduje, ali ga supruga prekide, pošto je ustala i bacila mu se u naručje, obesivši mu se oko vrata. „Dragi, ja sam ozbiljna, stvarno", ubeđivala ga je. „Sve će proći kako treba. Ja ću se postarati za to."

Ona ga poljubi sa puno nežnosti.

Henri se polako izvuče iz njenog zagrljaja. „A, šta ćemo sa starim Rolijem?" - upita on.

„On i Džeremi su otišli sa Hugom na večeru, u klub", reče mu Klarisa. „Posle toga će igrati bridž, tako da se Roli i Džeremi neće vratiti ovde, skoro, do ponoći."

„I, Eldžinovi su izašli?" - upita je Henri.

„Dragi, ti znaš da oni uvek idu u bioskop četvrtkom uveče", podseti ga Klarisa.

"Oni se neće vratiti do jedanaest."

Henri je izgledao zadovoljno. „Odlično!" - uzviknu on. „Onda je sve u redu. Ser Džon i gospodin... hm..."

„Džons", došapnu mu Klarisa.

„U pravu si, draga. Gospodin Džons i predsednik vlade će otići pre toga." Henri pogleda na svoj sat. „Pa, onda je bolje da se brzo istuširam, pre nego što krenem za Bindli hit", izjavi on.

„A, bilo bi bolje da i ja krenem i napravim sendviče sa šunkom", reče Klarisa, požurivši da izađe iz sobe.

Henri uze svoju torbu i viknu za njom: „Moraš da vodiš računa o svetlima, Klarisa!" Otišao je do vrata i ugasio prigušeno osvetljenje. „Mi ovde sami proizvodimo struju, a to košta." Ugasio je i zidne svetiljke. „Ovo nije London, znaš."

Bacivši još jedan pogled na sobu, koja je, sada, bila u mraku, i jedino osvetljenje je dolazilo iz hodnika, Henri klimnu glavom i izađe, zatvarajući vrata za sobom.

7.

U golf klubu, Hugo je neprestano pričao, žaleći se zbog Klarisinog ponašanja i načina, na koji ih je navela da testiraju porto. „Stvarno, ona mora prestati da se šali na ovakav način“, reče on, dok su prilazili šanku. „Sećaš li se Roli, kada sam primio onaj telegram iz Vajt hola, u kome me obavestavaju da će mi biti ponuđena titula viteza pri sledećoj dodeli? Kada sam to, u poverenju, pomenio Henriju jedno veče, dok sam večerao sa njima oboma, Henri je bio začuđen, ali je Klarisa počela da se kikoće - tek tada sam otkrio da je ona poslala tu prokletu stvar. Ona, ponekad, može biti neverovatno detinjasta.“

Ser Roland se nasmeja. „Da, u pravu si. Obožava glumu. Da li znaš da je ona, u stvari, bila izuzetno dobra glumica u školskoj, dramskoj sekciji? Jedno vreme sam mislio da će ozbiljno krenuti tim putem i da će početi profesionalno da glumi. Ona je tako ubedljiva, čak, i kad izgovara najveće laži. A, zapravo, glumci su takvi, ubedljivi lažovi.“

Prisećajući se, on nastavi: „Klarisina najbolja školska drugarica je bila devojčica po imenu Dženet Kolins, čiji je otac bio poznati fudbaler. I Dženet je bila strastveni, fudbalski navijač. Tako, jednoga dana, izmenivši glas, Klarisa je telefonirala Dženet, tvrdeći da je menadžer za odnose sa javnošću nekog fudbalskog tima, i rekla joj, da su nju odabrali za svoju novu maskotu, ali da sve zavisi od toga, da li će prihvatiti da obuče smešni kostim zečice i, tako odevena, stajati ispred Čelsi stadiona tog popodneva, dok posetioci budu čekali u redu, da uđu. Na jedvite jade, Dženet je uspeła da iznajmi kostim na vreme i dođe na stadion obučena kao zečica, gde joj se stotinu ljudi smejalo, i gde ju je Klarisa, koja ju je tamo čekala, slikala. Dženet je bila van sebe od besa. Mislim da se prijateljstvo nije nastavilo.“

„Pa, dobro“, Hugo progundā rezignirano, uze meni i svoju pažnju usmeri na biranje jela.

U međuvremenu, kod kuće Heilšel-Braunovih, samo nekoliko minuta pošto je Henri otišao da se tušira, Oliver Kastelo krišom uđe u praznu prostoriju kroz francuski prozor, ostavivši zavesu razmaknutu, kako bi mesečeva svetlost obasjala sobu. On pažljivo osvetli prostor ručnom baterijom, a onda dođe do pisaćeg stola i uključi stonu lampu, koja je stajala na njemu. Nakon što je izvukao tajnu fioku, on brzo isključi lampu i stade kao ukopan nekoliko minuta, jer mu se učinilo da čuje neki šum. Očigledno, ubeđen da mu se samo pričinilo, on ponovo uključi lampu i otvori fioku.

Iza Kaštela, polako i nečujno, otvori se panel pored police za knjige. Kastelo vrati fioku u sto, ponovo isključi lampu, a onda naglo polete, pošto mu je neko, stojeći ispred tajne odaje, zadao jak udarac u glavu. Kastelo se istog momenta sruši, padajući iza kauča, a panel se ponovo zatvori, ovoga puta mnogo brže.

Prostorija je nekoliko minuta ostala u mraku, sve dok Henri Heilšem-Braun nije ušao iz hola, upalio zidno osvetljenje i povikao: „Klarisa!“ On stavi svoje naočare, napuni tabakeru cigaretama iz kutije sa stočića pored kauča, i tada naiđe Klarisa, odazivajući se: „Ovede sam dragi. Želiš li sendvič, pre nego što pođeš?“

„Ne, hvala, bolje je da odmah krenem“, odgovori Henri, nervozno gužvajući svoj sako.

„Ali, stići ćeš previše rano“, reče mu Klarisa. „Neće ti trebati više od dvadeset minuta vožnje do tamo.“

Henri zavrtne glavom. „Nikad se ne zna“, izjavi on. „Može mi pući guma, ili se kola mogu pokvariti.“

„Ne uzbuđuj se, dragi“, upozori ga Klarisa, popravljajući mu kravatu. „Sve će proteći glatko.“

„A šta ćemo sa Pipom?“ - upita Henri brižno. „Sigurna si da ona neće sići dole, i upasi u salon dok... mislim, gospodin Džons, bude vodio privatni razgovor?“

„Neće, ne brini se oko toga“, ubeđivala ga je Klarisa, „Ja ću otići u njenu sobu i zajedno ćemo napraviti gozbu. Ispeći ćemo kobasice od sutrašnjeg doručka i podeliti čokoladni mus.“

Henri se nežno osmehnu svojoj ženi. „Ti si veoma dobra prema Pipi, draga“, reče joj. „To je jedna od stvari, zbog koje sam ti beskrajno zahvalan.“ On zastade, postideñ, a onda nastavi: „Nikada ne mogu da se izrazim kako treba... ja... ti znaš... toliko nesreće... i sada, sve je tako drugačije. Ti.. “ Privijajući je u zagrljaj, on je poljubi.

Nekoliko minuta ostali su tako priljubljeni u ljubavnom zagrljaju. Onda se Klarisa nežno izvuče, i dalje ga držeći za ruke. „Ti si me učinio veoma srećnom, Henri“, reče mu. „A, i Pipa će biti u redu. Ona je divno dete.“

Henri joj se nežno osmehnu. „Sada, idi i sačekaj svog gospodina Džonsa“, naredi mu, gurajući ga ka vratima hola. „Gospodin Džons“, ponovi ona, „Još uvek mislim da je to ime, koje ste izabrali, izuzetno glupo.“

Henri je taman hteo da napusti sobu, kada ga Klarisa upita: „Hoćete li ući na prednja vrata? Da ne stavljam rezu?“

On zastade na vratima da bi razmislio. „Ne“, reče. „Mislim da ćemo ući kroz francuski prozor.“

„Bolje da obučeš kaput, Henri. Prohladno je“, savetovala ga je Klarisa, gurajući ga prema holu, dok je nastavljala da govori. „A, možda, i rukavice.“ On poslušno uze svoj kaput sa čiviluka u holu. Klarisa ga isprati do ulaznih vrata, dajući mu poslednji savet: „Vozi pažljivo, dragi, hoćeš li?“

„Naravno da hoću“, doviknu joj Henri. „Ti znaš da ja uvek vozim pažljivo.“

Klarisa zatvori vrata i ode do kuhinje da završi pravljenje sendviča. Pošto ih je poredala na tacni, prekri ih vlažnom krpom kako bi ostali sveži, sve vreme, pri tom, misleći na raniji, nemili susret sa Oliverom Kaštelom. Lice joj je bilo namršteno, dok je unosila sendviče u salon, pa ih, zato, nemarno spusti na mali sto.

Iznenada, uplašivši se da ne dobije grdnju od gospođice Pik, zato što je uflekala sto, ona brzo podiže tanjir, neuspešno pokušavajući da obriše trag od vode, ali ipak, pronađe kompromisno rešenje i stavi vaz u sa cvećem preko fleke. Tacnu sa sendvičima prebaci na klupu, a onda pretrese jastučiće na kauču. Tiho pevušeći, za sebe, ona podiže Pipinu knjigu i ponese je, da je vrati na policu. „Ko zvižduk u osam..“ Iznenada, prestade da peva i vrisnu, jer se saplela i, skoro pala, preko beživotnog tela Olivera Kaštela.

Kada se nadvila nad telom, Klarisa ga je odmah prepoznala. „Oliver!“ - zavapi ona.

Zurila je u njega, prestravljena, skoro čitavu večnost. A, onda, ubedena da je mrtav, brzo se ispravi i otrča do vrata da pozove Henrija, ali istog trenutka shvati, da je on već otišao. Ona se okrenu telu, a zatim otrča do telefona i podiže slušalicu. Poče da okreće brojčanic, ali se predomisli i ponovo spusti slušalicu. Stajala je, razmišljajući nekoliko minuta, a onda pogleda u pravcu panela u zidu. Donevši brzo odluku, ponovo baci pogled na panel, a onda se nesigurno savi, i poče da vuče telo preko sobe.

Dok je bila zaokupljena tim poslom, panel se polako otvori i Pipa, u kućnoj haljini preko pižame, izađe odatle. „Klarisa!“ - cvilela je ona, dotrčavši do svoje maćehe.

Pokušavajući da stane između nje i Oliverovog tela, Klarisa nežno pogura Pipu, nastojeći da joj okrene glavu u drugom pravcu. „Pipa“, molila ju je, „ne gledaj, dušo. Ne gledaj.“

Prigušenim glasom, Pipa povika: „Nisam htela! Ah, stvarno nisam htela to da uradim!“

Zaprepašćena, Klarisa dohvati dete za ruke. „Pipa! Jesi li to bila... ti?“ - zavapi ona.

„On je mrtav, zar ne? On je potpuno mrtav?“ - upita Pipa, histerično jecajući, a zatim viknu: „Nisam nameravala... da ga ubijem. Nisam htela.“

„Budi mirna sada, tišina“, prošapta Klarisa, tešeći je. „Sve je u redu. Hajde, sedi.“

Ona odvede Pipu do fotelje i posadi je u nju.

„Nisam nameravala. Nisam nameravala da ga ubijem!“ - nastavljala je Pipa da plače.

Klarisa kleknu pored nje. „Naravno da nisi htela“, složi se ona. „Slušaj me sada, Pipa...“

Pošto je Pipa i dalje plakala, padajući sve dublje u histeriju, Klarisa dreknu na nju. „Pipa, slušaj me! Sve će biti u redu. Moraš ovo da zaboraviš. Zaboravi sve o ovome, čuješ li me?“

„Čujem", jecala je Pipa, „ali.. ali ja..."

„Pipa", nastavi Klarisa strožije, „moraš imati poverenja u mene i verovati u ono, što ti govorim. Sve će biti u redu. Ali, moraš biti hrabra i uraditi tačno ono što ti kažem."

Još uvek nekontrolisano jecajući, Pipa pokuša da okrene glavu od nje.

„Pipa!" - povika Klarisa. „Hoćeš li uraditi kako ti kažem?" Ona okrenu dete da je pogleda. „Hoćeš li?"

„Hoću, hoću", plakala je Pipa, spuštajući glavu na Klarisine grudi.

„To je već bolje", Klarisin glas poprimi umirujući ton, dok je pomagala Pipi da ustane iz fotelje. „A, sada, volela bih da odeš gore i legneš u krevet."

„Ti pođi sa mnom, molim te", preklinjalo je dete.

„Dobro, dobro", uveravala ju je Klarisa, „ja ću doći čim budem mogla, i daću ti jednu veoma lepu, belu, tabletu. Onda ćeš moći da zasoiš. a ujutru će sve izgledati drugačije."

Ona pogleda u telo na podu, i dodade: „Možda nećemo morati ni oko čega da brinemo."

„Ali, on je mrtav... zar nije?" - upita Pipa.

„Ne, ne, možda nije mrtav", odgovori Klarisa neodređeno. „Ja ću proveriti. A, ti, sada idi, Pipa. Uradi kako ti kažem."

Pipa, jecajući i dalje, napusti prostoriju i otrča na sprat. Klarisa ju je gledala dok je odlazila, a onda se okrete ka telu na podu. „Recimo da nađem na lež u salonu, šta bih ja uradila?" - promrsi ona za sebe. Pošto je neko vreme stajala tako, zadubljena u svoje misli, ona uzviknu, poraženo: „Ah, dragi Bože, šta ću da radim?"

8.

Petnaest minuta kasnije, Klarisa se još uvek nalazila u salonu, pričajući sama sa sobom. Ali je, u međuvremenu, bila vrlo aktivna. Sva svetla su sada bila upaljena, panel u zidu je bio zatvoren, i draperija navučena preko otvorenog francuskog prozora. Telo Olivera Kaštela se još uvek nalazilo iza kauča, ali je Klarisa ispomerila nameštaj po sobi, tako, što je na sredini prostorije postavila sto za bridž, sa sve kartama i skor listama i, oko njega, poredala četiri stolice.

Stojeći pored stola, Klarisa nažvrlja neke cifre na jedanoj skor listi. „Tri pika, četiri herca, četiri bez aduta, pas“, preslišavala se tiho, dok je igrala, pokazujući na svaku ruku. „Pet karo, pas, šest pika... kontra... i, mislim, da oni padaju.“

Zastade na momenat, gledajući u sto, a onda nastavi: „Da vidim, dva dole u zoni, pet stotina... ili da im prepustim? Ne.“

Prekinuta je u tom poslu dolaskom ser Rolanda, Huga i mladog Džeremija, koji uđu u prostoriju kroz francuski prozor. Hugo zastade pri ulasku, da bi zatvorio jedno krilo.

Stavljajući notes i olovku na sto, Klarisa im pohita u susret. „Hvala Bogu, da ste stigli“, reče ona ser Rolandu, zvučeći, pri tom, prilično izbezumljeno.

„Sta se dogodilo, draga moja?“ - upita je ser Roland, zabrinuto.

Klarisa se osvrnu da bi ih sve oslovila. „Dragi moji“, povika ona, „morate mi pomoći!“

Džeremi ugleda sto sa poredanim kartama na njemu. „Izgleda da je partija bridža planirana“, primeti on radosno.

„Ponašać se veoma melodramatično, Klarisa“, dodade Hugo. „Sta sada smerać, draga damo?“

Klarisa grčevito uhvati ser Rolanda za ruku. „Ovo je ozbiljno“, insistirala je ona.

„Stravično ozbiljno. Pomoći ćete mi, zar ne?“

„Naravno, da ćemo ti pomoći, Klarisa“, uveravao ju je, „ali, o čemu se radi?“

„Tačno, hajde, šta je ovog puta u pitanju?“ - upita Hugo, pomalo umorno.

Džeremi je, takođe, zvučao nezainteresovano. „Nešto smerać, Klarisa“, insistirao je. „Šta to može biti? Jesi li našla leš ili nešto slično?“

„U tome i jeste stvar“, reče mu Klarisa. „Jesam, pronašla sam leš.“

„Kako to misliš... pronašla si leš?“ - upita je Hugo. Delovao je zbunjeno, ali i dalje neimpresionirano.

„Baš kao što je Džeremi rekao“, odgovori mu Klarisa. „Ušla sam u ovu sobu, i naišla na leš.“

Hugo prošara pogledom po sobi. „Ne razumem o čemu govoriš“, žalio se on.

„Kakav leš? Gde?“

„Ovo nije jedan od mojih trikova. Sada sam veoma ozbiljna!“ - povika Klarisa ljutite. „Tamo je. Idi i vidi. Iza kauča.“ Ona pogura ser Rolanda prema kauču i udalji se.

Hugo odmah ode do kauča, u pratnji Džeremija, i pogleda iza naslona. „Dragi Bože, u pravu je“, promrsi Džeremi.

Ser Roland im se pridruži. On i Hugo čučnuše da pregledaju telo. „Hej, pa ovo je Oliver Kastelo!“ - uzviknu ser Roland.

„Bože, svemogući!" - Džeremi brzo ode do francuskog prozora i navuče zavese.

Jeste", reče Klarisa. „To je Oliver Kastelo." »Sta je on tražio ovde?" - upita je ser Roland.

Svratio je avde večeras da porazgovaramo o Pipi", odgovori Klarisa. „Naišao je, taman, kada ste vi otišli u klub."

Ser Roland je delovao zbunjeno. „Šta je on hteo sa Pipom?"

»On i Mirana su pretili da će je uzeti od nas", reče mu Klarisa. Ali sve to sada nije važno. Ispričaću ti kasnije. Moramo sada da požurimo. Imamo jako malo vremena.

Ser Roland joj pripreti rukom. „Samo momenat!" - naredi on, prilazeći joj bliže.

„Moramo znati sve činjenice. Šta se dogodilo kada je on stigao?"

Klarisa zavrte glavom nestrpljivo. „Ja sam mu rekla, da on i Miranda, neće dobiti Pipu nazad, pa je otišao."

„Međutim, opet se vratio?"

„Očigledno", reče Klarisa.

„Kako?" - upita je ser Roland. „Kada?"

„Ne znam", odgovori Klarisa. „Ja sam, jednostavno, ušla u sobu, kao što sam već rekla, i našla ga... ovako." Ona rukom pokaza prema kauču.

„Znači tako", reče ser Roland, pride ponovo telu i nadivši se nad njim. „Znači tako. Pa, on je definitivno mrtav. Udaren je po glavi nečim teškim i oštrim." On pogleda sve prisutne. „Bojim se da ovo neće biti prijatan posao", nastavio je, „ali postoji samo jedna stvar, koju možemo da uradimo." Dok je to govorio, on prođe preko sobe do telefona. „Moramo telefonirati policiji, i.."

„Ne!" - uzviknu Klarisa oštro.

Ser Roland je već podigao slušalicu. „Trebalo je da ti to odmah uradiš, Klarisa", savetovao ju je. „Mada, mislim, da ti neće previše zameriti zbog toga."

„Nemoj Roli, stani", insistirala je Klarisa. Ona polete.

„Drago moje dete..." - negodovao je ser Roland, ali mu Klarisa nije dozvolila da nastavi. „Ja sam mogla i sama da telefoniram policiji, da sam to htela", priznade ona. „Potpuno sam svesna da je to bilo ono, što je trebalo da uradim. Čak sam počela i da okrećem brojčanik. A, onda, umesto toga, telefonirala sam vama, u klub, i zamolila vas da se odmah vatite ovde, sva trojica." Ona se okrete prema Džeremiju i Hugu. „Niste me još uvek ni pitali zašto?"

„Možeš celu stvar prepustiti nama", uveravao ju je ser Roland. „Mi ćemo..."

Klarisa ga prekide odlučno. „Nisi čak ni počeo da shvataš o čemu se radi", insistirala je ona. „Ja želim da mi pomogneš. Rekao si da ćeš to učiniti, ako se ikada nađem u škripcu." Ona se osvrnu da uključi i drugu dvojicu u razgovor.

„Dragi moji, morate mi pomoći."

Džeremi se pomeri malo, kako bi svojim telom sakrio leš od njenog pogleda. „Šta želiš da uradimo, Klarisa?" - upita je on blago.

»Da se otarasite tela", bio je njen spontani odgovor.

„Draga moja, ne govori gluposti", naredi joj ser Roland. »Ovo je ubistvo."

„U tome i jeste čitava stvar", reče mu Klarisa. „Telo ne sme biti pronađeno u kući."

Hugo se nestrpljivo uzvrpolji. „Draga moja devojk, ti ne znaš šta pričaš!“ - uzviknu on. „Čitala si previše kriminalističke romane. U pravom životu ne možeš da se glupiraš i premeštaš leševe.“

„Ali, ja sam ga već premestila“, objasni Klarisa. „Okrenula sam ga na leđa da vidim da li je mrtav, a onda sam krenula da ga vučem u tu tajnu ođaju, ali sam shvatila da mi je potrebna pomoć i zato sam vama telefonirala u klub. Dok sam čekala, skođala sam plan.“

„U koji je uključen i ovaj sto za bridž, pretpostavljam“, primeti Džeremi, približavajući se stolu.

Klarisa podiže skor listu. „Jeste“, odgovori ona. „To će biti naš alibi.“

„Sta, do đavola...“ - počeo Hugo, ali mu Klarisa ne dade šansu da nastavi. „Dva i po rubera“, izjavi ona. „Ja sam osmislila sve poteze i ovde upisala rezultate. Vas trojica morate da popunite ostatak vašim rukopisom, naravno.“

Ser Roland je zurio u nju u neverici. „Ti si luda, Klarisa. Potpuno luda“, izjavi on.

Klarisa nije obraćala pažnju na njega. „Sve sam božanstveno isplanirala“, nastavi ona. „Telo moramo odneti odavde.“ Ona pogleda u Džeremiju. „Biće potrebno da vas dvojica to uradite“, reče mu. „Veoma je teško nositi mrtvaca... sama sam se već uverila u to.“

„Gde, dođavola, misliš da ga odnesemo?“ - upita Hugo iznervirano.

Klarisa je već o tome razmišljala. „Mislim da će najbolje mesto za to biti Marsden šuma“, predloži ona. „To je samo dve milje odavde.“ Rukom pokaza na levu stranu. „Skrenućete na sporedan putić, koji se nalazi samo nekoliko jardi od glavne kapije. To je uzak put, na kome, skoro nikada nema saobraćaja.“ Ona se okrenu ser Rolandu. „Ostavite kola pored puta, čim zađete u šumu“, poduči ih.

„Onda ćete se ovde vratiti peške.“

Džeremi reče zbunjeno: „Da li misliš da treba istovariti telo u šumi?“ - upita on.

„Ne, ostavite ga u kolima“, objasni Klarisa. „To su njegova kola, zar ne shvataš? On ih je ostavio ovde, ispred štale.“

Sva trojica su je, sada, posmatrali zainteresovano. „Sve je to, u stvari, vrlo jednostavno“, uveravala ih je Klarisa. „Ukoliko bi vas neko i video kako se peške vraćate, sigurno vas ne bi prepoznao, jer je noć tamna. A, imate i alibi. Nas četvoro smo ovde igrali bridž.“ Ona vrati skor listu na sto za bridž, delujući prilično zadovoljno, dok su muškarci i dalje tupo gledali u nju.

Hugo krenu, i napravi pun krug oko svoje ose. „Ja... ja...“ - zamuca on, mašući rukama kroz vazduh.

Klarisa je nastavila da da je instrukcije. „Nosite rukavice, naravno“, reče im, tako da nigde ne ostavite otiske prstiju. Već sam ih ovde pripremila za vas.“

Progura se pored Džeremija do kauča, uze tri para rukavica ispod jednog od jastučića i poreda ih po naslonu.

Ser Roland nastavi da zuri u Klarisu. „Tvoj prirodni dar za kriminal ostavlja me bez reci“, obavesti je on.

Džeremi je piljio u nju, pun divljenja. „Uspela je, sve je isplanirala, zar ne?“ - izjavi on.

„Jeste“, priznade Hugo, „ali je, i pored toga, sve ovo prokleta glupost.“

„Sada morate da požurite!“ - naredi im Klarisa žustro. „Henri i gospodin Džons će stići ovde, večeras u devet.“

„Gospodin Džons? Ko je, za ime Boga, gospodin Džons?“ - upita je ser Roland.

Klarisa se uhvati za glavu. „Ah, Bože!“ - uzviknu ona. „Nikada nisam shvatala, koliko čovek mora stravično mnogo da objašnjava, kada je ubistvo u pitanju.“

Mislila sam da ću vas, jednostavno, zamoliti da mi pomognete, da ćete mi vi pomoći i sve će se završiti na tome." Pogleda ih, svu trojicu. „Ah, dragi moji, morate da mi pomognete." Ona pomazi Huga po kosi. „Dragi, dragi Hugo..."

„Te tvoje igrarije, s vremena na vreme su u redu, draga moja", reče Hugo, već potpuno iznerviran, „ali, leš je gadna, ozbiljna stvar i, ako se sa tim glupiraš, to te može dovesti u stvarnu nepriliku. Ne možeš ići okolo, noseći leševe u gluvo doba noći."

Klarisa dođe do Džeremija i dodirnu ga po ruci. „Džeremi, dragi, sigurno ćeš mi ti pomoći. Zar ne?" - upita ga, molećivim glasom.

Džeremi je gledao u nju sa obožavanjem. „U redu, ja sam u igri", odgovori on veselo. „Šta je leš, ili dva, za prijatelje?"

„Prestani, mladi gospodine", naredi mu ser Roland. „Ja ovo neću dozvoliti." On se okrenu Klarisi. „Moraš pratiti moj primer, Klarisa, insistiram na tome.

Naposletku, moramo voditi računa i o Henriju."

Klarisa ga pogleda razdražljivo. „Ali, ja baš i vodim računa o Henriju", izjavi ona.

9.

Tri čoveka primiše Klarisinu izjavu u tišini. Ser Roland zavrte glavom, značajno, Hugo je i dalje izgledao zbunjeno, dok je Džeremi samo slegao ramenima, kao da je izgubio svu nadu da može razumeti ovu situaciju.

Duboko uzdahnuvši, Klarisa se obrati svoj trojici: „Nešto strahovito važno se dešava večeras“, reče im. „Henri je otišao da... da sačeka nekog i da ga dovede ovde. Niko ne srne znati za to. Nikakva obaveštenja neće davati povodom toga.”

„Henri je otišao da sačeka gospodina Džonsa?” - upita ser Roland sumnjičavo.

„To je glupo ime, slažem se”, reče Klarisa, „ali, tako ga oni zovu. Ne mogu vam reći njegovo pravo ime. I, ne mogu vam ništa više reci o tome. Obećala sam Henriju da o tome nikome ne pričam, ali, moram vas ubediti da ja nisam samo...”, ona se okrenu da pogleda u Huga, „...da nisam samo idiot i da se ne glupiram, kao što je to Hugo okarakterisao.”

Zatim, ponovo pogleda ser Rolanda. „Šta misliš, kakav efekat će ovo imati na Henrijevu karijeru”, upita ga ona, „ako bude ušetao ovde sa jednim, uvaženim gostom.. i drugim vrlo uvaženim gostom, koji dolazi iz Londona zbog ovog sastanka... i zatekne policiju kako istražuju ubistvo... ubistvo čoveka, koji je, nedavno, oženio Henrijevu bivšu ženu?”

„Gospode Bože!” - uzviknu ser Roland. A, onda, gledajući Klarisu pravo u oči, dodade, sumnjičavo: „Ti ovo ne izmišljaš, zar ne? Ovo nije jedna od tvojih komplikovanih igrica smišljenih sa namerom da nas nasamariš?”

Klarisa zavrte glavom očajno. „Niko mi ne veruje kad govorim istinu”, protestovala je.

„Izvini, draga moja”, reče ser Roland. „Tačno, vidim da je ovo mnogo teži problem, nego što sam mislio.”

„Vidiš li to?” - nastavi Klarisa brzo. „Prema tome, od apsolutne je važnosti da iznesemo telo odavde.”

„Gde su mu kola, šta si ono rekla?” - upita Džeremi.

„Iza kuće, pored štale.”

„Ni poslugu nije u kući, pretpostavljam?”

Klarisa klimnu glavom. „Tačno.”

Džeremi uze jedan par rukavica sa kauča. „Dobro!” - uzviknu on odlučno. „Da li ću odneti telo do kola, ili ću dovesti kola do tela?”

Ser Roland podiže raku da ga zadrži. „Samo časak”, savetovao je. „Ne smemo ovako žuriti.”

Džeremi opet spusti rukavice, a Klarisa se okrenu ka ser Rolandu, i zavapi očajno: „Ali, mi moramo da požurimo!”

Ser Roland ju je ozbiljno posmatrao. „Nisam baš siguran da je ovaj tvoj plan najbolji, Klarisa”, izjavi on. „Recimo, kad bismo mogli da odložimo pronalaženje tela do sutra ujutru - mislim da bi to odgovaralo situaciji i bilo bi mnogo jednostavnije. Ukoliko bismo, za sada, jednostavno premestili telo u dragu sobu, na primer, mislim da bi se to moglo tolerisati.”

Klarisa se okrete i direktno se njemu obrati: „U stvari, tebe moram da ubedim, zar ne?” - reče mu. Gledajući u Džeremiju ona nastavi: „Džeremi je voljan.” Ona pogleda u Huga. „Hugo će gundati i vrteti glavom, ali će, ipak, to uraditi. Ali, ti..”

Ona ode do vrata biblioteke i otvori ih. „Izvinite nas na momenat”, zamoli Džeremija i Huga. „Želela bih da porazgovaram sa Rolijem nasamo.”

„Nemoj joj dozvoliti da te nagovori na neakve gluposti, Roli", upozori ga Hugo, dok su napuštali sobu. Džeremi se osmehnu Klarisi u znak podrške. „Srećno!"

Ser Roland sede za sto mračnog izgleda.

„E, sada slušaj!" - uzviknu Klarisa, pošto je i ona sela za sto naspram njega.

„Draga moja", upozori je ser Roland, „ja te volim i uvek ću te iskreno voleti. Ali, pre nego što postaviš pitanje, u ovom slučaju odgovor mora biti: ne."

Klarisa počne da objašnjava ozbiljno, naglašavajući svaku reč. „Telo onog čoveka ne sme biti pronađeno u ovoj kući", insistirala je ona. „Ako ga pronađu u Marsden šumi, ja mogu reći da je on bio ovde danas, na kratko, i mogu, takođe, reći policiji tačno vreme kada je otišao. U stvari, gospođica Pik ga je otpratila, što se ispostavilo kao vrlo povoljno u celoj situaciji. Nema potrebe da nas pitaju, da li se on ikada ovde vraćao."

Ona uzdahnu duboko. „Ali, ako njegovo telo bude ovde pronađeno", nastavi, „onda će, sve nas, saslušavati." Tu zastade, napravi značajnu pauzu, pa, nastavi: „A, Pipa, to neće moći da podnese."

„Pipa?" - Ser Roland je, očigledno, bio zbunjen.

Klarisino lice je bilo neumoljivo. „Da, Pipa. Slomiće se, i priznaće da je to ona uradila."

„Pipa!" - ponovi ser Roland, dok je polako upijao ono što je čuo.

Klarisa klimnu glavom.

„Bože moj!" - uzviknu ser Roland.

„Ona je bila prestrašena kada je on, danas, došao ovde", reče mu Klarisa.

„Pokušala sam da je uverim, da ja neću dozvoliti da jepovredi, ali mislim da mi nije poverovala. Ti znaš kroz šta je ona prošla - nervni slom koji je imala? Pa, mislim, da ne bi preživela, ukoliko bi bila prinuđena da se vrati i ponovo živi sa Oliverom i Mirandom. Pipa je bila ovde, kada sam pronašla Oliverovo telo. Rekla mi je da nije nameravala to da uradi, i sigurna sam da govori istinu. To je bila samo panika. Ona je dohvatila taj štap i udarila ga na slepo."

„Koji štap?" - upita ser Roland. „Onaj iz hola. Sada je u tajnoj odaji. Ostavila sam ga tamo. Nisam ga dodirnula."

Ser Roland razmisli na trenutak, a onda dodade oštro. „Gde je Pipa sada?"

„U krevetu", reče Klarisa. „Dala sam joj pilulu za spavanje. Ne bi trebalo da se probudi do jutra. Sutra ću je odvesti u London, i moja stara dadilja će je paziti neko vreme."

Ser Roland ustade, i ode da pogleda telo Olivera Kastela iza kauča. Vratila se do Klarise, i poljubi je. „Pobedila si, draga moja", reče on. „Izvinjavam se. Od tog deteta se ne srne zahtevati, da se suoči sa ovim. Pozovi ostale unutra." On ode do prozora i zatvori ga, a Klarisa otvori vrata prema biblioteci i pozva ih: „Hugo, Džeremi. Hoćete li ući, molim vas?"

Dva čoveka se vratiše u sobu. „Taj tvoj batler ne zaključava kuću pažljivo", izjavi Hugo. „Prozor u biblioteci je bio otvoren. Ja sam ga zatvorio."

Obraćajući se ser Rolandu, on naglo upita: „Pa?"

„Preobraćen sam", glasio je, isto tako, njegov sažet odgovor.

„Dobro urađeno", prokomentarisao je Džeremi. „Nemamo vremena za gubljenje", izjavi ser Roland. „Uzmimo rukavice." On uze par i navuče ih na ruke. Džeremi uze druga dva para, jedan dodade Hugu, i obojica ih navukoše na ruke. Ser Roland dođe do panela: „Kako se ova stvar otvara?" - upita.

Džeremi mu priđe. „Ovako, gospodine", reče. „Pipa mi je pokazala." On povuče ručicu i otvori panel.

Ser Roland proviri unutra, pruži ruku i izvuče štap. „Da, dovoljno je teško", reče.

„Težak je pri vrhu. Ali, bez obzira, nikada ne bih pomislio..." - zastade u sred rečenice. „Šta nikada ne bi pomislio?" - želeo je Hugo da zna. Ser Roland zavrtne glavom. „Pomislio bih", odgovori on, „da je to moralo biti nešto sa oštrijim ivicama - metalnim, ili tako nešto."

„Misliš na prokleta sečivo?" - primeti Hugo grubo. „Ne znam", upade Džeremi u reč. „Meni taj štap izgleda dovoljno ubilački. Može se, njime, lako razbiti nečija glava."

„Očigledno", reče ser Roland suvo. Okrete se Hugu i predade mu štap.

„Hugo, hoćeš li, molim te, da spališ ovo u kuhinjskom šporetu", naloži mu.

„Varender, ti i ja ćemo odneti telo do kola."

On i Džeremi se sagoše da podignu leš, jedan s jedne, drugi s druge strane.

Taman kada su to uradili, iznenada se oglasi zvono. „Šta je to?" - uzviknu ser Roland, prepavši se.

„Zvono na ulaznim vratima", reče Klarisa, začuđeno. Svi pretrnuše od straha. „Ko bi to mogao biti?" - čudila se naglas Klarisa. „Previše je rano za Henrija i... gospodina Džonsa. Mora da je to ser Džon."

„Ser Džon?" - upita ser Roland, sa još većom zebnjom u glasu. „Hoćeš li reći, da se ovde, večeras, očekuje predsednik vlade?"

„Da", odgovori Klarisa.

„Uh", ser Roland je, na trenutak, izgledao neodlučno. „Dobro", promrsi on. „Pa, moramo uraditi nešto." Zvono se ponovo oglasi i natera ga da reaguje. „Klarisa", naredi on, „idi, i otvori vrata. Iskoristi sve moguće taktike, koje možeš smisliti, da odugovlačiš. U međuvremenu, mi ćemo ovde sve raščistiti."

Klarisa brzo izađe u hol, a ser Roland se okrenu Hugu i Džeremiju. „Slušajte me sada", počeo on da objašnjava brzo, „ovako ćemo ovo uraditi. Uguraćemo ga u onu tajnu odaju. Kasnije, kada se svi okupe u sobi, zbog sastanka, mi ćemo ga izneti kroz biblioteku."

„Dobra ideja", složi se Džeremi, pomažući ser Rolandu da podigne telo.

„Želite li da vam pomognem?" - upita Hugo.

„Ne, sve je pod kontrolom", odgovori Džeremi. On i ser Roland uspraviše Kastelovo telo, držeći ga pod pazuhom, i odvukoše ga u tajnu odaju, a Hugo podiže bateriju sa poda. Nakon nekoliko minuta, ser Roland izađe i povuče ručicu, a Džeremi brže-bolje izjuri za njim. Hugo, na brzinu, provukavši se ispod Džeremijeve ruke, utrča u odaju sa baterijom i štapom. Panel se zatvori.

Ser Roland, nakon što je pažljivo pregledao svoj sako zbog tragova krvi na njemu, prošapta: „Rukavice", pa, potom, skide rukavice koje je nosio, i stavi ih ispod jastučeta na kauču. Džeremi, takode, učini to isto. „Bridž", seti se ser Roland, pa požuri do stola za bridž, i sede.

Džeremi ga je sledio, uzimajući svoje karte u ruke. „Hajde, Hugo, požuri", viknuo je ser Roland, uzimajući i on svoje karte.

Umesto odgovora, čulo se prigušeno kucanje iz unutrašnjosti odaje. Setivši se, iznenada, da Hugo nije u sobi, ser Roland i Džeremi se panično pogledaše.

Džeremi ustade, otrča do ručice i otvori panel. „Hajde, Hugo", ponovi ser Roland užurbano. „Požuri, Hugo", promrsi Džeremi nestrpljivo. zatvarajući panel.

Ser Roland uze rukavice od Huga, i ugura ih ispod jastučeta. Tri čoveka brzo zauzeše svoja raesta oko stola za bridž,

svako sa svojim kartama u ruci i, baš tada, Klarisa ude u sobu iz hola, u pratnji dva uniformisana gospodina.

Tonom lažne iznenađenosti, Klarisa izjavi; „Ovo je policija, ujka Roli.“

10.

Stariji policajac, krupan, sedokosi čovek, uđe u sobu za Klarisom, dok je njegov kolega ostao da stoji pored vrata. „Ovo je inspektor Lord“, izjavi Klarisa. „I...“ - ona se okrete mlađem policajcu, tamnokosom čoveku, od dvadesetak godina, atletske građe, nalik na fudbalera. „Izvinite, kako ste rekli da se zovete?“ - upita ga.

Inspektor odgovori u njegovo ime. „Ovo je pozornik Džons“, reče im. Obraćajući se trojici ljudi, on nastavi: „Izvinjavam se na smetnji, gospodo, ali, mi smo dobili informaciju da je ovde počinjeno ubistvo.“

Klarisa i njeni prijatelji progovoriše u glas. „Šta?“ - poviče Hugo. „Ubistvo!“ - uzviknu Džeremi. „Dragi Bože!“ - zgranu se ser Roland, a Klarisa reče: „Zar to nije neverovatno?“ Svi su zvučali krajnje iznenađeno.

„Tačno tako, telefonom su o tome obavestili stanicu“, reče im inspektor.

Klimnuvši glavom prema Hugu, on dodade: „Dobro več, gospodine Birč.“

„Hm.. dobro več, inspektore“, promrsi Hugo.

„Izgleda, kao da neko zbija šalu sa vama, inspektore“, poče ser Roland.

„Da“, složi se Klarisa. „Mi smo ovde igrali bridž, celo več.“

Ostali klimnuše glavama u znak saglasnosti, a Klarisa upita:

„Šta su rekli, ko je ubijen?“

„Imena nisu pominjana“, obavesti ih inspektor. „Onaj ko je zvao, samo je rekao da je jedan čovek ubijen u vili Koplstoun, i da li bismo odmah došli. Slušalicu je spustio pre nego što smo uspeli da dobijemo više informacija.“

„Mora da je bila šala“, izjavi Klarisa, dodajući nevino: „Kako je to zlobno.“

Hugo promrsi nešto utešno, a inspektor odgovori: „Vi nemate pojma, gospodo, kakve sulude stvari ljudi čine.“

Rekavši to, on odmeri svakog pojedinačno, pa se, potom, obrati Klarisi. „Znači, po vašem mišljenju, ništa van uobičajenog nije se dogodilo, ovde, večeras?“ Ne sačekavši odgovor, on dodade: „Možda bi bilo bolje da porazgovaram i sa gospodinom Heilšem-Braunom.“

„On nije ovde“, reče Klarisa inspektoru. „Očekujem da će stići kući, tek, kasno večeras.“

„Razumem“, odgovori on. „Ko je sve odseo u kući trenutno?“

„Ser Roland Delahei i gospodin Varender“, reče Klarisa, pokazujući na njih redom. Ona dodade: „A gospodin Birč, koga već poznajete, naš je večerašnji gost.“

Ser Roland i Džeremi promrsiše otpozdrav. „Ah, i..“, Klarisa nastavi, kao da se tek sada setila, „moja mala pastorka.“ Naglasila je reč 'mala'. „Ona je u krevetu, i spava.“

„A, šta je sa poslugom?“ - želeo je da zna inspektor.

„Njih ima dvoje. Bračni par. Ali, večeras je njihovo slobodno več, i oni su otišli u bioskop, u Meidstounu.“

„Tako znači“, reče inspektor, ozbiljno klimnuvši glavom.

Baš u tom trenutku, Eldžin uđe u sobu iz hola, skoro se sudarivši sa pozornikom, koji je, još uvek, čuvao stražu kod vrata. Brzo odmerivši inspektora začuđenim pogledom, Eldžin oslovi Klarisu: „Da li vam nešto treba, gospodo?“ - upita je.

Klarisa se prenerazila. „Mislila sam da ste u bioskopu, Eldžine!" - uzviknu ona, zbog čega joj inspektor uputi oštar pogled.

„Vratili smo se brzo, gospodo", objasni Eldžin. „Moja supruga se nije osećala najbolje." Bilo mu je nelagodno, pa je delikatno dodao: „Hm.. problemi sa varenjem. Mora biti da je u pitanju nešto, što je pojela." Gledajući naizmenično inspektora i pozornika, on dodade: „Da li se nešto dogodilo?"

„Kako se vi zovete?" - upita ga inspektor.

„Eldžin, godpodine", odgovori batler. „Nadam se da se nije ništa..."

Inspektor ga prekide. „Neko je nazvao policijsku stanicu, i rekao da se ovde dogodilo ubistvo."

„Ubistvo?" - zavapi Eldžin.

„Šta vi znate o tome?"

„Ništa. Apsolutno ništa, gospodine."

„Znači niste vi telefonirali?" - upita ga inspektor.

„Nisam, definitivno, nisam."

„Kad ste se vratili kući, ušli ste na sporedan ulaz.. bar pretpostavljam, da ste to uradili?"

„Da gospodine", odgovori Eldžin, promenivši držanje, zbog nervoze.

„Da li ste primetili nešto neuobičajeno?"

Batler, razmislivši na trenutak, odgovori: „Sada, kada bolje razmislim, neka tuđa kola bila su parkirana pored štale."

„Tuda kola? Kako to mislite?"

„Pomislio sam, u tom trenutku, čija bi to kola mogla biti", prisećao se Eldžin. „To je čudno mesto za ostavljanje kola."

„Da li je iko bio u njima?"

„Nije, koliko sam mogao da vidim, gospodine."

„Idi i pogledaj ta kola, Džons", naredi inspektor svom pozorniku.

„Džons!" - uzviknu nesvesno Klarisa, trgnuvši se.

„Šta ste rekli?" - upita inspektor, okrećući se ka njoj.

Klarisa se brzo povratila. Smešeći mu se, ona promrsi: „Baš ništa... jednostavno... pomislila sam, kako uopšte ne liči na Velšanina."

Inspektor rukom pokaza pozorniku Džonsu i Eldžinu da mogu da idu. Oni zajedno izađoše, a u sobi nastade tajac. Nakon nekoliko minuta, Džeremi se premesti, sede na kauč i počeo da jede sendvič. Inspektor stavi svoju kapu i rukavice na fotelju, a onda, duboko uzdahnuvši, obrati se okupljenom društvu.

„Izgleda", izjavi on, govoreći polako i smišljeno, „da je neko, koga niste spomenuli, došao ovde večeras." On pogleda u Klarisu. „Sigurni ste da niste nikoga očekivali?" - upita je.

„Ne... ne, nisam", odgovori Klarisa. „Mi nismo želeli da nam iko dođe. Vidite, bilo nas je taman četvoro za bridž."

„Zbilja?" - reče inspektor. „I ja sam ljubitelj bridža."

„Stvarno?" - odgovori Klarisa. „Da li igrate blekvud?"

„Ja volim samo standardne igre", reče joj inspektor. „Kažite mi, gospodo Heilšem-Braun", nastavi on, „vi ne živite ovde dugo, zar ne?"

„Ne", reče mu. „Tek oko šest nedelja."

Inspektor ju je netremice posmatrao. „I, nije bilo nikakvih ekscesa, bilo koje vrste, od kada ste se ovde uselili?" - upita je.

Pre nego što je Klarisa mogla da odgovori, ser Roland joj upade u reč: „Šta, zapravo, podrazumevate pod 'ekscscom'?"

Inspektor se okrete ka njemu i reče: „Pa, dogodilo se nešto vrlo čudno, gospodine", objašnjavao je ser Rolandu. „Ova kuća je nekada pripadala gospodinu Selonu, antikvaru. On je umro pre šest meseci."

„Jeste", priseti se Klarisa. „Imao je neki nesretan slučaj, zar ne?"

„Tačno tako", reče inspektor. „Pao je niz stepenice, pravo na glavu." On obuhvati pogledom Džeremija i Huga, i dodade: „Smrt, izazvana nesretnim slučajem, tako je glasila presuda. Možda je bilo baš tako, a možda i nije."

„Mislite li", upita Klarisa, „da ga je neko mogao gurnuti?"

Inspektor se okrenu ka njoj. „Da", složi se on, „ili ga je neko udario i razbio mu glavu.."

Tu zastade, dok je pažnja njegovih slušalaca bila krajnje napeta. Inspektor prekide tišinu, nastavljajući: „Neko je mogao da dovuče Selonovo telo do dna stepeništa, kako bi izledalo kao da je pao."

„Stepenište, ovde, u kući?" - upita Klarisa nervozno.

„Ne, to se dogodilo u radnji", obavesti je inspektor. „Nije bilo definitivnih dokaza, naravno, mada je on bio prilično mračna ličnost, taj gospodin Selon."

Na koji način, inspektore?" - uoita ea ser Roland.

Dakle", odgovori inspektor, „jednom, ili dva puta, desile'su se neke stvari, koje je morao da nam objasni. A, jednom prilikom, dolazili su iz odeljenja za borbu protiv narkotika, i to čak iz Londona, da ga saslušaju." Napravi pauzu pa nastavi:

„Ali, sve se to svelo samo na sumnju zvanično, to ste hteli da kažete", primeti ser Koland. Inspektor se okrete ka njemu. „Tačno tako, gospodine, reče on značajno. „Zvanično."

„A, nezvanično...?" - upita ser Roland.

„Bojim se, ne možemo ulaziti u detalje u vezi sa tim, odgovori inspektor, i nastavi: „Međutim, iskrslalo je nešto veoma čudno. Jedno nedovršeno pismo nalazilo se na pisaćem stolu gospodina Selona, u kome on pominje da je došao u posed nečega, što je od neprocenjive vrednosti."

Ovde inspektor zastade, kao da se priseća tačnih reci: „da garantuje, da to nije falsifikat, tražeći četrnaest hiljada funti za to."

Ser Roland je izgledao zamišljeno. „Četrnaest hiljada funti", promrsi on, pa nastavi glasnije: „Da, to je dostai novca, u svakom slučaju. Pitam se, šta bi to moglo biti. Nakit, pretpostavljam, ali reč falsifikat podrazurneva... ne znam, recimo sliku?"

Džererm je nastavio da jede sendvič, a inspektor odgovori: „Da, možda.

Međutim, u radnji nije pronađeno ništa, što bi vredelo tolike sume novca.

Inventar osiguranja je to dokazao. Partner gospodina Selona je bila žena, koja ima vlastiti biznis u Londonu, i ona nam je pisala, rekavši da nam nikako ne može pomoći, niti nam može dati neku bližu informaciju."

Ser Roland klimnu glavom polako. „Znači, on je mogao biti ubijen, a roba, šta god da je to bilo, ukradena", konstatova on.

„Vrlo je moguće, gospodine", složi se inspektor, „ali, ipak, dotični lopov možda nije uspeo da pronade ono što je tražio."

„A, zašto to mislite?" - upita ser Roland. „Zato što je", odgovori inspektor, „radnja, od tada, dva puta obijana i detaljno pretraživana."

Klarisa je delovala zbunjeno. „Zašto nam to govorite, inspektore?" - želela je da zna.

„Pa, gospodo Heilšem-Braun", reče inspektor, okrenuvši se ka njoj, „zato što mi je palo na pamet da, šta god da je imao, gospodin Selon je to mogao komotno da sakrije i u ovoj kući, a ne, neizostavno, u svojoj radnji u Meidstounu. Zato sam vas pitao, da li ste išta čudno primetili."

Podižući raku, kao da se iznenada setila nečega, Klarisa reče uzbuđeno: „Neko je baš danas telefonirao i zamolio da razgovara sa mnom, a kada sam se javila na telefon, ko god da je to bio, jednostavno je, spustio slušalicu. Na neki način, to je baš čudno, zar ne?" Ona se okrenu ka Džeremiju i dodade: „Ah, jeste, naravno. Sećaš li se onog čoveka, koji je došao pre neki dan i hteo da kupi nešto - čovek konjastog izgleda, u kariranom odelu. On je želeo da kupi taj pisaći sto."

Inspektor pređe preko sobe i priđe da pogleda sto. „Ovaj ovde?" - upita.

„Jeste", odgovori Klarisa. „Rekla sam mu, naravno, da to nije naše vlasništvo i da ne možemo da ga prodamo, ali on, izgleda, nije poverovao. Ponudio je prilično visoku cenu, mnogo višu nego što on vredi."

„To je vrlo interesantno", prokomentarisao je inspektor, dok je razgledao sto.

„Ove stvari obično imaju tajnu fioku, znate."

„Znam, i ovaj sto je ima", reče mu Klarisa. „Ali, ništa naročito nije bilo u njoj.

Samo neki stari autogrami."

Inspektor je izgledao zainteresovano. „Stari autogrami mogu biti izuzetno vredni, koliko ja znam", reče on. „Čiji su bili?"

„Mogu vas uveriti inspektore", obavesti ga ser Roland, da ovi nisu bili toliko retki, da bi vredeli više od funte ili dve."

Vrata od hola se otvoriše i pozornik Džons ude, noseći knjižicu i par rukavica.

„Da, Džons? Šta je to?" - upita ga inspektor.

„Pregledao sam kola, gospodine", odgovori on. „Bio je samo par rukavica na vozačkom sedištu. Ali sam zato, pronašao saobraćajnu dozvolu u pregradi, sa strane." On pruži inspektoru dozvolu, a Klarisa i Džeremi, kada su čuli policajčev jak, velšanski naglasak, kradom razmeniše osmehe.

Inspektor pregleda registraciju. „'Oliver Kastelo, 27 Morgan Menšon, London SW3'", čitao je naglas. Onda se okrenu Klarisi i upita je oštro: „Da li je čovek, po imenu Kastelo, bio ovde danas?"

11.

Četiri prijatelja se krišom pogledaše, kao pravi krivci. Klarisa i ser Roland pokušaše istovremeno da odgovore, ali ga je Klarisa preduhitрила, izjavljujući:

„Jeste“, priznade ona. „Bio je ovde oko...“ Zamisli se, pa onda nastavi, „da vidim“, razmišljala je. „Da, bilo je to oko pola šest.“

„Da li je on vaš prijatelj?“ - upita je inspektor.

„Nije, ne bih ga tako okarakterisala“, odgovori Klarisa. „Srela sam ga jednom, ili dva puta.“ Ona se namerno pravila da joj je neprijatno, pa, neodlučno reče: „To je... pomalo nezgodno, stvarno...“ - i pogleda molećivo u ser Rolanda, kao da želi da prepusti dalja objašnjenja njemu.

Ovaj gospodin je brzo reagovao na njen, neizrečen, zahtev. „Možda, inspektore“, reče on, „bi bilo bolje da ja objasnim situaciju.“

„Samo izvolite, gospodine“, reagovao je inspektor malo oštrije.

„Dakle“, ser Roland nastavi, „to se tiče prve gospode Heilšem-Braun. Ona i Heilšem-Braun su se razveli, otprilike pre godinu dana, i ona se nedavno udala za gospodina Olivera Kastela.“

„Tako, znači“, pimetila inspektor. „I, gospodin Kastelo je danas dolazio ovde.“ On pogleda u Klarisu. „Zbog čega?“ - upita. „Da li je najavio posetu?“

„Ne, nije“, odgovori Klarisa odsečno. „U stvari, kada su se Miranda i moj suprug razveli, ona je odnela jednu ili dve stvari, koje nisu bile njene. Oliver Kastelo je slučajno bio u ovom delu zemlje, pa je, jednostavno, svratio da ih vrati Henriju.“

„Koju vrstu stvari?“ - brzo upita inspektor.

Klarisa je bila spremna za ovo pitanje. „Ništa tako značajno“, reče ona uz osmeh.

Podižući sa stola malu kutiju za cigarete, ona je pruži inspektoru. „Ovo je bila jedan od tih stvari“, reče mu. „Pripadala je majci mog supruga, i zbog toga je sentimentalno vezan za nju.“

Inspektor je zamišljeno gledao Klarisu nekoliko minuta, pa je upita: „Koliko je dugo gospodin Kastelo ostao ovde, nakon što je stigao u šest i trideset?“

„Vrlo kratko“, odgovori ona, vraćajući kutiju za cigarete na sto. „Rekao je da je u žurbi. Oko deset minuta, mislim. Ne duže, od toga.“

„I, vaš razgovor je bio prijateljski?“ - raspitivao se inspektor.

„Naravno“, ubedivala ga je Klarisa. „Smatrala sam da je vrlo ljubazno sa njegove strane, što se potrudio da nam vrati ove stvari.“

Inspektor razmisli na trenutak, i nastavi sa pitanjima: „Da li je, slučajno, spomenuo kuda je nameravao da ide posle?“

„Nije“, odgovori Klarisa. „U stvari, on je izašao kroz onaj prozor“, produži ona, pokazujući na francuski prozor. „Baš tada je naišla gospoda, koja se ovde brine o bašti, i ponudila se da mu pokaže izlaz kroz baštu.“

„Vaša baštovanka - da li ona živi na imanju?“ - želeo je da zna inspektor.

„Živi ovde. Ali, ne u kući. Ona stanuje u omanjoj kućici na imanju.“

„Želeo bih da porazgovaram sa njom", odlučio inspektor. Okrete se ka pozorniku.

„Džonse, idi i dovedi je."

„Postoji direktna telefonska veza sa njenom kućom. Da li želite da je ja pozovem, u vaše ime, inspektore?" - ponudi se Klarisa.

„Ako biste bili tako ljubazni, gospođo Heilšem-Braun", odgovorio inspektor.

„Nema problema. Pretpostavljam, da još uvek nije legla", reče Klarisa, pritiskajući dugme na telefonu. Ona se široko osmehnu inspektoru, kome, očigledno, bi neprijatno. Džeremi se nasmeši u sebi, i uze još jedan sendvič.

Klarisa je govorila u slušalicu. „Halo, gospođice Pik. Ovde gospođa Heilšem-Braun... Pitam se da li biste mogli da dođete ovde? Nešto prilično važno se desilo... Da, da, naravno, to će biti u redu. Hvala."

Zatim vrati slušalicu na mesto i okrete se inspektoru. „Gospođica Pik je prala kosu, ali će se odmah obući i doći ovde."

„Hvala", reče inspektor. „Ipak, da proverim da Kastelo, možda, nije njoj spomenuo kuda namerava da ide dalje."

„Da, može biti", složi se Klarisa.

Inspektor je delovao zbunjeno. „Pitanje koje me muči", izjavi on, obraćajući se svima u sobi, „jeste, zašto su kola gospodina Kaštela još uvek ovde, i gde je gospodin Kastelo?" Klarisa nehotice pogleda prema polici za knjige i panelu, a zatim ode do francuskog prozora da sačeka gospođicu Pik. Džeremi, primetivši njen pogled, ostade da sedi, bezazleno prekrstivši noge. Inspektor nastavi:

„Očigledno je, da ga je, ova, gospođica Pik, poslednja videla. On je otišao, kažete, kroz ovaj prozor. Da li ste ga zaključali posle njegovog odlaska?"

„Nisam", odgovorio Klarisa, stojeći pored prozora, leđima okrenuta inspektoru.

„Zar?" - upita inspektor.

Nešto u njegovom glasu, nateralo Klarisu da se okrene ka njemu. „Pa, ja, mislim da nisam", reče ona oklevajući.

„Znači, on je mogao ponovo da se vrati i uđe tim istim putem", pometi inspektor.

On duboko uzdahnu i izjavi zvanično: „Gospođo Heilšem-Braun, mislim da bih, uz vašu saglasnost, želeo da pretražim kuću."

„Naravno", odgovorio Klarisa, prijateljski se osmehujući. „Pa, evo videli ste ovu sobu. Ovde niko ne može da se sakrije. Nekoliko minuta je držala prozorske zavese razmaknute, kao da je, baš, tada, očekivala da gospođica Pik uđe a onda je uzviknula: „Pogledajte! Onuda se ulazi u biblioteku. Otišla je do vrata od biblioteke, otvorila ih, i predložila. „Želite li da pogledate ovde?"

„Hvala", reče inspektor. „Džonse!"

Dvojica policajaca se vratiše iz biblioteke. „Tako", reče inspektor. On pogleda u ser Rolanda, primetivši da je ovaj promenio mesto. „Sada ćemo pretražiti ostatak kuće", izjavi, odlazeći prema vratima hola.

„Poći ću sa vama, ako vam to ne smeta", ponudi se Klarisa, „da se moja pastorka slučajno ne bi uplašila, ukoliko se probudi. Mada, mislim da neće. Neverovatno, kako deca imaju dubok san. Morate ih, bukvalno, drmusati, da biste ih probudili."

Pošto je inspektor otvorio vrata prema holu, ona ga upita: „Imate li vi dece, inspektore?"

„Dečaka i devojčicu", odgovorio on kratko, izlazeći iz sobe, pa produži holom i počeo da se penje uz stepenice.

„Zar to nije lepo?" - primeti Klarisa. Zatim se osvrnu ka pozorniku. „Gospodine Džons", pozva ga i pokaza rukom da krene ispred nje. On izađe iz sobe, a Klarisa krenu za njim, prateći ga u stopu.

Čim su izašli, tri preostale osobe u sobi se međusobno pogledaše. Hugo obrisa dlanove, a Džeremi maramicom obrisa čelo. „I, šta sad?" - upita Džeremi, uzimajući još jedan sendvič.

Ser Roland zavrte glavom. „Ovo mi se ne sviđa", reče im. „Uvaljujemo se sve dublje i dublje."

„Ako mene pitate", savetovao ih je Hugo, „postoji samo jedan izlaz: reći istinu.

Izneti sve na videlo, pre nego što bude prekasno."

„Dodavola, ne možemo uraditi tako nešto!" - uzviknu Džeremi. „Bilo bi to nefer prema Klarisi."

„Ali, uvalićemo je u još veći problem, ako nastavimo ovako", insistirao je Hugo.

„Kako ćemo, uopšte, uspeti odavde da iznesemo leš? Policija će zapečatiti kola ovog tipa."

„Možemo da uzmemo moja", predloži Džeremi.

„Ipak, ne sviđa mi se sve ovo", i dalje je ponavljao Hugo. „Uopšte mi se ne sviđa.

Dodavola, ja sam lokalni mirotvorac. Moram voditi računa i o svojoj reputaciju, koju sam stekao kod policije." On se okrenu ka ser Rolandu. „Sta ti misliš, Roli?

Ti si praktičan čovek."

Ozbiljnost situacije se ocrtavala na ser Rolandovom licu. „Priznajem da se ni meni ovo ne dopada", odgovori on, „ali, ja sam se lično obavezao da to sprovedem do kraja."

Hugo je delovao zbunjeno. „Ne razumem te", reče svom prijatelju.

„Moraš imati poverenja u mene, Hugo", reče ser Roland. A, onda, pogleda ozbiljno u oba čoveka, pa nastavi: „U velikom smo škripcu, svi mi. Ali, ako se budemo držali zajedno, i ako nas, iole, posluži sreća, mislim da imamo šanse da se izvučemo."

Izgledalo je kao da je Džeremi hteo nešto da kaže, ali Ser Roland podiže ruku da ga ućutka, pa nastavi: „Kada policija utvrdi, da Kastelo nije u ovoj kući, nastaviće da traga za njim negde drugde. Napokon, postoji bezbroj razloga, kojima možemo objasniti zašto je otišao peške i ovde ostavio svoja kola." On rukom pokaza na njih dvojicu, i dodade: „Svi smo mi ugledni ljudi - Hugo je LM (lokalni mirotvorac), kao što nas je podsetio, a Henri Heilšem-Braun je na visokom položaju u Ministarstvu za inostrane poslove..."

„Da, da, i ti si imao besprekornu, a može se, čak, reći, slavnu karijeru, sve mi to znamo", ubaci Hugo. „Onda, ako ti tako kažeš, u redu je, istrajaćemo u ovome."

Džeremi ustade i glavom pokaza na tajnu odaju. „Zar ne možemo odmah nešto uraditi po tom pitanju?" - upita on. „Nemamo sada dovoljno vremena", brzo odluči ser Roland. „Oni će se vratiti svakog časa. Sigurnije je da ga ostavimo tamo gde je."

Džeremi klimnu glavom neodlučno. „Moram istaći, da je Klarisa bila fantastična", primeti on. „Nije se zbunila nijednog momenta. Onaj, policijski inspektor, bukvalno joj jede iz ruke."

Ulazno zvono se oglasi. „Pretpostavljam, da je to gospođica Pik", izjavi ser Roland. „Idi, i otvori joj vrata, Varendere, hoćeš li?"

Čim je Džeremi napustio prostoriju, Hugo se obrati ser Rolandu.

„O čemu se radi, Roli?" - brzo mu šapnu. „Sta ti je Klarisa ispričala, dok ste bili sami?"

Ser Roland poče da objašnjava, ali kada su čuli Džeremija i gospođicu Pik, kako razmenjuju pozdrave na ulaznim vratima, on načini pokret rukom koji je značio 'kasnije'.

„Najbolje da uđete u salon“, reče joj Džeremi, pošto je zatvorio ulazna vrata.

Ubrzo potom, baštovanka prva uđe u salon, a njen izgled je odavao utisak da se oblačila velikom brzinom. Pored toga, imala je i peškir obmotan oko glave.

„O čemu se ovde radi?“ - zahtevala je odgovor. „Gospođa Heilšem-Braun je zvučala tako tajanstveno preko telefona. Da li se nešto dogodilo?“

Ser Roland joj se obrati najljubaznijim tonom. „Strašno mi je žao, što ste morali da dojurite ovde, ovako brzo, gospođice Pik“, izvini se on. „Izvolite, sedite.“

Zatim pokaza na stolicu pored stola za bridž.

Hugo izvuče stolicu za gospođicu Pik, koja mu se zahvali na tom. Za sebe je izabrao udobnu fotelju, a ser Roland nastavi da objašnjava: „Vidite, ovde je došla policija, i..“

„Policija?“ - prekide ga gospođica Pik prestravljeno. "Da li je provala u pitanju?"

„Ne, nije provala, ali..“

On začuta, pošto su Klarisa, inspektor i pozornik, baš tada ušli u sobu. Džeremi sede na kauč, a ser Roland stade iza njega.

„Inspektore“, izjavi Klarisa, „da vam predstavim gospođicu Pik.“

Inspektor pride baštovanki. „Dobro veče, gospođice Pik“, pozdravi je, i blago se nakloni.

„Dobro veče, inspektore“, otpozdravi mu gospođica Pik. „Upravo sam pitala ser Rolanda - da li se ovde dogodila pljačka ili nešto slično?“

Inspektor ju je pažljivo odmeravao, namerno sačekavši minut-dva, pa, tek, onda reče: „Primili smo prilično čudan telefonski poziv, zbog čega smo i došli ovde“, saopšti joj. „I, mišljenja smo, da nam, možda, vi možete razjasniti neke stvari.“

12.

Gospođica Pik se veselo nasmeja inspektorovim recima. „Zamislite, ovo je baš misteriozno. Zaista uživam!" - poviče ona, oduševljeno.

Inspektor se namršti. „Tiče se gospodina Kastela", objasni on. „Gospodin Oliver Kastelo, iz Morgan Menšna br. 27, London SW3. Verujem da se to nalazi u oblasti Čelsija."

„Nikad nisam čula za njega", gromko se oglasi gospođica Pik.

„On je večeras bio ovde, u poseti gospođi Heilšem-Braun", podseti je inspektor, „i mislim, da ste mu vi, pri odlasku, pokazali put preko bašte."

Gospođica Pik se udari po bedru. „Ah, taj čovek!" - seti se ona. „Tačno, gospođa Heilšem-Braun mu je spomenula ime." Ona pogleda u inspektora zainteresovano.

„Da, šta želite da znate?" - upita ga.

„Zeleo bih da znam", reče joj inspektor, govoreći polako i obazrivo, „šta se tačno dogodilo, kada ste ga videli poslenji put jer policijska stanica je u sedam časova i četrdeset devet minuta primila anonimni telefonski poziv, i rečeno je, da je čovek ubijen u vili Koplstoun."

Gospođica Pik je izgledala preplašeno. „Ubijen?" - uzviknu ona. „Ovde? Gluposti!"

„Izgleda da je to opšte mišljenje", primeti inspektor suvo, značajno gledajući u ser Rolanda.

„Naravno", nastavi gospođica Pik, „svesna sam da postoje svi ti manijaci, koji napadaju žene - ali, vi kažete da je ubijen muškarac..." Inspektor je prekide.

„Da li ste čuli neka druga kola večeras?" - upita je oštro.

„Jedino kola gospodina Heilšem-Brauna", odgovori ona.

„Gospodina Heilšem-Brauna?" - upita inspektor sumnjičavo, podižući jednu obrvu.

„Mislio sam da ga ne očekuju kod kuće do kasnih večernjih sati."

Pogled mu pade na Klarisu, koja požuri da objasni. „Moj suprug je došao kući, ali je ponovo morao da izađe, skoro odmah."

Inspektor je namerno poprimio izraz krajnje strpljivosti. „Ah, je l tako?" - prokomentarisao je tonom izveštačene ljubaznosti. „Kada je tačno došao kući?"

„Da vidim.. " Klarisa poče da muca. „Mora da je to bilo oko..."

„Bilo je to nakon petnaest minuta, pošto sam ja završila sa poslom", upade gospođica Pik. „Ja često radim prekovremeno, inspektore. Nikada se ne držim redovnih radnih sati", objasni ona. „Budi marljiva na poslu, to ja uvek kažem", nastavi, snažno udarajući rukom o sto. „Da, mora da je bilo oko sedam sati i petnaest minuta, kada je gospodin Heilšem-Braun stigao."

„To bi bilo ubrzo, pošto je gospodin Kastelo otišao", primeti inspektor. Zatim dođe do sredine prostorije, zauze strogo zvaničan stav, pa nastavi: „On i gospodin Heilšem-Braun su, verovatno, prošli jedan pored drugog."

„Mislite li", reče gospođica Pik zamišljeno, „da se on možda ponovo vratio ovde, da razgovara sa gospodinom Heilšem-Braunom?"

„Oliver Kastelo se, definitivno, nije vraćao u kuću", oštro upade u razgovor Klarisa.

„Ali, vi ne možete biti sigurni u to, gospodo Heilšem-Braun", pobuni se baštovanka. „On je mogao da uđe kroz taj prozor, a da vi niste imali pojma o tome." Zastade, a onda uzviknu: „Bože! Ne mislite, valjda, da je on ubio gospodina Heilšem-Brauna? Ups, izvinite."

„Naravno da on nije ubio Henrija!" - odbrusi iznervirano Klarisa.

„Gde je vaš muž otišao, kada je izašao iz kuće?" - upita je inspektor.

„Nemam pojma", odgovori Klarisa kratko.

„Zar vam on, obično, ne kaže gde ide?" - insistirao je inspektor.

„Ja ga nikada ne pitam", reče Klarisa. „Mislim da bi muževima bilo jako dosadno, ako bi ih žene stalno zapitkivale."

Gospođica Pik iznenada ciknu. „Kako sam glupa", povika ona. „Naravno, ako su njegova kola još uvek ovde, onda mora biti, da je on ubijen." Gušila se od smeha.

Ser Roland ustade. „Nema razloga da mislimo da je iko ubijen, gospođice Pik", ukori je dostojanstveno. „Inspektor, Čak veruje, da je sve ovo neka vrsta šale."

Gospođica Pik, očigledno, nije delila njegovo mišljenje. „Ali, kola", insistirala je.

„Ja mislim da je vrlo sumnjivo što su ta kola još uvek ovde." Ona ustade i priđe inspektoru. „Da li ste tragali za telom, inspektore?" - upita ga energično.

„Inspektor je već pretražio kuću", odgovori ser Roland, pre nego što je policajac imao šansu da progovori. Za uzvrat, bio je nagrađen oštrim, inspektorovim pogledom, koga je gospođica Pik tapkala po ramenu, dok je nastavljala da iznosi svoje mišljenje.

„Sigurna sam da su oni Eldžinovi upetljani u to - batler i ta njegova žena, koja sebe naziva kuvaricom", poverljivo je uveravala inspektora. „Već neko vreme su mi sumnjivi. Sada, kada sam dolazila ovamo, videla sam svetio u njihovoj spavaćoj sobi. I, to je, samo po sebi, već sumnjivo. Večeras je njihovo slobodno veče, i oni se, obično, nikada ne vraćaju pre jedanaest sati." Ona zgrabi inspektorovi! ruku.

„Da li ste pretresli njihove sobe?" - upita ga žustro.

Inspektor je taman otvorio usta da nešto kaže, ali ga je ona prekinula, tapnuvši ga ponovo po ramenu.

„Pretpostavimo, da je ovaj gospodin Kastelo, prepoznao Eldžina kao čoveka sa kriminalnim dosijeom. Kastelo je, možda, odlučio da se vrati ovde, i upozori gospodu Heilšem-Braun na to, a Eldžin ga je napao."

Izgledajući beskrajno zadovoljna sobom, ona prostreli pogledom sve prisutne u sobi, pa nastavi: „A, onda, naravno, Eldžin bi brzo morao negde da sakrije telo, da bi mogao da ga se otarasi tokom noći. E, sada, gde bi ga sakrio, pitam se?" - postavi retoričko pitanje, zagrejavajući se za svoju teoriju. Pokazujući prema francuskom prozoru, ona poče: „Iza draperije, ili.."

Klarisa je prekide ljutito. „Ma, stvarno, gospođice Pik. Niko nije sakriven ni iza jedne draperije. I, sigurna sam, da Eldžin nikada ne bi nikoga ubio. To je besmislica."

Gospođica Pik se okrenu. „Vi ste uvek tako puni poverenja, gospodo Heilšem-Braun", ukori ona svoju poslodavku. „Kada dođete u moje godine, shvatićete kako ljudi veoma često, jednostavno nisu onakvi, kakvim se predstavljaju." Od srca se nasmejala, i ponovo se okrenula inspektoru. On otvori usta da nešto kaže, ali ga ona, još jednom, tapnu po ramenu. „Da vidimo", nastavi, „gde bi čovek, kao što je Eldžin, sakrio telo? Postoji nešto, nalik na plakar, između ove sobe i biblioteke.

Pretpostavljam, da ste tamo gledali?"

Ser Roland je brzo intervenisao. „Gospođice Pik, inspektor je pregledao i ovu prostoriju, i biblioteku", insistirao je. Inspektor, međutim, pošto je značajno pogledao ser Rolanda, obrati se baštovanki. „Šta, tačno, podrazumevate pod

'plakarom', gospođice Pik?" - raspitivao se.

Ostali, prisutni u salonu, krajnje napeto su čekali odgovor gospođice Pik. „Ah, to je fantastično mesto za sakrivanje, kao, recimo, u igri žmurke. Nikada ne biste ni sanjali, da se tu nalazi. Pokazaću vam."

Ona krenu do panela u pratnji inspektora. Džeremi skoči na noge, baš, u momentu, kada je Klarisa snažno uzviknula: „Ne!"

Inspektor i gospođica Pik se, u isti mah, okrenuše da je pogledaju. „Tamo, sada, nema ništa", obavesti ih Klarisa. „Znam, zato što sam tuda, malopre, otišla do biblioteke."

Glas joj se gubio. Gospođica Pik, razočarano, promrsi: „Eh. u tom slučaju, onda...", - i okrete se od panela. Inspektor ju je, međutim, pozvao da se vrati.

„Ipak, mi vi to pokažite, gospođice Pik", naredi joj. „Voleo bih da vidim."

Gospođica Pik ode do police za knjige. „Tu su, prvobitno, bila vrata", objasni ona.

„Ista su, kao i ona tamo." Dok je spuštala ručicu, istovremeno je i objašnjavala ceo postupak: „Ova se ručica povuče na dole, i vrata se sama otvore. Vidite?"

Panel se otvori, a telo Olivera Kaštela polete napred i sruči se na pod. Gospođica Pik vrisnu.

„Tako", primeti inspektor, gledajući ozbiljno u Klarisu. „Pogrešili ste, gospođo Heilšem-Braun. Izgleda da je ovde, večeras, ipak izvršeno ubistvo."

Vrisak gospođice Pik je dostigao vrhunac.

13.

Deset minuta kasnije, situacija se malo stišala, pošto gospođica Pik, više nije bila u sobi. Nisu tu bili ni Hugo, ni Džeremi. Međutim, telo Olivera Kastela još uvek je beživotno ležalo na podu, širom otvorene, tajne odaje. Klarisa je ležala na kauču, a ser Roland je sedeo pored nje i držao čašu brendija u ruci, pokušavajući da je nagovori, da ga popije. Inspektor je razgovarao telefonom, dok je pozornik i dalje nastavio da čuva stražu.

„Da, da...” govorio je inspektor. „Šta kažete?... Saobraćajni udes, vozač pobjegao?... Gde?... Ah, vidim... Da, pa, onda ih pošaljite najbrže što možete... Da, trebaće nam fotografije... Jeste, sve po redu.”

On spusti slušalicu i dođe do pozornika. „Uvek se sve dešava odjednom”, žalio se svom kolegi. „Nedelje prolaze i ništa se ne događa, a sada je, kompletna ekipa kriminalističke službe, otišla na uviđaj zbog saobraćajke - sudar na Londonskom putu. Sve to znači, da će biti dosta kašnjenja. Ali, mi moramo nastaviti kako znamo i umemo, dok oni ne stignu.” Zatim, pokaza rukom prema lešu. „Bolje da ga ne diramo, pre nego što ga fotografišu”, predloži. „Ne zato, što će nam to nešto pomoći. On nije ubijen na tom mestu, već je tamo kasnije odvučen.”

„Kako možete biti sigurni, gospodine?” - upita policajac.

Inspektor pogleda u tepih. „Mogu se videti tragovi nogu, kuda je vučen”, pokaza mu, sagnuvši se iza kauča. Pozornik čučnu pored njega.

Ser Roland proviri iza naslona kauča, a zatim se okrenu Klarisi i upita je: „Kako se sada osećaš?”

„Bolje, hvala Roli”, jedva čujno odgovori.

Dvojica policajaca se uspraviše. „Mogli bismo da zatvorimo vrata na onoj sobici”, naloži inspektor svom kolegi. „Ne želimo da izazovemo još neki napad histerije.”

„U redu, gospodine”, odgovori pozornik. Zatim zatvori panel, tako, da se telo više nije moglo videti. Dok je to radio, ser Roland ustade sa kauča i obrati se inspektoru. „Gospoda Heilšem-Braun je pretrpela težak šok”, reče policajcu.

„Mislim da bi trebalo da ode u svoju sobu i legne.”

Ljubazno, ali rezervisano, inspektor odgovori: „Naravno, gospodine, ali, tek za minut-dva. Želeo bih, pre toga, da joj postavim nekoliko pitanja.”

Ser Roland je pokušao da istraje u zahtevu. Ona trepnu i reče - „Dobro sam, Roli”, ubaci Klarisa, tiho. „Stvarno se osećam dobro.”

Ser Roland joj se obrati, zabrinutim tonom. „To je veoma hrabro od tebe, draga moja”, reče, „ali ja, ipak, mislim da bi pametnije postupila, kada bi otišla u krevet, i odmorila se neko vreme.”

„Dragi ujka Roli”, reče Klarisa uz osmeh. A, potom se obrati inspektora i reče:

„Ponekad ga zovem ujka Roli, iako je, u stvari, on moj kum, a ne ujak. Ali, tako je, uvek, pažljiv prema meni.”

„Jeste, vidim”, suvo odgovori inspektor.

„Pitajte me sve što hoćete, inspektore”, nastavi blago Klarisa. „Mada, mislim da neću moći mnogo da vam pomognem, jer, bojim se, da ja, jednostavno, ništa ne znam o ovome.”

Ser Roland uzdahnu, zavrte jedva primetno glavom, i okrenu se.

„Nećemo vas dugo zamarati, gospodo”, ubeđivao ju je inspektor. Zatim ode do vrata prema biblioteci, otvori ih, i obrati se ser Rolandu. „Hoćete li se pridružiti ostaloj gospodi u biblioteci, gospodine?” - predloži on.

„Mislim da bi bilo bolje, da ostanem ovde, u slučaju da...”, počeo ser Roland, ali ga inspektor prekide, ovog puta

strožijim tonom. „Pozvaću vas, ukoliko to bude potrebno, gospodine. Idite u biblioteku, molim vas."

Posle kratkotrajnog razmenjivanja pogleda, ser Roland je prihvatio poraz i otišao u biblioteku. Inspektor zatvori vrata za njim i, bez reci, pokaza pozorniku da sedne i hvata beleške. Klarisa spusti noge sa kauča i sede, a Džons izvadi svoj notes i olovku.

„Sada, gospodo Heilšem-Braun", počeo inspektor, „ako ste spremni, da počnemo."

On podiže kutiju za cigarete sa stočića pored kauča, obrnu je malo, otvori, i pogleda šta se unutra nalazi.

„Dragi ujka Roli, on uvek pokušava da me poštedi svih neprijatnosti", reče Klarisa inspektoru, uz zanosan osmeh. A, kada je videla kako on razgleda kutiju za cigarete, postade malo nervozna. „Nećete me mučiti, ili tako nešto slično, zar ne?" - upita, pokušavajući da ubaci malo šaljivog tona u svoje pitanje.

„Taman posla, gospodo, uveravam vas", reče inspektor. „Samo ću vam postaviti nekoliko jednostavnih pitanja." On se okrenu pozorniku. „Jesi li spreman Džonse?" - upita, pa izvuče stolicu ispod stola za bridž, okrenu je i sede naspram Klarise.

„Spreman, gospodine", odgovori pozornik Džons.

„Dobro. Pa, gospodo Heilšem-Braun", počeo inspektor. „Vi kažete da niste imali pojma, da je leš bio sakriven u tajnoj odaji."

Policajac počeo da hvata beleške, a Klarisa, širom raširi oči i odgovori, prestrašeno: „Nisam, naravno da nisam. To je užasno!" - tresla se. „Više nego užasno!"

Inspektor je pogleda upitno. „Kada smo pretraživali ovu sobu", upita, „zašto nam niste pokazali tajnu odaju?"

Širom otvorenih očiju, Klarisa mu uzvрати pogled, pun bezazlenog čuđenja.

„Znate li", reče, „da mi ta ideja nije pala na pamet. Vidite, mi je nikada ne koristimo, pa se, jednostavno, nisam setila."

Inspektor je bio uporan. „Ali, vi ste rekli", podseti je, „da ste, nedavno, baš tuda prošli, kako biste ušli u biblioteku."

„Ah, ne!" - brzo uzviknu Klarisa. „Mora da me niste razumeli." Ona pokaza ka vratima od biblioteke. „Rekla sam, da bih ušla, da sam prošla kroz ona vrata, u biblioteku."

„Da, verovatno sam vas pogrešno razumeo", primeti inspektor mračno. „Sada bih voleo da raščistimo, bar, ovu stvar. Rekli ste da nemate predstavu, kada se gospodin Kastelo ponovo vratio u ovu kuću, ili, zbog čega se vratio?"

„Nemam, čak ne mogu ni da pretpostavim", odgovori Klarisa, glasom punim čedne iskrenosti.

„Ali, činjenica je, da se on vratio", insistirao je inspektor.

„Jeste, naravno. To sada znamo sa sigurnošću."

„Pa, mora da je imao neki razlog", skrenu joj pažnju inspektor.

„Verovatno da jeste", složi se Klarisa. „Ali, ja nemam ideju koji bi to razlog mogao biti."

Inspektor malo razmisli, a onda drugačije pristupi pitanju. „Da li mislite, da je on, možda, želeo da se vidi sa vašim suprugom?" - upita.

„Ah, ne", odgovori Klarisa brzo. „Sigurna sam da nije. Nikada nisu nešto posebno bili naklonjeni jedan drugome."

„Oh!" - uzviknu inspektor. „Nisu bili naklonjeni jedan drugome. Nisam to znao. Da li su bili u svađi?"

Klarisa je opet brzo govorila, ne bi li predupredila nov, i potencijalno opasan, pravac ispitivanja. „Ma, ne",

ubedivala je inspektora, „nisu se svađali. Henri je, jednostavno, imao loše mišljenje o njemu." Ljupko se osmehnula. „Znate, već, kako muškarci mogu biti čudni."

Inspektorov izraz lica pokazivao je da je to, nešto, o čemu on, lično, nije imao pojma. „Apsolutno ste sigurni da se Kastelo ovde ne bi vratio, da se vidi sa vama?" - upita ponovo.

„Sa mnom?" - ponovi Klarisa bezazleno. „Ne, sigurna sam da nije. Koji bi razlog imao?"

Inspektor duboko uzdahnu. A, onda, govoreći polako i sračunato, upita je:

„Postoji li još neko u kući, koga je, možda, želeo da vidi? Molim vas, pažljivo razmislite pre nego što odgovorite na ovo pitanje."

Klarisa ga opet pogleda nedužno. „Ne mogu da smislim ko bi to mogao biti", insistirala je. „U stvari, koga još ima ovde?"

Inspektor ustade, okrenu stolicu i vrati je na mesto. A, onda, šetajući po sobi, glasno počeo da razmišlja. „Gospodin Kastelo dolazi ovde", počeo polako, „i vraća neke stvari, koje je prva gospoda Heilšem-Braun, greškom uzela od vašeg muža.

Tada se pozdravio i otišao. Ali, posle se ponovo vratio u kuću."

On odšeta da francuskog prozora. „Verovatno je uspeo da uđe kroz ovaj prozor", i, pokazujući, nastavi dalje. „Ubijen je - i njegovo telo je ugurano u onu sobicu - sve, u roku, od deset do dvadeset minuta."

Okrete se i pogleda Klarisu. „I, niko ništa nije čuo?" - završi izlaganje pitanjem.

„Veoma teško mogu da poverujem u to."

„Znam", složi se Klarisa. „I, meni je, isto tako, vrlo teško da poverujem. To je stvarno neverovatno, zar ne?"

„Jeste, definitivno", složi se inspektor, ironično. On pokuša još jednom.

„Gospođu Heilšem-Braun, jeste li apsolutno sigurni da ništa niste čuli?" - upita je namerno.

„Uopšte ništa nisam čula", odgovori ona. „To je, zaista, neverovatno."

„Malo je previše neverovatno", komentarisao je inspektor smrknuo. Potom začuta, a onda dođe do vrata prema holu i otvori ih. „To bi bilo sve, za sada, gospođu Heilšem-Braun."

Klarisa ustade i brzo krenu ka vratima biblioteke, ali joj inspektor prepreči put.

„Ne tuda, molim vas", reče joj, i sprovede je do vrata prema holu.

„Ali, zaista mislim da bih se radije pridružila ostalima", protestovala je.

„Kasnije, ako nemate ništa protiv", reče inspektor kratko.

Klarisa neodlučno izađe na vrata prema holu.

14.

Inspektor zatvori vrata od hola, nakon što je Klarisa izašla, i ode do pozornika Džonsa, koji je, još uvek, zapisivao nešto u svom notesu. „Gde je ona druga žena?

Baštovanka. Gospođica... hm... Pik?" - upita inspektor.

„Odveo sam je u gostinsku sobu, i rekao joj da malo privilegne", reče policajac svom šefu. „To jest, nakon što je napad histerije prošao. Teško sam izašao sa njom na kraj, smejala se i plakala istovremeno, bilo je užasno."

„Nema veze ako gospođa Heilšem-Braun ode, i popriča sa njom", reče mu inspektor. „Ali, ona ne sme da razgovara sa ovom trojicom. Ne smemo dozvoliti da usaglase priče. Nadam se da si u biblioteci zaključao vrata koja vode prema holu?"

„Jesam, gospodine", potvrdi pozornik. „Ključ je kod mene."

„Ne znam šta da mislim o svima njima", priznade inspektor svom kolegi. „Oni su svi veoma ugledni ljudi. Heilšem-Braun je diplomata u Ministarstvu inostranih poslova, Hugo Birč, koga mi poznajemo, jeste LM, a i dva druga gosta Heilšem-Braunovih, izgledaju kao poštteni ljudi iz viših krugova... pa, znaš na šta mislim..."

Ali, nešto čudno se ovde dešava. Niko od njih nije potpuno iskren prema nama - uključujući i gospodu Heilšem-Braun. Nešto kriju, a ja sam rešen da pronađem šta je u pitanju, i da li to ima ikakve veze sa ovim ubistvom ili ne."

On podiže rake visoko iznad glave, kao da traži inspiraciju s visine, a onda se ponovo obrati pozorniku. „Pa, bolje da nastavimo", reče. „Saslušavaćemo jednog, po jednog."

Kada je pozornik ustao, inspektor se predomisli. „Ne. Samo momenat. Ipak ću prvo porazgovarati sa onim batlerom", izjavi on.

„Sa Eldžinom?"

„Da, sa Eldžinom. Pozovi ga. Mislim da on nešto zna."

„Naravno, gospodine", odgovori pozornik.

Čim je izašao iz prostorije, naišao je na Eldžina kako se smuca oko vrata salona.

Batler brže-bolje krenu ka stepeništu, pretvarajući se da mu je to i bila namera, ali stade, kad ga je pozornik pozvao, i ude u sobu prilično nervozan.

Pozornik zatvori vrata od hola i ponovo zauze svoje mesto, kako bi nastavio da hvata beleške, dok je inspektor batleru pokazivao na stolicu pored stola za bridž.

Eldžin sede, i inspektor počeo da ga saslušava. „Da vidimo, vi ste večeras krenuli u bioskop", podseti on batlera, „ali ste se vratili. „Zašto?"

„Rekao sam vam, gospodine", odgovori Eldžin. „Moja žena se nije osećala najbolje."

Inspektor ga je uporno posmatrao. „Vi ste uveli gospodina Kastela u kuću, kada je došao večeras, zar ne?" - upita ga.

„Nisam, gospodine."

Inspektor se odmače nekoliko koraka od Eldžina, a zatim se naglo okrenu ka njemu. „Zašto nam niste odmah rekli, da su ono, napolju, kola gospodina Kaštela?" - upita ga.

„Ja nisam znao čija su to kola, gospodine. Gospodin Kastelo se nije dovezao kolima ispred kuće. Nisam, čak, ni znao, da je došao kolima."

„Zar to nije malo čudno? Ostaviti kola iza kuće, pored štale?" - sugerisao je inspektor.

„Pa, pretpostavljani da jeste, gospodine", odgovori batler. „Ali, smatram, da je imao svoje razloge."

„Šta, tačno, pod tim podrazumevate?" - brzo upita inspektor.

„Ništa, gospodine", odgovori Eldžin. Zvučao je skoro zadovoljno. „Baš ništa."

„Da li ste, ikada ranije, sreli gospodina Kastela?" - upita inspektor oštro.

„Nikada, gospodine", uveravao ga je Eldžin.

Inspektor, značajno, postavi sledeće pitanje. „Da se niste ranije vretili..."

„Rekao sam vam, gospodine", reče Eldžin. „Moja žena..."

„Ne želim više ništa da čujem o vašoj ženi", prekide ga inspektor. Udaljavajući se od Eldžina, on nastavi: „Koliko dugo radite za gospođu Heilšem-Braun?"

„Šest nedelja, gospodine", glasio je odgovor.

Inspektor se okrenu i pogleda ga. „A, pre toga?"

„Malo... malo sam se odmarao", nelagodno reče batler.

„Odmarao?" - ponovi inspektor, sumnjičavim tonom. Potom začuta, pa nastavi:

„Zbog ovakvog slučaja, svesni ste, da ćemo vaše reference morati, vrlo pažljivo, da pregledamo."

Eldžin pokušava da ustane. „Da li je to sve..." - počeo da govori, ali začuta i ponovo sede. „Ja... ja ne bih želeo da vas obmanjujem, gospodine", nastavi. „Ništa nije bilo loše. Hoću da kažem.. pošto su se originalne reference iscepale... nisam mogao, tačno, da se setim redosleda reci.."

„Znači vi ste sami sebi napisali refernce", prekide ga inspektor. „Svodi se na to, zar ne?"

„Nisam mislio ništa loše", protestovao je Eldžin. „Ja moram da zarađujem za život..."

Inspektor ga ponovo prekide. „Trenutno nisam zainteresovan za falsifikovane reference", reče batleru. „Ja samo želim da znam, šta se ovde večeras dogodilo, i šta vi znate o tome."

„Nikada ga ranije nisam video", insistirao je Eldžin. Gledajući ka vratima prema holu, on nastavi: „Ali, mislim da znam, zašto je on dolazio ovde."

„I, šta bi to moglo biti?" - hteo je da sazna inspektor.

„Učena", reče mu Eldžin. „Znao je nešto o njoj."

„Kad kažete 'njoj'", reče inspektor, „pretpostavljam da mislite na gospođu Heilšem-Braun."

„Da", nastavi Eldžin energično. „Ušao sam u sobu da pitam, da li joj treba još nešto, i tada sam ih čuo kako pričaju."

„Šta ste, tačno, čuli?"

„Čuo sam nju kako kaže 'Ali, to je učena. To kod mene neće proći'", Eldžin je, dramatičnim glasom, citirao Klarisine reci.

„Hm!" - pomalo sumnjičavo je reagovao inspektor. „Ima li još nešto?"

„Ne", priznade Eldžin. „Začutali su kada sam ja ušao, a kada sam otišao, nastavili su da govore tiho."

„Tako znači", prokomentarisao je inspektor. Gledao je i dalje netremice u njega, čekajući da ovaj nastavi.

Eldžin ustade sa stolice. Glas mu je bio skoro plačljiv, dok je molio: „Nećete biti strogi prema meni, gospodine, zar ne? Imao sam do sada dosta nevolja."

Inspektor ga je posmatrao malo duže, a onda reče: „Ah, to bi bilo sve. Izadite."

„Da, gospodine. Hvala, gospodine", brzo je reagovao Eldžin, i pohitao ka vratima.

Inspektor je gledao za njim, a onda se okrenu pozorniku. „Ucena, a?" - promrsi, razmenjujući poglede sa kolegom.

„A, gospoda Heilšem-Braun, izgleda tako fina dama", primeti pozornik pomalo sentimentalno.

„Jeste, ali nikad se ne zna", odgovori inspektor. Malo zastade, a onda kratko naredi: „Sada ću da razgovaram sa gospodinom Birčom." Pozornik priđe i otvori vrata od biblioteke. „Gospodin Birč, molim vas."

Hugo uđe iz biblioteke, delujući pomalo tvrdoglavo i osorno. Pozornik zatvori vrata za njim i zauze svoje mesto, dok je inspektor ljubazno pozdravljao Huga.

„Izvolite, gospodine Birč", pozva ga. „Molim vas, sedite."

Hugo sede, a inspektor nastavi: „Ovo je vrlo neprijatna situacija, bojim se, gospodine. Sta vi možete da mi kažete o tome?"

Pomalo bučno, Hugo spusti futrolu od naočara na sto, pa odgovori: „Apsolutno ništa."

„Ništa?" - upita inspektor iznenađeno.

„Sta očekujete da vam kažem?" - upita Hugo. „Suluda žena otvori prokleti plakar i leš ispadne." - frknu nestrpljivo. „Ostao sam bez daha", izjavi on. „Još se uvek nisam povratio." On pogleda inspektora. „Nema svrhe da me bilo šta pitate", reče nepokolebljivo, „jer ja, o tome, ništa ne znam."

Inspektor je netremice posmatrao Huga trenutak-dva, pa ga upita: „To je vaša izjava, je li tako? Da, o ovome, ništa ne znate?"

„Kažem vam", ponovi Hugo. „Ja nisam ubio tog tipa." Uporno ga je gledao. „Nisam ga čak ni poznavao."

„Niste ga poznavali", ponovi inspektor. „Dobro. Ja nisam rekao da ste ga poznavali. A, sigurno nisam ni sugerisao da ste ga vi ubili. Ali, ipak, ne mogu da verujem da 'ništa' ne znate, kao što ste rekli. Za početak, recimo, čuli ste za njega, pretpostavljam?"

„Jesam", odbrusi Hugo, „i čuo sam da je kao čovek bio loš."

„Na koji način?" - staloženo upita inspektor.

„Ah, ne znam", zagalami Hugo. „Bio je ona vrsta muškarca, koga žene vole, a muškarci ne trpe. Tako nešto."

Inspektor je ćutao neko vreme, a zatim pažljivo upita: »Vi nemate nikakvu ideju zašto bi se on, večeras, ponovo vratio u ovu kuću?"

„Nemam predstavu", odvrati Hugo, zaključivši.

Inspektor prošeta malo po sobi, zatim se naglo okrenu prema Hugu. „Da li je išta bilo između njega i sadašnje gospode Heilšem-Braun, šta vi mislite?" - upita ga.

Hugo je bio šokiran. „Klarise? Blagi Bože, naravno da nije! Klarisa je divna devojka. Pametna. Ona ne bi takvog čoveka ni dva puta pogledala, u tom smislu."

Inspektor napravi opet pauzu, i konačno upita: „Znači, ne možete nam pomoći."

„Žao mi je, ali tako je", odgovori Hugo, nastojeći da zvuči ravnodušno.

Pokušavajući još jednom da, od Huga izvuče bilo kakvu informaciju, inspektor upita: „Da li, zaista, niste znali, da se telo nalazi u toj odaji?"

„Naravno da nisam", odgovori Hugo, pomalo uvređeno.

„Hvala, gospodine", reče inspektor, okrećući se od njega.

„Šta?" - zapita Hugo neodređeno.

„To bi bilo sve, hvala, gospodine", ponovi inspektor, dođe do pisaćeg stola i uze crvenu knjigu, koja je ležala na njemu.

Hugo ustade, uze svoju futrolu za naočare, i zaputi se preko sobe, ka vratima biblioteke, ali pozornik brzo ustade sa svog mesta i prepreci mu put. Hugo se, tada, okrenu ka francuskom prozoru, ali mu pozornik reče: „Ovuda, gospodine Birč, molim vas", i otvori vrata prema holu. Ne buneći se, Hugo izađe, a pozornik zatvori vrata za njim.

Inspektor ponese svoju tešku, crvenu knjigu do stola za bridž, sede i poče da je lista, dok je pozornik Džons podsmešljivo komentarisao: „Gospodin Birč je bio neiscrpan izvor informacija, zar ne? I, samo da napomenem, nije baš lepo da jedan lokalni mirotvorac bude umešan u ubistvo."

Inspektor poče naglas da čita. "Delahei, ser Roland Edvard Mark, KCB (Komandant viteškog reda Bat)..."

„Koji to knjigu čitate?" - upita pozornik. On pogleda preko inspektorovog ramena. „Ah, Ko je ko."

Inspektor nastavi da čita. „Školovan u Itonu... Trinita Koledž... 'Hm! 'Pri Ministarstvu inostranih poslova... podsekretar... Madrid... Opunomoćeni predstavnik vlade'."

„Oho!" - uzviknu pozornik kada je čuo ovu poslednju rečenicu.

Inspektor ga ljutito pogleda, pa nastavi: "Konstantinopolj, Ministarstvo inostranih poslova... raspoređen za specijalne zadatke... klubovi... Budiš... Vajts'."

„Da li želite njega da salušate sledećeg, gospodine?" - upita pozornik.

Inspektor razmisli na trenutak. „Ne", odluči. „On je najinteresantniji od svih, pa ću ga ostaviti za kraj. Dovedite mi sada mladog Varendera."

15.

Pozornik Džons, stojeći na vratima biblioteke, pozva: „Gospodin Varender, molim.”

Džeremi ude, bezuspešno pokušavajući da izgleda opušteno. Pozornik zatvori vrata i zauze svoje mesto za stolom, a inspektor se pridži i izvuče stolicu za Džeremija.

„Izvolite, sedite”, naredi mu pomalo oštro, pa i sam se dc. Džeremi poslušao, a inspektor ga zvanično upita: „Kako se zovete?”

„Džeremi Varender.”

„Adresa?”

„Tri stotine četrdeset Brod ulica, i trideset četiri Grosvenor skver”, odgovori Džeremi, pokušavajući da zvuči ravnodušno. On iskosa pogleda u pozornika, koji je sve to beležio, i dodade: „Adresa na selu, Heplstoun, Viltšir.”

„Ovo pokazuje, da ste vi, izuzetno dobrostojeći gospodin”, komentarisao je inspektor.

„Bojim se da nisam”, priznade Džeremi uz osmeh. „Ja sam privatni sekretar ser Keneta Tomsona, predsednika naftne kompanije Sakson-Arabii. To su njihove adrese.”

Inspektor klimnu glavom. „Tako, znači. Koliko dugo radite za njega?”

„Oko godinu dana. Pre toga sam, četiri godine, radio kao lični asistent gospodina Skota Agiusa.”

„Ah, da”, reče inspektor. „To je onaj bogati biznismen iz Sitijsa, zar ne?” Zatim malo razmisli, pa nastavi sa pitanjima. „Da li ste znali ovog čoveka, Olivera Kastela?”

„Nisam, nikada nisam čuo za njega, do večeras”, reče mu Džeremi.

„I, niste ga videli kada je predveče stigao ovde?” - nastavi inspektor.

„Nisam”, odgovori Džeremi. „Otišao sam u golf klub sa ostalima. Tamo je trebalo da večeramo, znate. S obzirom da je posluga imala slobodno veče, gospodin Birč nas je pozvao da večeramo sa njim, u klubu.”

Inspektor opet klimnu glavom. Nakon kratke pauze, upita: „Da li je i gospođa Heilšem-Braun bila pozvana?”

„Nije”, reče Džeremi.

Inspektor podiže obrvu, a Džeremi požuri da doda: „To jest”, objasni on, „mogla je da pode i ona, da je htela.”

„Hoćete da kažete”, upita inspektor, „da je, ipak, bila pozvana? I, da je odbila?”

„Ne, ne”, Džeremi zbrza odgovor, delujući, pri tom, kao da počinje pomalo da se nervira. „Hoću da kažem.. pa, Heilšem-Braun je obično umoran kada stigne kući nakon posla, a Klarisa je rekla, da će oni imati laku večeru kod kuće, kao i obično.”

Inspektor je izgledao zbunjeno. „Čekajte, prvo da raščistimo jednu stvar”, reče malo oštrije. „Gospođa Heilšem-Braun je očekivala svog muža na večeri? Nije znala da će on odmah, po dolasku, ponovo izaći?”

Džeremi je sada već definitivno bio uzdrman. „Ja... hm.. pa... hm.. stvarno ne znam”, mucao je. „Ne... u stvari, sada, kad ste to pomenuli, verujem da je rekla, kako će biti odsutan ove večeri.”

Inspektor ustade i udalji se nekoliko koraka od Džeremija. „Malo je čudno onda”, primeti, „da gospođa Heilšem-Braun nije izašla sa vama trojicom u klub, već je ostala ovde, da sama večera.”

Džeremi se okrete u stolici i pogleda u inspektora. „Pa... hm.. pa...” - poče da objašnjava, i osmelivši se, nastavi brže: „Mislim da je u pitanju bilo dete... Pipa, znate. Klarisa nije želela da izađe i da ostavi dete potpuno samo u kući.”

„Ili je, možda”, sugerisao je inspektor značajno, „kovala plan kako da primi svog gosta?”

Džeremi ustade. „Slušajte, sugerisati tako nešto je drskost!” - uzviknu ljutito.

„A, to, čak nije ni istina. Siguran sam da ona nije planirala ništa slično.”

„Ipak, Oliver Kastelo je došao ovde, da bi se video sa nekim”, Drimeti inspektor.

„Posluga je imala slobodno veče.

Gospođica Pik živi odvojeno. Nema nikog dragog u kući, koga je on mogao doći da vidi, izuzev gospode Heilšem-Braun.”

„Sve što mogu da kažem.. ” poče Džeremi. A, onda se okrenu na drugu stranu, dodajući neubedljivo, „Pa, možda je bolje da pitate nju.”

„Pitao sam je”, obavesti ga inspektor.

„I, šta je ona rekla?” - upita Džeremi, okrećući se ponovo inspektora.

„Isto ono, što ste i vi rekli”, odgovori inspektor učtivo.

Džeremi ponovo sede za sto. „To je to, onda”, zaključio on.

Inspektor prošetala po sobi, gledajući u pod, zadubljen u svoje misli. Onda se okrenu Džeremiju. „Kažite mi”, zapita, „kako se to dogodilo, da se sva trojica vratite ovde, iz kluba. Da li ste tako prvobitno i planirali?”

„Jesmo”, odgovori Džeremi, ali onda brzo promeni iskaz. „Mislim, nismo.”

„Jeste li, ili niste, gospodine?” - upita inspektor blago.

Džeremi duboko udahnu vazduh. „Pa”, poče, „bilo je to ovako. Svi smo otišli do kluba. Ser Roland i stari Hugo su odmah otišli u trpezariju, a ja sam im se pridružio malo kasnije. Tamo imaju švedski sto, znate. Ja sam igrao golf, dok se nije smračilo, a onda... na neko ie rekao 'Hoćemo li odigrati partiju bridža?', a ja sam predložio: 'Zašto ne bismo otišli nazad, kod Heilšem-Braunovih, gde je mnogo prijatnije, i tamo igrati bridž?' Tako smo i uradili.”

„Razumem”, primeti inspektor. „Znači, bila je to vaša ideja?”

Džeremi slegnu ramenima. „Ne sedam se, u stvari, ko je to prvi predložio”, priznade on. „Mislim da je to, možda, bio Hugo Birč.”

„I, stigli ste ovde, kada?”

Džeremi razmisli malo, a onda zavrtne glavom. „Ne bih vam mogao tačno reći”, promrsi on. „Verovatno smo napustili klub nešto pre osam sati.”

„A, koliko je klub udaljen?” - upita inspektor. „Pet minuta hoda?”

„Da, otprilike toliko. Teren za golf se graniči sa ovom baštom”, odgovori Džeremi, gledajući kroz prozor.

Inspektor se vrati do stola za bridž, i stade da razgleda karte. „I, onda ste, igrali bridž?”

„Jesmo”, potvrdi Džeremi.

Inspektor polako klimnu glavom. „Počeli ste, znači, da igrate dvadeset minuta, pre mog dolaska ovde”, izračuna on.

Polako je kružio oko stola. „Niste valjda za to vreme uspeli da odigrate dva robera i da počnete..." on podiže Klarisine skor liste...

„Šta?" Džeremi je izgledao zbunjeno na trenutak, ali onda brzo reče: „Ah, ne.

Nismo. Taj prvi rober mora da smo odigrali sinoć."

Pokazujući na ostale skor liste, inspektor značajno primeti: „Izgleda, da je samo jedna osoba, beležila bodove."

„Jeste", složi se Džeremi. „Bojim se, da smo svi mi, pomalo lenji. Prepustili smo to Klarisi."

Ispektor ode do kauča.

„Da li ste znali za tajni prolaz između ove sobe i biblioteke?" - upita ga.

„Mislite na odaju, gde je pronađeno telo?"

„Na tu odaju sam mislio."

„Nisam. Ne, nisam imao pojma", tvrdio je Džeremi.

„Fantastična kamuflaža, zar ne? Nikad ne biste pogodili da se tu nalazi."

Inspektor sede na naslon za ruku od kauča i, kada je hteo da se nasloni, on slučajno pomeri jastučić. Tada primeti rukavice, koje su se nalazile ispod jastučeta. Lice mu je bilo vrlo ozbiljno, kada je tiho rekao: „I, zbog toga, gospodine Varender, vi nikako niste mogli da znate da se telo nalazi u tom prolazu. Zar ne?"

Džeremi se okrenu. „Bio sam potpuno zatečen", odgovori on. „Neverovatna melodrama. Nisam mogao da verujem svojim očima."

Dok je Džeremi govorio, inspektor je sortirao rukavice na kauču. Potom, podiže jedan par, poput mađioničara. „Usput, gospodine Varender, da li su ovo vaše rukavice?", upita, pokušavajući da zvuči nezainteresovano.

Džeremi se okrenu ka njemu. „Nisu. Mislim, jesu", odgovori zbunjeno.

„Jesu, ili nisu, gospodine?"

„Jesu, moje su, mislim."

„Da li ste ih imali na sebi, kada ste se vratili iz golf kluba?"

„Jesam", priseti se Džeremi. „Sećam se, sada. Da, nosio sam ih. Malo je sveže večeras."

Inspektor ustade sa naslona i pride Džeremiju. „Mislim da grešite, gospodine."

Pokazujući na inicijale, izvezene sa unutrašnje strane rukavica, on reče: „Na ovima su inicijali gospodina Heilšem-Brauna."

Džeremi ga je hladnokrvno gledao, pa odgovori: „Oh, baš smešno. Ja imam iste takve."

Inspektor se vrati do kauča, sede ponovo na naslon za ruku, naže se malo, i uze drugi par rukavica. „Možda su ovo vaše?" - upita ga.

Džeremi se nasmeja. „Nećete me upecati po drugi put", odgovori. „Sve u svemu, par rukavica je par rukavica, u čemu je problem?"

Inspektor dohvati i treći par. „Tri para rukavica", promrsi, zagledajući ih. „Sve imaju inicijale Heilšem-Braun. Čudno."

„Pa, ovo je, ipak, njegova kuća", podseti ga Džeremi. „Zašto ne bi imao tri para rukavica razbacanih okolo?"

„Ono što je interesantno", odgovori inspektor, „jeste, da ste vi mislili da je jedan par vaš. A, mislim da vam vaše rukavice, sada, vire iz džepa."

Džeremi uvuče ruku u svoj desni džep. „Ne u tom, u dragom", reče mu inspektor.

Vadeći rukavice iz svog levog džepa, Džeremi uzviknu: „Pa, da. U pravu ste, tu su."

„Nisu baš slične ovim rukavicama. Šta vi mislite?" - upita inspektor namerno.

„U stvari, ovo su moje rukavice za golf, odgovori Džeremi uz osmeh.

„Hvala, gospodine Varendere", reče naglo inspektor, završavajući razgovor, pa potapša jastuče i vrati ga na mesto. „To je sve, za sada."

Džeremi ustade, vidno uzbuđen. „Pazite", uzviknu, „vi valjda ne mislite...", i začuta.

„Ne mislim šta, gospodine?" - upita inspektor.

„Ništa", odvrati Džeremi nesigurno i uputi se ka vratima biblioteke, ali ga, u tome, spreči pozornik. Oirenuvši se ka inspektoru, on upitno pokaza prema vratima, koja vode u hol. Inspektor klimnu glavom, a Džeremi ode do vrata, izade i zatvori ih za sobom.

Inspektor ostavi rukavice na kauču, pa dođe do stola za bridž, i ponovo otvori knjigu Ko je ko. „Evo ovde", promrsi i počeo da čita. „Tomson, ser Kenet.

Direktor naftne kompanije Sakson-Arabija.' Hmm. Impresivno. 'Hobiji: Filatelija, golf, pećanje. Adresa, 340 Brod ulica, 34 Grosvenor skver'."

Dok je inspektor čitao, pozornik ode do stočića pored kauča i počeo da reže olovku u pepeljari. Otpadak od olovke mu slučajno pade na pod, ali on se savi da ga pokupi, i ugleda igraču kartu na podu, podiže je i donese do stola za bridž, stavljajući je ispred svog pretpostavljenog.

„Šta si to našao?" - upita inspektor.

„Samo igraču kartu, gospodine. Našao sam je tamo, ispod kauča."

Inspektor uze kartu. „Pikova dama", primetl. „Interesantna karta. Čekaj, momenat." Obrnu je na poledinu. „Crvena. Iz istog je špila." Onda uze crveni špil karata sa stola, i razvuče ih.

Pozornik mu je pomogao da sortira karte. „Vidi, vidi, nema pikove dame", uzviknu inspektor i ustade sa stolice. „E, to je stvarno neverovatno, zar ne misliš, Džonse?" - upita ga, stavljajući kartu u svoj džep, pa ode do kauča. „Oni su uspeli da igraju bridž, iako im je nedostajala pikova dama."

„Stvarno je neverovatno, gospodine", složi se pozornik, sređujući karte na stolu.

Inspektor pokupi tri para rukavica sa kauča. „Mislim da ću sada porazgovarati sa ser Rolandom", dade instrukcije pozorniku, a zatim spusti rukavice na sto za bridž i poreda ih u parove.

16.

Pozornik otvori vrata biblioteke, pozivajući sledećeg: „Ser Roland Delahei.”

Pošto je ser Roland zastao na vratima, inspektor ga pozva:

„Izvolite ući, gospodine, i sedite, molim vas.”

Ser Roland priđe stolu za bridž, zastade kad ugleda poredane rukavice, i tek onda sede.

„Vi ste ser Roland Delahei?” - upita inspektor zvanično. Pošto mu je ovaj potvrdno klimnuo glavom, on postavi sledeće pitanje: „Koja je vaša adresa?”

„Long Pedok, Litlvič Grin, Linkolnšir”, odgovori ser Roland. Tapkajuc'i prstom po knjizi Ko je ko, on zapita: „Niste mogli da pronađete, inspektore?”

Inspektor je odlučio da ignoriše ovo pitanje. „Da vidimo sada, ako nemate ništa protiv”, reče, „želeo bih da mi ispričate kako je proteklo ovo veče, nakon što ste otišli odavde nešto, pre sedam sati.”

Ser Roland je očigledno, već razmišljao o ovome. „Ceo dan je padala kiša”, počeo on glatko, „a onda se, iznenada razvedrilo. Već smo se dogovorili da idemo u golf klub na večeru, pošto je posluga imala slobodno veče. Tako smo i uradili.” On baci pogled na pozornika, kao da je hteo da vidi, da li ovaj uspeva da zapiše sve, pa nastavi: „Pri kraju večere, gospođa Heilšem-Braun nas je pozvala telefonom i predložila da se sva trojica vratimo kući, s obzirom da je njen muž morao iznenada da izađe, i igramo bridž u četvoro. To smo i uradili. Posle dvadesetak minuta igranja, vi ste stigli, inspektore. Ostatak - znate.”

Inspektor je izgledao zamišljeno. „To se baš ne podudara sa izjavom gospodina Varendera”, primeti on.

„Zbilja?” - reče ser Roland. „Šta je on rekao?”

„On je izjavio da je, neko od vas, dao predlog da se vratite ovde i igrate bridž.

Ali, on je mislio da je to, verovatno, bio gospodin Birč.”

„Ah”, odgovori ser Roland jednostavno: „ali, vidite, Varender je ušao u trpezariju mnogo kasnije. On nije znao da je gospođa Heilšem-Braun telefonirala.”

Ser Roland i inspektor su se gledali, kao da su pokušavali da vide ko će duže izdržati. A, onda je, ser Roland, nastavio: „Vi sigurno znate mnogo bolje od mene, inspektore, da dvoje ljudi retko daju istovetnu izjavu u vezi sa nekim, istim, događajem. U stvari, da sva trojica imamo istovetne priče, ja bih to smatrao sumnjivim. Vrlo sumnjivim.”

Inspektor je odlučio da ne komentariše ser Rolandove reci. Dovlačeći stolicu blizu ser Rolanda, on sede. „Želeo bih da prodiskutujem o ovom slučaju sa vama, gospodine, ako mi dozvolite”, predloži on.

„To je vrlo ljubazno sa vaše strane, inspektore”, odgovori ser Roland.

Gledajući zamišljeno u sto neko vreme, inspektor počeo da izlaže: „Ubijeni, gospodin Oliver Kastelo, došao je u ovu kuću imajući specifičan cilj u vidu.” Tu, napravi pauzu. „Slažete li se, da su se stvari morale tako odvijati, gospodine?”

„Koliko sam ja razumeo, on je došao da vrati Henriju Heilšem-Braunu, neke stvari, koje je gospođa Miranda Heilšem-Braun, kako se tada zvala, odnela greškom”, odgovori ser Roland.

„To je možda bio njegov izgovor, gospodine”, naglasi inspektor, „mada, nisam siguran u to. Ali, ubeden sam, da to nije bio pravi razlog zbog koga je došao.”

Ser Roland slegnu ramenima. „Možda ste u pravu", primeti on. „Ja vam to ne bih znao reći."

Inspektor je navaljivao i dalje. „Možda je došao da se vidi sa određenom osobom.

To ste mogli biti vi, to je mogao da bude gospodin Varendar, ili je to mogao biti gospodin Birč."

„Da je htco da vidi gospodina Birča, koji živi u ovom mestu", naglasi ser Roland, „on bi otišao kod njega kući. Ne bi dolazio ovde."

„Verovatno ste u pravu", složi se inspektor. „Prema tome, izbor je onda sveden na četvoro ljudi. Vas, gospodina Varendera, gospodu Heilšem-Braun i gospodina Heilšem-Brauna." Tu, napravi pauzu, prodorno gledajući u ser Rolanda, pa ga upita: „Sada, gospodine, recite mi koliko ste dobro poznali Olivera Kastela?"

„Nisam ga skoro uopšte znao. Jednom, ili dva puta sam ga sreo, i to je sve."

„Gde ste ga sreli?" - upita inspektor.

Ser Roland se zamisli. „Dva puta kod Heilšem-Brauno-vih u Londonu pre godinu dana, verujem, u restoranu."

„Ali, vi niste imali razloga da ga ubijete?"

„Da li je to optužba, inspektore?" - upita ser Roland, sa osmehom.

Inspektor zavrte glavom. „Nije, ser Rolande", odgovori on. „Ja bih to, radije, nazvao eliminacijom. Mislim da niste imali nikakv motiv da ubijete Olivera Kastela. Znači, ostaju..."

„Ovo počinje da zvuči kao jedna od varijanti 'Deset malih crnaca'", primeti ser Roland, smešeći se.

Inspektor mu uzvрати osmehom. „Razmotrićemo gospodina Varendera kao sledećeg", predloži. „Koliko dobro njega poznajete?"

„Ovde sam ga upoznao prvi put, pre dva dana", odgovori ser Roland. „On deluje kao pristojan, mlad čovek, lepo vaspitan, školovan. On je Klarisin prijatelj. O njemu ništa ne znam, ali bih rekao da mi ne liči na ubicu."

„Toliko o gospodinu Varenderu", primeti inspektor. „Na redu je moje sledeće pitanje."

Pošto je predvideo sledeće pitanje, ser Roland klimnu glavom. „Koliko dobro poznajem Henrija Heilšem-Brauna i koliko dobro poznajem gospodu Heilšem-Braun? To želite da me pitate, zar ne?" - upita ga. „U stvari, Henrija Heilšem-Brauna poznajem vrlo dobro. On je moj dugogodišnji prijatelj. Sto se tiče Klarise, o njoj znam sve što se može znati. Ona je moja štićenica, i beskrajno mi je draga."

„Da. gospodine", reče inspektor. „Mislim da takav odgovor razjašnjava neke stvari."

„Mislite?"

Inspektor malo prošetala po sobi, i zatim se okrenu ser Rolandu. „Zašto ste vas trojica promenili večerašnji plan? - upita ga. „Zašto ste došli ovde, i pretvarali se da igrate bridž?"

„Pretvarali?" - oštro uzviknu ser Roland.

Inspektor izvuče igraču kartu iz svog džepa. „Ova karta", reče, „bila je na dragom kraju sobe, ispod kauča. Ne mogu da poverujem da ste odigrali dva rubera bridža i, počeli treći, sa štihom od pedeset jedne karte, a da je, pri tom, nedostajala pikova dama."

Ser Roland uze kartu od inspektora, pogleda poledinu, pa je vrati. „Da", priznade on. „Možda je u to malo teže poverovati."

Inspektor prevrnu očima u očajanju, pa dodade: „Takode, mislim da tri para rukavica gospodina Heilšem-Brauna zahtevaju određeno objašnjenje."

Posle nekoliko minuta, ser Roland odgovori. „Bojim se, inspektore, da od mene nećete dobiti nikakvo objašnjenje.”

„Znam, gospodine”, složi se inspektor. „Shvatio sam da želite da pomognete određenoj dami. Ali, to vam neće vredeti, gospodine. Istina će izaći na videlo.”

„Pitam se da li će”, glasio je odgovor ser Rolanda.

Inspektor ode do panela. „Gospoda Heilšem-Bruan je znala da je Kastelovo telo u ovom prolazu”, insistirao je. »Da li ga je ona tamo odvušla sama, ili ste joj vi pomogli, to ne znam. Ali, ubeđen sam da je ona znala.” Vratila se do ser Rolanda.

„Ja mislim”, nastavi on, „da je Oliver Kastelo došao ovde da vidi gospodu Heilšem-Braun, i da od nje izvuče pare, preteći joj.”

„Preteći joj?” - upita ser Roland. „Čime bi joj pretio?”

„To će sve izaći na videlo kad-tad, ne sumnjam u to”, ubeđivao ga je inspektor.

„Gospoda Heilšem-Braun je mlada i atraktivna. Ovaj gospodin Kastelo je bio poznat kao ženskaroš, tako kažu. Gospoda Heilšem-Braun se tek udala, i..”

„Prestanite!” - prekide ga ser Roland oštro. „Moram da vam objasnim određene stvari. Ovo što vam budem rekao možete proveriti vrlo lako. Prvi brak Henrija Heilšem-Brauna je bio neuspešan. Njegova supruga, Miranda, bila je izuzetno lepa žena, ali neuravnotežena i neurotična. Njeno zdravlje i duševno stanje se toliko pogoršalo, da su zbog toga, njihovu malu ćerku morali da odvedu u prihvatilište.”

Na trenutak začuta, prisećajući se. „Da, apsolutno šokantna situacija”, nastavi on. „Izgleda, da se Miranda, odala drogi. Kako je dolazila do droge, nisu uspeli da saznaju, ali se slobodno moglo pretpostaviti da ju je snabdevao ovaj čovek, Oliver Kastelo. Ona je bila zalučena njime, tako da je, na kraju, sa njim i pobešla.”

Ser Roland opet zastade, bacajući pogled u pozornikovom pravcu, da utvrdi da li uspeva sve da zabeleži, pa nastavi sa svojom pričom. „Henri Heilšem-Braun, koji je konzervativnih shvatanja, dozvolio je Mirandi da se razvede od njega”, objasni on. „Henri je konačno pronašao sreću i mir u svom drugom braku, sa Klarisom, i mogu vam potvrditi, inspektore, da, u Klarisinom životu, ne postoje nikakve grešne tajne. Ne postoji ništa, mogu se zakleti, čime bi Kastelo mogao da joj preti.”

Inspektor ne reče ništa, ali je bio zamišljen.

Ser Roland ustade, uvuče svoju stolicu ispod stola i dođe do kauča. Onda se okrenu, i obrati se inspektoru sa predlogom: „Zar ne mislite, inspektore, da ste potpuno na pogrešnom tragu? Zašto ste toliko sigurni, da je Kastelo došao ovde da bi se video sa nekim? Zašto, recimo, nije mogao da dođe zbog samog mesta?”

Inspektor je sada izgledao zbunjeno. „Šta želite da kažete, gospodine?” - upita ga.

„Kada ste nam pričali o pokojnom gospodinu Selonu”, podseti ga ser Roland, „pomenuli ste da se odeljenje za borbu protiv narkotika, zainteresovalo za njega.

Zar, tu, ne postoji verovatna veza? Droga - Selon - Selonova kuća?”

Zastade, ali pošto inspektor nije reagovao na njegove reči on nastavi: „Kastelo je jednom, ranije, dolazio ovde, koliko sam shvatio, pretvarajući se da vidi neke Selonove antikvitete. Pretpostavimo da je Oliver Kastelo želeo nešto, što se nalazi u ovoj kući. U tom stolu, možda.”

Inspektor pogleda u sto, a ser Roland nastavi da razvija svoju teoriju. „Dogodio se i taj, čudan, događaj, kada je onaj stranac bio ovde i ponudio neverovatno, visoku cenu za taj isti pisaći sto, Oliver Kastelo želeo da pregleda taj isti sto.

Pretpostavimo da ga je neko pratio dovde, i da ga je, taj neko, udario po glavi, tamo pored stola.”

Inspektor nije bio naročito impresioniran. „Tu postoji previše pretpostavki.. " - počeo on, ali ga ser Roland prekide, insistirajući: „Ta hipoteza je vrlo realna."

„A, hipoteza podrazumeva", zapita inspektor, „i, da je taj neko ugurao telo u tajnu odaju?"

„Tačno."

„To bi onda morao biti neko, ko je znao za odaju", primed inspektor.

„To je možda neko, ko je poznao kuću iz doba Selona", ukaza ser Roland.

„Da, to je sve u redu, gospodine", odgovori inspektor nestrpljivo, „ali, to još uvek ne objašnjava jednu stvar.."

„Koji?" - upita ser Roland.

Inspektor ga je netremice posmatrao. „Gospoda Heilšem-Braun je znala da se telo nalazi u odaji. Ona je pokušala da nas spreči, da tamo pogledamo."

Ser Roland taman otvori usta da još nešto doda, ali inspektor podiže ruku, ne dozvoljavajući mu da dođe do reci, pa nastavi: „Ne vredi vam da pokušavate, da me ubedite u suprotno. Ona je znala."

Nekoliko minuta vladala je napeta tišina. A, onda, ser Roland reče: „Inspektore, hoćete li mi dozvoliti da razgovaram sa Klarisom?"

„Samo u mom prisustvu, gospodine", glasio je njegov brz odgovor.

„U redu."

Inspektor klimnu glavom. „Džonse!" Pozornik, shvativši šta treba da uradi, napusti prostoriju.

„Svi mi, sada, zavisimo od vas, inspektore", reče ser Roland policajcu. „Zamoliću vas da učinite one ustupke, koje budete mogli."

„Moja jedina briga, jeste da dođem do istine, gospodine, i da pronađem ko je ubio Oliver Kastela", odgovori inspektor.

17.

Pozornik se vrati u sobu, držeći otvorena vrata kako bi ušla Klarisa.

„Izvolite ući, molim vas, gospodo Heilšem-Braun", pozva je inspektor. Kada je Klarisa ušla, ser Roland joj priđe. Govorio je vrlo ozbiljno. „Draga moja Klarisa", reče joj. „Hoćeš li da poslušas moj savet? Želeo bih da kažeš inspektoru celu istinu."

„Istinu?" - ponovi Klarisa sumnjičavo.

„Istinu", reče ser Roland, naglašavajući reč. „To je jedino preostalo. Mislim to, ozbiljno." Zabrinuto ju je posmatrao jedan tren, a onda je napustio sobu.

Pozornik zatvori vrata za njim, i zauze svoje mesto beležnika.

„Izvolite sesti, gospodo Heilšem-Braun", ponudi joj inspektor, ovog puta, pokazujući na kauč.

Klarisa mu se osmehnu, ali on je samo strogo pogleda. Ona polako dođe do kauča, scde i sačeka nekoliko minuta, a onda reče: „Zao mi je". „Strašno mi je žao, što sam vam ispričala toliko puno laži. Nisam to htela." Ona je, dakako, i izgledala snuždeno, pa nastavi: „Čovek se unese u stvari, ako znate na šta mislim?"

„Ne bih baš mogao da kažem, da znam", odgovori inspektor hladno. „Sada mi, molim vas, iznesite gole činjenice."

„Pa, sve je to, u stvari, vrlo jednostavno", objasni ona, odbrojavajući na prstima svaku izrečenu činjenicu. „Prvo, Oliver Kastelo odlazi. Onda, Henri dolazi kući.

Zatim ga ja opet ispraćam do kola, i, onda, ulazim ovde, sa sendvičima."

„Sendvičima?" - upita inspektor.

„Da. Vidite, moj suprug dovodi kući veoma važnu delegaciju iz inostranstva."

Inspektor je bio zainteresovan. „Ah, a koja je to delegacija?"

„Izvesni gospodin Džons", reče mu Klarisa.

„Molim?" - reče inspektor, gledajući ka pozorniku.

„Gospodin Džons. To mu nije pravo ime, ali tako ćemo morati da ga zovemo. Sve je to vrlo tajnovito." Klarisa nastavi da izlaže svoju priču. „Predviđeno je da oni jedu sendviče, dok razgovaraju, a ja sam planirala da odnesem mus u učionicu."

Inspektor je bio u nedoumici.

„Mus u.. da, jasno mi je", promrsi on, zvučeći kao da mu ništa nije bilo jasno.

„Spustila sam sendviče", reče mu Klarisa, pokazujući na dugačku klupu, „a onda sam počela da raspričam sobu i.. onda... i onda sam, praktično, pala preko toga."

„Pali ste preko tela?" - upita inspektor.

„Da. Bilo je ovde, iza kauča. Savila sam se da vidim da li je... da li je mrtav, i bio je. Prepoznala sam Olivera Kastela, i nisam znala šta da radim. Na kraju, pozvala sam golf klub, i zamolila ser Rolanda, gospodina Birča i Džermija Varendera da se odmah vrate ovamo."

Naslonivši se preko kauča, inspektor upita hladno: „Nije vam palo na pamet da telefonirate policiji?"

„Pa, palo mi je na pamet, jeste", odgovori Klarisa, „ali onda... pa..." Opet mu se nasmeši. „Pa, nisam."

„Niste", promrsi inspektor za sebe. Odmače se malo dalje, pogleda u pozornika, podiže rake u očajanju, a onda se okrenu i pogleda Klarisu. „Zašto niste pozvali policiju?" - upita je.

Klarisa je bila spremna i za to pitanje. „Pa, nisam, zato što sam mislila, da to ne bi bilo zgodno zbog mog muža", odgovori ona. „Ne znam da li poznajete ljude iz Ministarstva inostranih poslova, inspektore, ali oni, ni u kom slučaju, ne žele da privuku pažnju na sebe. Sve vole da bude mirno i neprimetno. Morate priznati, da je ubistvo, poprilično primetno"

„Tačno tako", bilo je sve što je inspektor mogao da smisli kao odgovor.

„Tako mi je drago da razumete", reče mu Klarisa toplo. Ponesena svojim osećanjima, ona nastavi da objašnjava, ali, pošto je priča postajala sve više neubedljiva, imala je osećaj da ne napreduje baš dobro. „Mislim", reče, „on je bio potpuno mrtav, znam to, jer sam opipala puls, tako da, mi, ni na koji način, nismo mogli da mu pomognemo."

Inspektor se šetkao okolo, bez komentara. Prateći ga pogledom, Klarisa nastavi:

„Hoću da kažem da, onako, kako je bio mrtav u našoj dnevnoj sobi, mogao je, isto tako, biti mrtav i u Marsden šumi."

Inspektor se naglo okrenu da je pogleda. „Marsden šuma?" - upita naglo. „Kako je Marsden šuma ušla u ovu priču?"

„Razmišljala sam da ga tamo odnesemo", odgovori Klarisa.

Inspektor se uhvati za glavu, gledajući u pod, kao da traži inspiraciju. A, onda, prodrma malo glavom, da razbistri mozak, pa strogo reče: „Gospodo Heilšem-Braun, zar niste nikada čuli da mrtvo telo, ukoliko postoje sumnjive okolnosti oko smrti, ne sme biti pomerano?"

„Naravno, da sam to znala", odgovori Klarisa. „U svim detektivskim pričama se to pominje. Ali, vidite, ovo je stvarni život."

Inspektor podiže ruke u očajanju.

„Mislim", nastavi ona, „stvarni život je mnogo dragačiji."

Inspektor je zabezeknuto gledao u Klarisu jedno vreme, a zatim je upita: „Da li vi shvatate ozbiljnost onoga što pričate?"

„Naravno, da shvatam", odgovori ona, „ali ja vam iznosim istinu. Prema tome, vidite, na kraju sam telefonirala u klub i oni su se svi, vratili ovde."

„I, vi ste ih ubedili da sakriju telo u tu odajicu."

„Nisam", ispravi ga Klarisa. „To se dogodilo kasnije. Moj plan, kao što sam vam rekla, bio je, da oni Oliverovo telo odvezu njegovim kolima i ostave ga u Marsden šumi."

„I, oni su se složili?" - inspektorov ton je bio izrazito sumnjčav.

„Da, oni su se složili", reče Klarisa, osmehujući se.

„Da budem iskren, gospodo Heilšem-Braun", oštro reče inspektor, „ne verujem, ni reci, od svega toga. Ne verajem da bi se tri, odgovorna, čoveka složila da, na taj način, izvrše opstrukciju zakona i to, zbog tako trivijalnog razloga."

Klarisa ustade. Udaljavajući se od inspektora, ona reče, više za sebe: „Znala sam da mi neće poverovati, ako kažem istinu." Onda se okrenu ka njemu. „A, šta vi onda verujete?"

Gledajući pažljivo u Klarisu, inspektor odgovori: „Po mom mišljenju, postoji samo jedan razlog, zbog kojeg bi ona tri čoveka lagala."

„Oh? Na šta mislite? Koji drugi razlog bi oni mogli imati?"

„Oni bi se složili da sakriju istinu", nastavi inspektor, „ako bi verovali, ili, čak i više od toga, ako bi apsolutno znali - da ste ga vi ubili."

Klarisa je zurila u njega. „Ali, ja nisam imala razloga da ga ubijem", protestovala je. „Definitivno nisam imala razloga." Ona se udalji od njega. „Ah, znala sam da ćete tako reagovati", objasni ona. „Zbog toga..."

Iznenada ućuta, a inspektor se okrenu ka njoj. „Zbog toga, šta?" - upita naglo.

Klarisa ostade da stoji, razmišljajući. Posle nekoliko minuta, njeno držanje se promeni. Poče da priča mnogo ubedljivije. „U redu, onda", izjavi ona, delujući kao neko, ko je resio sve da prizna. „Reći ću vam zbog čega."

„Mislim, da bi to bilo pametno", reče inspektor.

„Da", složila se ona, i okrenu se direktno ka njemu.

„Pretpostavljam, da bi bilo najbolje, da vam kažem istinu" Ona naglasi ovu reč.

Inspektor se nasmeši. „Uveravam vas", obavesti je, „da vam, obmanjivanje policije, neće biti ni od kakve pomoći, gospodo Heilšem-Braun. Biće bolje da mi ispričate šta se, tačno, dogodilo. I, to, iz početka."

„Hoću", obeća Klarisa i sede za sto. „Ah, Bože", uzdahnu ona, „a ja sam mislila, da sam bila tako dosetljiva."

„Mnogo je bolje, da ne pokušavate, da budete dosetljivi", reče joj inspektor. On sede naspram Klarise. „Da vidimo, onda", upita je, „šta se stvarno desilo večeras?"

18.

Klarisa je ćutala nekoliko minuta. A, onda, gledajući inspektora pravo u oči, poče da prića. „Sve je počelo onako, kako sam vam i ranije objasnila. Pozdravila sam se sa Oliverom Kastelom, i on je otišao sa gospođicom Pik. Nisam imala predstavu da će se vratiti i, još uvek, ne mogu da razumem zašto je to uradio.”

Tu prekide, praveći pauzu, kao da je pokušavao da se seti šta se sledeće dogodilo. „Ah, da”, nastavi ona. „Onda je moj muž došao kući i objasnio mi da će odmah morati ponovo da ide. Otišao je svojim kolima i, čim sam zaključala i zavravila vrata za njim, iznenada sam počela da se osećam nelagodno.”

„Nelagodno?” - upita inspektor začuđeno. „Zašto?”

„Pa, ja, obično, nikada nisam nervozna”, reče mu, ispoljavajući pri tom jaka osećanja, „ali, palo mi je na pamet da nikada nisam bila u kući sama, noću.”

Ponovo začuta.

„Da, nastavite”, hrabrio ju je inspektor.

„Rekla sam sama sebi da je to glupost. Rekla sam: 'Imaš telefon, zar ne? Uvek možeš da telefoniraš i pozoveš pomoć.' Ponavljala sam: 'Provalnici ne dolaze u ovo doba dana. Oni to rade u sred noći.' Ali, još uvek sam bila pod utiskom, da sam ćula kako su se negde vrata zalupila, ili, da ćujem nećije korake u svojoj spavaćoj sobi gore, iznad. Pa sam, tako, pomislila da bi bilo najbolje, da nešto radim.” Ona opet napravi pauzu, pa je inspektor i, ovog puta, morao da je podstakne da nastavi: „Da?”

„Otišla sam u kuhinju”, reče Klarisa, „i napravila sendviće za Henrija i gospodina Džonsa, da budu spremni kada oni dođu. Poredala sam ih lepo na tanjir, i prekrila salvetom da bi ostali svezi i, baš kad sam prolazila hodnikom do ove sobe, da ih tu ostavim, ćula sam..”, ona dramatićno zastade... „stvarno sam ćula nešto.”

„Gde?” - upita inspektor.

„U ovoj sobi”, reče mu ona. „Znala sam da mi se, ovoga puta, ne prićinja. Ćula sam izvlaćenje i zatvaranje fioka, i onda sam se, iznenada, setila da francuski prozor, ovde, nije zaključan. Mi ga nikada ne zaključavamo. Neko je morao tuda da ude u kuću.”

Ponovo začuta. „Nastavite, gospodo Heilšem-Braun”, reče inspektor mirno.

Klarisa načini pokret, slikovito prikazući svoju bespomoćnost. „Nisam znala šta da radim. Bila sam prestravljena. A, onda sam pomislila: 'Šta, ako samo pravim gluposti ni oko ćega? Šta, ako je to Henri, koji se vratio po nešto - ili, ser Roland, ili neko od druge dvojice?’

Ispala bih budala da sam otišla na sprat i pozvala policiju sa drugog telefona.' I, tako sam, skovala plan.”

Zaćuta opet, a inspektorove „Da?”, ovoga puta, bilo je propraćeno dozom nestrpljenja.

„Otišla sam do ćiviluka u holu”, reče Klarisa polako, „i uzela najteži štap, koji se tu nalazio. Onda sam otišla u biblioteku. Nisam palila svetio. Napipavala sam put do tajne odaje. Polako sam je otvorila i uvukla se unutra. U planu mi je bilo da nećujno odškrinem ona, druga, vrata i pogledam ko se nalazi u sobi.” Ona pokazala prema panelu. „Osim, ako neko ne zna za odaju, nikada ne bi ni sanjao da se tu nalaze vrata.”

„Ne”, složi se inspektor, „sigurno ne bi.”

Izgledalo je da Klarisa, sada, sasvim uživa u svojoj prići. „Polako sam otvorila bravu”, nastavi ona, „a onda su mi prsti skliznuli, vrata su se naglo otvorila i udarila o stolicu. Ćovek, koji se nalazio pored pisaćeg stola, uspravio se. Videla sam nešto svetio i sjajno u njegovoj ruci. Mislila sam da je to revolver. Bila sam prestrašena. Mislila sam da će Pucati u mene. Uхватила sam štap i udarila ga iz sve snage.

Potom je klonula i naslonila se na sto, pokrivši lice šakama. „Mogu li.. mogu li dobiti malo brendija, molim vas?" - upita inspektora.

„Da, naravno." Inspektor ustade. „Džons!" - pozva ga. Pozornik usu malo brendija u čašu i pruži je inspektoru. Klarisa malo podiže glavu, pa je brzo, ponovo, spusti u šake, ispruživši ruku prema inspektoru, da uzme čašu. Srknu, nakašlja se i vrati čašu. Pozornik je uze i spusti na sto, pa se vrati na svoje mjesto da hvata beleške.

Inspektor pogleda Klarisu. „Da li se osećate sposobnom da nastavite, gospodo Heilšem-Braun?" - upita je predusretljivo.

„Da", odgovori Klarisa, podižući pogled prema inspektoru. „Vi ste tako ljubazni."

Uzdahnu i nastavi sa svojom pričom. „Čovek je nepomično ležao na podu. Upalila sam svetla i videla da je to Oliver Kastelo. Bio je mrtav. Užasna situacija. Ja... ja nisam mogla to da shvatim."

Ona pokaza prema pisaćem stolu. „Nisam mogla da shvatim šta je on tražio tamo, pored stola. Sve je to ličilo na jezivu, noćnu moru. Tako sam se uplašila, da sam pozvala golf klub. Želela sam da moj kum bude pored mene. Svi su se odmah vratili. Preklinjala sam ih da mi pomognu i odnesu telo - negde."

Inspektor ju je netremice posmatrao. „Ali, zašto?" - upita je.

Klarisa okrenu glavu od njega. „Jer sam bila kukavica", reče. „Užasna kukavica."

Bojala sam se publiciteta, da ću morati da idem na sud. A, to bi bilo vrlo nezgodno, za mog supruga i njegovu karijeru."

Ponovo se okrete ka inspektoru. „Da je to stvarno bio provalnik, možda bih mogla da se izvučem, ali pošto je to bio neko koga, u stvari, poznajemo, neko ko je oženjen Henrijevom prvom ženom... Ah, jednostavno sam osećala da ne mogu da prolazim kroz sve to."

„Možda", reče inspektor, „zato što je pokojnik, kratko vreme, pre toga, pokušao da vas ucenjuje?"

„Ucenjuje, mene? Oh, to je glupost!" - samouvereno odgovori Klarisa. „To je, jednostavno, smešno. Ne postoji bilo šta, zbog čega bi me neko ucenjivao."

„Eldžin, vaš batler, čuo je kako je ta reč spomenuta", reče joj inspektor.

„Ne verujem da je čuo bilo šta na tu temu", odgovori Klarisa. „Nikako nije mogao."

Ako mene pitate, on sve to izmišlja."

„Ma, hajdete, gospodo Heilšem-Braun", insistirao je inspektor, „da li vi namerno pokušavate da me ubedite da reč učenja, nikada nije pomenuta? Zašto bi vaš batler to izmislio?"

„Kunem se da nije bilo ni pomena o učenju!" - uzviknu Klarisa, udarajući rukom o sto. „Uveravam vas..." Ruka joj ostade u vazduhu, a ona se nasmeja. „Ah, kako je to smešno. Naravno. Bila je pomenuta."

„Setili ste se?" - upita inspektor mirno.

„To nije bilo ništa, stvarno", ubeđivala ga je Klarisa. „Tada je Oliver pričao nešto o iznajmljivanju nameštenih kuća, o tome kako je kirija neverovatno visoka, a ja sam mu rekla da smo mi imali neviđenu sreću, i da, za ovu kuću, plaćamo samo četiri gvineje nedeljno. On je rekao: 'Jedva mogu da poverujem, Klarisa. Kako si to uspela? Mora da je u pitanju ucena.' Nasmejala sam se i rekla: 'U pravu si. U pitanju je ucena.'"

„Žao mi je, gospodo Heilšem-Braun", reče inspektor, „ali ja stvarno ne mogu da vam poverujem."

Klarisa je izgledala zapanjeno. „Ne možete da poverujete u šta?"

„Da plaćate samo četiri gvineje nedeljno za ovu kuću i to, nameštenu."

„Za ime Boga! Vi ste zaista najveći neverni Toma koga sam ikada srela", reče mu Klarisa, pa ustade i ode do pisaćeg stola. „Vi mi, izgleda, ne verujete ni jednu, jedinu reč koju sam izgovorila večeras. Većinu stvari ne mogu da dokažem, ali ovu mogu. I, ovog puta, to ću i učiniti.

Ona otvori fioku pisaćeg stola i poče da pretura po papirima u njoj. „Evo ga", uzviknu. „Ne, nije to. Ah! Evo, našla sam." Ona uze dokument iz fioke i pokaza ga inspektoru. „Ovo je ugovor o zakupu kuće sa nameštajem.

Advokatska kancelarija ga je sačinila u ime izvršioca, i pogledajte - četiri gvineje nedeljno!"

Inspektor se trže. „Pa, neka sam blagosloven! To je neverovatno. Naprosto, neverovatno. Mislio bih da вреди mnogo više od toga."

Klarisa mu pokloni svoj najšarmantniji osmeh. „Zar ne mislite, inspektore, da mi dugujete izvinjenje?" - predloži ona.

Inspektor joj se izvini uz malo šarma: „Oprostite mi, gospodo Heilšem-Braun", reče, „ali, to je, zaista, izuzetno čudno, znate."

„Zašto? Kako to mislite?" - upita Klarisa, vraćajući dokument u fioku.

Pa, desilo se", odgovori inspektor, „da su jedna dama i jedan gospodin, pre nekog vremena, bili ovde, sa namerom da razgledaju kuću, i gospođa je slučajno, tu negde, izgubila veoma vredan broš. Pozvala je policijsku stanicu da prijavi i slučajno je spomenula ovu kuću. Rekla je da traže suludo visoku cenu. Smatrala je, da je osama gvineja za kuću na selu, miljama udaljenu od svega apsurdno. i, ja sam to isto pomislio«

Klarisa reče to je naprosto neverovatno", složi se uz Prijateljski osmeh... Sada razumem zašto ste bili skeptični. Ali, možda ćete sada poverovati i u neke druge stvari, koje sam vam iznela."

„Ja ne sumnjam u vašu konačnu verziju događaja, gospođu Heilšem-Braun", uveravao ju je inspektor. „Mi, obično, prepoznamo istinu kada je čujemo. Znao sam, takode, da mora da postoji neki veoma ozbiljan razlog, zbog koga bi ona trojica gospode skovala ovako, besmislen plan zataškavanja stvari."

„Ne smete ih previše kriviti, inspektore", molila je Klarisa. „To je sve moja krivica. Ja sam ih nagovorila."

Svestan njenog šarma, inspektor odgovori: „Ne sumnjam u to. Ali, ono što još uvek ne razumem je, ko je, u stvari, telefonirao policiji i prijavio ubistvo?"

„Da, to je čudno!" - reče Klarisa zapanjeno. „Potpuno sam zaboravila na to."

„To, očigledno, niste bili vi", istakao je inspektor, „i nije bio niko od trojice gospode..."

Klarisa zavrte glavom. „Da li je to mogao biti Eldžin?" - pitala se. „Ili, možda, gospođica Pik?"

„Mislim da to, ni u kom slučaju, nije mogla biti gospođica Pik", reče inspektor.

„Jasno je da ona nije znala, da je Kastelovo telo tamo."

„Pitam se, da li je to tačno", zamišljeno reče Klarisa. „Ipak, kada smo pronašli telo, ona je dobila histerični napad. „Ah, to nije ništa. Svako može imati histerični napad", prokomentarisala je Klarisa neoprezno.

Inspektor je sumnjičavo pogleda, a ona oseti obavezu da mu podari najnedužniji osmeh.

„U svakom slučaju, gospođica Pik ne živi u kuci", primeti inspektor. „Ona ima svoju zasebnu kućicu u sklopu imanja."

„Ali, mogla je biti u kući", reče Klarisa. „Znate, ona ima ključeve od svih vrata."

Inspektor zavrte glavom. „Ne, više mi liči da nas je pozvao Eldžin", reče.

Klarisa mu priđe bliže, i pomalo nervozno se osmehnu. „Nećete me valjda poslati u zatvor?" - upita ga. „Ujka Rol je rekao, da je siguran, da nećete to učiniti."

Inspektor je oštro pogleda. „Dobro je da ste na vreme promenili priču, i rekli nam istinu, gospodo", obavesti je strogo. „Ali, nemojte mi zameriti, gospodo Heilšem-Braun, mislim da bi trebalo što pre da kontaktirate vašeg advokata, i da mu iznesete sve činjenice. U međuvremenu, otkucat ćemo vaš iskaz i pročitati vam ga, a možda ćete biti i tako ljubazni da ga potpišete."

Klarisa je taman htela da odgovori, kada se vrata prema holu otvoriše, i ser Roland uđe. „Nisam više mogao da izdržim, a da ne uđem", objasni on. „Da li je sada sve u redu, inspektore? Da li razumete kakvu smo dilemu imali?"

Klarisa priđe svom kumu, pre nego što je uspeo još nešto da kaže. „Rol i. dragi", pozdravila ga je i uzela za ruku. „Ja sam dala izjavu, i policija - ili radije, gospodin Džons, ovde... će to otkucati. A, onda ću ja, to morati da potpišem, sve sam im rekla."

Inspektor ode da se posavetuje sa pozornikom, a Klarisa nastavi tiho da razgovara sa ser Rolandom. „Rekla sam im, kako sam mislila da je to bio provalnik", naglasila je, „i, da sam ga udarila po glavi.."

Pošto ju je ser Roland pogledao zapanjeno, spremajući se da prokomentariš to, ona mu brzo pokri usta rukom, tako, da nije mogao ni reč da izusti. Zatim užurbano nastavi: „Onda sam im rekla, kako se ispostavilo, da je to Oliver Kastelo, kako sam se sva ušeptrljala i pozvala vas, i kako sam molila i molila, tako da ste, na kraju, popustili. Vidim, sada, koliko je to bilo c pogrešno sa moje strane..."

Inspektor se okrete ka njima, a Klarisa na vreme skloni ruku sa ser Rolandovih usta. „Ali, kada se to desilo", govorila je, „bila sam strašno uplašena, i mislila sam da će biti zgodnije za sve – za mene, Henrija, čak i za Mirandu - ako Olivera pronađu u Marsden šumi."

Ser Roland je izgledao užasnuto. „Klarisa! Šta si im to za ime Boga pričala?" - prostenja on.

„Gospoda Heilšen-Braun je dala punu izjavu, gospodine", reče inspektor zadovoljno.

Pošto se malo pribrao, ser Roland odgovori suvo: „Izgleda."

„To je najbolja stvar koju sam mogla da uradim", reče Klarisa. „U stvari, jedina stvar, koju sam mogla da uradim.

Inspektor mi je pomogao da to uvidim. I, stvarno mi je žao, što sam pre toga ispričala toliko laži."

„Tako će biti mnogo manje problema na kraju", uveravao ju je inspektor. „Sada, gospodo Heilšem-Braun", nastavi, „neću vas terati da ulazite u tajni prolaz, dok je tamo lež, ali bih voleo da mi pokažete tačno mesto, gde je čovek stajao, kada ste vi ušli kroz taj prolaz u ovu sobu."

„Ah.. da... pa... bio je..." - poče Klarisa nesigurno. Ona dođe do pisaćeg stola.

„Ne", nastavi, „sada se sećam. Stajao je ovde, ovako." Ona priđe pisaćem stolu sa bočne strane, i nasloni se preko njega.

»Budi spreman da otvoriš panel kada ti dam znak, reče inspektor pozorniku, koji ustade i stavi ruku na ručicu za otvaranje panela.

„Dobro", reče inspektor Klarisi. „Znači, tu je stajao. Onda su se vrata otvorila, i vi ste izašli. U redu, ne želim da e unutra zbog leša, zato samo stanite, ispred panela, kada se otvori. Sada - Džons."

Pozornik povuče ručicu i panel se otvori. Tajna odaja je prazna, samo je parče papira ležalo na podu, koje policajac Džons pokupi, dok je inspektor optužujuće gledao u Klarisu i ser Rolanda.

Policajac je naglas pročitao ono, što je pisalo na papiru: 'Izvisili ste!'. Inspektor zgrabi papirić, a Klarisa i ser Roland se pogledaše zabezeknuto.

19.

Glasna zvonjava na ulaznim vratima naruši tišinu.

Nekoliko minuta kasnije, Eldžin uđe u salon da najavi dolazak policijskog lekara.

Inspektor i pozornik Džons, istog momenta, podoše za batlerom do ulaza, gde je inspektora čekao nezahvalan zadatak, da prizna policijskom lekaru da, kako se ispostavilo, trenutno nemaju telo za pregled.

„Pobogu, inspektore Lord“, reče lekar iznervirano. „Da U shvatate koja je to gnjavaža da, zbog vašeg poziva, prevalim ovoliki put, i to, uzalud?“

„Ali, uveravam vas, doktore“, pokuša inspektor da objasni, „da je telo bilo ovde.“

„Inspektor je u pravu, doktore“, dodade pozornik Džons. „Telo je stvarno bilo ovde. Ali, sada je, jednostavno, nestalo.“ Galama na ulaznim vratima navede Huga i Džermija da izađu iz trpezarije, koja se nalazila na dragom kraju hola. Nisu mogli da se uzdrže, a da ne prokometarišu: „Ne mogu m da zamislim kako vi, policajci, ikada išta uradite... izgubiti teto, neverovatno“, negodovao je Hugo, a Džeremi uzviknu: „Ne razumem zašto straža nije postavljena pored tela.“

„U tom slučaju, šta god da mu se desilo, ako tog tela nema, ne želim više ovde da tračim ni minutu vremena“, odbusi doktor inspektoru. „Uveravam vas da ćemo o ovome još raspravljati, inspektore Lord.“

„Da, doktore. Ne sumnjam u to. Laku noć, doktore“, odgovori inspektor umorno.

Doktor ode, zalupivši ulazna vrata za sobom, a inspektor se okrenu Eldžinu, koji ga preduhitri, izjavljujući: „Ja o ovome ništa ne znam, uveravam vas, gospodine, apsolutno ništa.“

U međuvremenu, u salonu, Klarisa i ser Roland su uživali, slušajući kako policajci pokušavaju da se iščupaju iz ove, neprijatne situacije. „Baš u nezgodnom momentu stiže policijsko pojačanje“, zakikota se ser Roland. „Doktor je, izgleda, bio prilično iznerviran kada nije našao leš, koji je trebalo da pregleda.“

Klarisa se kikotala. „Ali, ko ga je mogao odneti?“ - upita. „Misliš li da je Džeremi to nekako uspeo da izvede?“

„Ne vidim kako je mogao“, odgovori ser Roland. „Nikoga nisu puštali nazad u biblioteku, a vrata iz biblioteke prema holu bila su zaključana. Pipina cedulja "Izvisili ste, bila je poslednja kap u čaši.“

Dok se Klarisa smejala, ser Roland nastavi: „Ipak nam ukazuje na jednu činjenicu. Kastelo je uspeo da otvor tajnu fioku.“ Zaćuta. oa nastavi ozbilino.

„Klarisa“, reče zabrinuto, „zašto, pobogu, nisi inspektora rekla istinu, kada sam te molio da to uradiš?“

„Pa rekla sam mu“, protestovala je Klarisa, „osim onog dela sa Pipom. Ali, on mi, jednostavno, nije poverovao.“

„Ali, za ime Boga, zašto si morala da ga izbombarduješ svim tim glupostima?“ - insistirao je ser Roland.

„Pa“, odgovori Klarisa bespomoćno gestikulirajući, „izgledalo mi je kao najprihvatljivija varijanta, u koju bi on mogao da poveraje. I“, zaključči triumfalno, „on mi sada veruje.“

„A, rezultat svega je, da si se našla u lepom sosu“, skrenu joj pažnju ser Roland.

„Dok se osvestiš, protiv tebe će podići optužnicu za ubistvo.“

„Tvrdiću da je to bilo u samoodbrani“, reče Klarisa u poverenju.

Pre nego što je ser Roland uspeo da odgovori, Hugo i Džeremi udoše iz hola, i Hugo dođe do stola za bridž, gundajući. „Nesnosna policija, da nas ovako maltretira. Sada, izgleda da su izgubili i telo.“

Džeremi zatvori vrata za sobom, a onda ode do klupe i uze sendvič- »Meni ovo izgleda đavolski čudno«, izjavi on.

Stvarno neverovatno«, reče Klarisa. »Cela ova stvar je čudna mi još uvek ne znamo ni ko je telefonirao policiji, i rekao da se ovde dogodilo ubistvo.«

To je uradio Eldžin, sigurno«, reče Džeremi, sede na ruku od kauča, i poče da jede svoj sendvič.

„Ne, ne“, osporavao je Hugo. „Ja bih rekao, da je to bila ona žena, Pik.“

„Ali, zašto bi?“ - upita Klarisa. „Zašto bi, neko od njih, to uradio, a da nama ne kaže? Tu nema nikakve logike.“

Gospođica Pik uvuče glavu kroz vrata od hola, gledajući obazrivo oko sebe. „Ćao, je li slobodno?“ Zatvarajući vrata za sobom, ušeta u sobu samouvercno. „Nema pajkana okolo? Izgleda da su se razgamizali po čitavoj kući.“

„Trenutno su zauzeti pretraživanjem kuće i okoline“, obavesti je ser Roland.

„Šta traže?“ - upita gospođica Pik.

„Telo“, odgovori ser Roland. „Nestalo je.“

Gospođica Pik ispusti svoj, uobičajeni, grleni smeh. „Kakva lakrdija!“ - zagrme ona. „Telo koje nestaje, a?“

Hugo je sedeo za stolom za bridž. Gledao je okolo po sobi, pa, ne obraćajući se nikome posebno, izjavi: „Ovo je noćna mora. Cela stvar je prokleta, noćna mora.“

„Kao u filmovima, a, gospođo Heilšem-Braun?“ - upita gospođica Pik, uz još jedan napad smeha.

Ser Roland se nasmeši baštovanki. „Nadam se da se sada osećate bolje, gospođice Pik?“ - upita je ljubazno.

„Ah, dobro sam“, odgovori ona. „Ja sam prilično izdržljiva, znate. Malo sam se prepala kad sam otvorila vrata i telo se srušilo na mene.“

Pitam se“, reče Klarisa tiho, „da li ste možda vi, već znali da se telo nalazilo tamo.“

Baštovanka je zurila u nju. „Ko? Ja?“

„Da. Vi.“

Kao da se opet obraća celom svetu, Hugo reče: „To je potpuno besmisleno. Zašto bi neko odneo telo? Svi znamo da telo postoji. Znamo njegov identitet i sve ostalo. Nema nikakve svrhe. Zašto nije, jadničak, ostavljen gde je i bio?“

„Ah, ne bih rekla da nema baš nikakve svrhe u svemu tome, gospodine Birč“, ispravi gospođica Pik, Huga, naginjući se preko stola za bridž, da bi ga oslovila.

„Morate imati telo, Znate. Habeas corpus i sve ostalo. Sećate li se? Morate imati telo, pre nego nekoga optužite za ubistvo.“ Ona se Okrenu Klarisi. „Zato vi ne brinite, gospodo Heilšem-Braun“, uveravala ju je. „Sve će biti u redu.“

Klarisa ju je zapnjeno gledala. „Šta hoćete da kažete?“

„Večeras sam sve pažljivo slušala“, reče joj baštovanka. »Nisam sve vreme provela u sobi, na krevetu.“ Ona pogleda svakog a ponaosob. „Nikada nisam volela tog čoveka, Eldžia ni njegovu ženu“, nastavi da obrazlaže. „Prisluškivanje na vratima, prenošenje priče o uceni policiji.“

„Znači, čuli ste to?“ - upita Klarisa, čudeći se. „Ono što ja stalno govorim jeste:

'uvek budi na ženskoj strani', izjavi gospođica Pik. Ona pogleda u Huga.

„Muškarci!“ - frknu. „Ja se ne slažem najbolje sa njima.“ Ode i sede pored Klarise na kauč. „Ako ne mogu da pronađu telo, draga moja“, objasni ona, „ne mogu ni da podnesu optužnicu protiv vas. I, kažem vam ja, ako vas je taj

gad ucenjivao, uradili ste pametnu stvar, što ste ga zveknuli po glavi, dobro smo ga se otarasili."

„Ali, ja nisam.. " poče Klarisa nesigurno, ali je gospođica Pik prekide.

„Čula sam da ste ispričali inspektoru sve", obavesti je baštovanka. „I, da nije bilo tog ljigavog prislušivača, Eldžina, vaša priča bi bila potpuno u redu. Sasvim prihvatljiva."

„Na koju priču mislite?", pitala se Klarisa naglas.

„O tome, kako ste greškom, mislili da je provalnik. Ali, ucena baca sasvim drugo svetlo na tu celu priču, pa sam pomislila, kako preostaje samo jedna stvar, koju treba uraditi", nastavi baštovanka. „Otarasiti se tela i pustiti policiju da jurca okolo, tražeći ga."

Ser Roland načini nekoliko koraka unazad, posrćući u neverici, dok je gospođica Pik zadovoljno gledala po sobi. „Prilično pametan potez, čak i ako ja sama moram to da izjavim", hvalisala se ona.

Džeremi ustade, fasciniran. „Hoćete li da kažete da ste vi premestili telo?" - upita je sa nevericom.

Svi su sada zurili u gospođicu Pik. „Svi smo ovde prijatelji, zar ne?" - upita ona, gledajući ih sve od reda. „Onda mogu sve da vam kažem. Da", priznade ona. „Ja sam premestila telo." Udari se po džepu. „I zaključala sam vrata. Ja imam ključeve od svih vrata u ovoj kući, tako, da to nije bio problem."

Ovorenih usta, Klarisa ju je gledala u čudu. „Ali, kako? Gde... gde ste smestili telo?" - zavapi ona.

Gospođica Pik se naže napred i obazrivo objasni, šapućući. „U krevetu, u gostinskoj sobi. Znaite, onaj veliki, sa četiri stuba za zastor. Preko gornjeg dela kreveta, ispod valjkastog jastuka. Onda sam namestila krevet, i legla preko toga.

Ser Roland, zaprepašćen, sede za sto za bridž.

„Ali, kako ste uspeali da odvučete telo do gostinjske sobe?" - upita je Klarisa.

„Niste to mogli da izvedete potpuno sami."

„Iznenadili biste se", reče gospođica Pik veselo. „Stari, dobri zahvat koji koriste vatrogasci. Prebacila sam ga preko ramena." Istovremeno je i demonstrirala na koji je način to izvela.

„Sta bi bilo, da ste sreli nekoga na stepeništu?" - upita je ser Roland.

„Ah, ali nisam", odgovori gospođica Pik. „Policajci su bili ovde sa gospođom Heilšem-Braun. U to vreme, vas trojicu su držali u trpezariji. I, tako sam iskoristila šansu i, naravno, zgrabila telo, zaključala ponovo biblioteku, prenela ga preko hola, i odnela uz stepenice, do gostinske sobe."

„Pa, svega mi na svetu!" Ser Roland zinu od čuda. Klarisa ustade. „Ali, on ne može ostati ispod valjkastog jastuka zauvek", podseti ona.

Gospođica Pik se okrenu ka njoj. „Ne, naravno, ne zauvek, gospođo Heilšem-Braun", priznade ona. „Ali, tamo će mu biti dobro, sledećih, dvadeset i četiri časa. Do tada, policija će završiti sa pretraživanjem kuće i okoline. Nastaviće da tragaju dalje."

Ona pogleda u svoju opčinjenu publiku. „E, sad, razmišljala sam kako da ga se otarasim", nastavi ona. „Slučajno se desilo da sam jutros iskopala dubok kanal u bašti za grašak. Pa, mogli bismo tamo da zakopamo telo i posadimo dupli red graška."

Klarisa osta bez reci i klonu na kauč. „Bojim se, gospođice Pik", reče ser Roland, „da kopanje grobova, nije više u nadležnosti privatnih preduzetnika." Baštovanka se veselo smejala njegovim recima. „Ah, vi, muškarci!" - uzviknu ona, mašući prstom prema ser Rolandu. „Uvek poštujete etiku. Mi, žene, imamo mnogo više zdravog razuma." Ona se okrenu i oslovi Klarisu. „Možemo da se nosimo i sa ubistvom. A, gospođo Heilšem-Braun?" Hugo iznenada skoči na noge. „Ovo je besmisleno!" - prodera se on. „Klarisa ga nije ubila. Ne verujem ni reci od svega ovoga."

„Pa, ako ga ona nije ubila", upita gospđica Pik, „ko ga je onda ubio?"

U tom momentu, u sobu, iz hola, uđe Pipa, obučena " kućnu haljinu. Teturala se pospano, zevajući, dok je u ruci držala posudu sa čokoladnim musom, iz koje je štrcala kašika. Svi se okrenuše i pogledaše u nju.

20.

Prestrašena, Klarisa skoči na noge. „Pipa!“ - povika ona. „Šta radiš van kreveta?“

„Probudila sam se i sišla dole“, reče Pipa, zevajući.

Klarisa je sprovede do kauča. „Ja sam tako strašno gladna“, žalila se Pipa, zevajući. Sede na kauč, a onda pogleda u Klarisu i reče sa prekorom u glasu: „Ti si rekla da ćeš mi ovo doneti gore.“

Klarisa uze posudu sa čokoladnim musom, stavi je na klupu, a onda sede pored nje. „Mislila sam da još uvek spavaš, Pipa“, objasni joj.

„Spavala sam“, reče joj Pipa jako zevnuvši. „Onda sam pomislila, da je policajac ušao, i pogledao u mene. Imala sam užasan san, i to me je probudilo. Onda sam bila gladna, pa sam rešila da siđem dole.“

Ona se strese, pogleda u sve njih i nastavi: „Osim toga pomislila sam, da je to, možda, bilo stvarno.“

Ser Roland pride i sede na kauč sa Pipine druge strane- „Šta je, možda, bilo stvarno, Pipa?“ - upita je.

Taj grozni san, koji sam imala o Oliveru“, odgovori Pipa i pogledala je nervozno, dok je iz džepa svoje kućne haljine, vadila mali komad oblikovanog voska. „Ovo sam napravila rano večeras“, reče. „Istopila sam voštanu svecu, a onda sam usijala jednu špenadlu i zabola je kroz to.“

Dok je dodavala malu, voštanu figuru ser Rolandu, Uzeren, iznenada, preneraženo uzviknu: „Blagi Bože!“ Skoči na noge i počeo da se osvrće po sobi, tražeći knjigu koju je Pipa ranije pokušala da mu pokaže.

„Izgovorila sam prave reci.. “ - objašnjavala je Pipa ser Rolandu, „ali nisam mogla da uradim sve ono, što je pisalo u knjizi.“

„Kojoj knjizi? - upita Klarisa. „Ne razumem.“ Džeremi, koji je prebirao po knjigama na polici, pronađe ono što je tražio. „Evo je“, uzviknu, dodajući Klansi knjigu preko naslona kauča. „Pipa ju je kupila danas u prodavnici. Rekla je da je to knjiga recepta.“

Pipa se iznenada nasmeja. „I, ti si me pitao: 'Može li se to jesti?'" - podseti ona Džeremiju.

Klarisa pogleda u knjigu. Sto isprobanih i pouzdanih vradžbina, pročita naglas naslov. Zatim je otvori i nastavi da čita: „Kako izlečiti bradavice. Kako osvojiti izabranika svog srca. Kako uništiti svog neprijatelja.“ Oh, Pipa... jesi li ti ovo uradila?“

Pipa, ozbiljnog lica, pogleda u svoju maćehu. „Da“, odgovori ona.

Klarisa vrati Džeremiju knjigu, a Pipa odmeri voštanu figuricu, koju je ser Roland, još uvek, držao u ruci. „Ne liči baš na Olivera“, priznade ona, „a, nisam mogla ni da dođem do pramička njegove kose. Uradila sam najpribližnije koliko sam mogla... a onda... onda... sanjala sam, mislila sam.. “ Dok je pričala, sklanjala je kosu sa lica. „Mislila sam da sam došla dole, i da je on bio tamo.“ Pokaza iza kauča. „A, sve je to bilo istina.“

Ser Roland lagano spusti voštanu figuricu na klupu, dok je Pipa i dalje pričala:

„On je bio tamo, mrtav. Ja sam ga ubila.“ Pogleda ih sve redom i počeo da se tresu. „Je li to istina?“ - upita. „Jesam li ga ja ubila?“

„Nisi, draga. Nisi“, uplakano reče Klarisa, zagrlivši Pipu.

„Ali, on jeste bio tamo“, insistirala je Pipa.

„Znam, Pipa“, reče joj ser Roland. „Ali, nisi ga ti ubila. Kada si zabola špenadlu kroz tu voštanu figuricu, ti si, na neki način, ubila svoju mržnju i strah od njega.“

Više ga se ne plašiš i ne mrziš ga. Je li to tačno?"

Pipa se okrete ka njemu. „Jeste, to je tačno", prizna ona. „Ali, ja sam ga videla."

Ona baci pogled preko našlo na kauča. „Sišla sam dole i videla ga kako tamo leži, mrtav." Ona nasloni glavu na grudi ser Rolanda. „Jesam, videla sam ga, ujka Roli."

„Da, draga, jesi, videla si ga", blago joj reče ser Roland. „Ali, nisi ti bila ta, koja ga je ubila." Pogledala ga je uznemireno, a on nastavi: „Slušaj me sada, Pipa. Neko ga je udario po glavi velikim štapom. To nisi ti uradila, zar ne?"

„Ma, ne", reče Pipa, vrteći glavom snažno. „Ne, sa štapom." Ona se okrenu Klarisi.

„Misliš li kao štap za golf, kao onaj što je Džeremi imao?"

Džeremi sa nasmeha. „Ne, ne štap za golf, Pipa", objasni on. „Nego nešto poput onog velikog štapa, koji stoji pored čiviluka u holu."

„Misliš, kao onaj, koji je pripadao gospodinu Selonu, onaj koji gospođica Pik zove batina?" - upita Pipa.

Džeremi potvrdno klimnu glavom.

"Ah, ne", reče mu Pipa. „Ja nikada ne bih uradila tako nešto, ne bih mogla."

Zatim se okrete ser Rolandu. „Oh, ujka Roli, ja ga nikada ne bih zaista ubila."

»Naravno da ne bi", upade Klarisa smirenim, razumnim glasom hajde sada draga pojedi svoj čokoladni mus i brini se više o tome." Zatim, podiže tanjirić, nudeći je, ali Papa odbi odmahnuvši glavom. Klarisa ga ponovo vrati na sto a ser Roland pomogne Pipi da legne na kauč. Ser Roland sa puno nežnosti pomilova po kosi.

„Ne razumem ni reci od svega ovoga", izjavi gospođica Pik. „Šta je, zapravo, ta knjiga?" - upita ona Džeremija, koji ju je trenutno prelistavao.

„Kako poslati kugu na komšijsko stado.' Da li vas to privlači, gospođice Pik?" - odgovori on. „Slobodan sam da primetim, uz malo korigovanje teksta, da biste mogli poslati crne pege na komšijske ruže."

„Nemam pojma o čemu pričate", odbrusi baštovanka.

„Crna magija", objasni Džeremi.

„Ja nisam sujeverna, hvala Bogu", frknu ona, udaljavajući se od njega.

Hugo, koji je nastojao da prati tok događaja, sada izjavi: „Ja sam potpuno zbunjen."

„I, ja, takođe", složi se gospođica Pik, tapkajući ga po ramenu. „Otići ću časkom da provirim, kako napreduju momci u plavom." Uz još jedan, glasni izliv smeha, ona iziđe u hol.

Ser Roland pogleda redom u Klarisu, Huga i Džeremija. „I, na čemu smo, sada, posle svega ovoga?" - čudio se glasno.

Klarisa se još uvek oporavljala od malopredašnjeg otkrića.

„Kakva sam budala bila!" - uzviknu ona nepovezano. „Trebalo je da znam, da Pipa nije nikako mogla. - nisam znala za ovu knjigu. Pipa je rekla da ga je ubila i ja sam poverovala.

Hugo ustade. „Oh, hoćeš da kažeš da si mislila da je Pipa"

"Da dragi" Klarisa mu brzo upade u reč, sprečavajući oa da dovrši misao. Ali, Pipa je, na svu sreću, sada mirno spavala na kauču.

„Ah, razumem", reče Hugo. „To objašnjava sve. Bože dragi!"

„Pa, onda je najbolje, da odemo do policajaca sada, i da im, konačno, ispričamo istinu", predloži Džeremi.

Ser Roland zavrte glavom zamišljeno. „Ne znam", promrsi on. „Klarisa im je već ispričala tri različite priče...

„Ne. Čekaj", prekide ga iznenada. „Dobila sam ideju. Hugo, kako se ono zvala radnja gospodina Sclona?"

„Bila je to samo antikvarnica", odgovori Hugo neodređeno.

„Da, znam", uzviknu Klarisa nestrpljivo. „Ali, kako se zvala?"

„Kako to misliš - kako se zvala?"

Ah, dragi moj, ti mi otežavaš stvari", reče mu Klarisa. - Rekao si to ranije, i ja hoću da opet to isto kažeš. Ali, ja neću to izgovoriti umesto tebe, ili da prva kažem, da bi ti ponovio."

Hugo, Džeremi i ser Roland se pogledaše. „Znaš li ti na šta dodavola, ova devoika cilja, Rolli?" - upita Hugo jadikujući.

„Nemam pojma", odgovori ser Roland. „Pokušaj ponovo da nam objasniš, Klarisa."

Klarisa je već gubila strpljenje. „Vrlo je jednostavno", insistirala je. „Kako se zvala antikvarnica u Meidstonu?"

„Nije imala nikakvo ime", odgovori Hugo. „Mislim da se antikvarnice ne zovu 'Vidikovac', ili slično."

„Bože, daj mi strpljenja", promrsi Klarisa kroz stisnute zube. Govoreći polako, jasno, i sa pauzom između svake reci, ona ga ponovo upita: „Šta - je - pisalo - iznad - vrata?"

„Pisalo? Ništa", reče Hugo. „Šta bi trebalo da piše? Samo imena vlasnika: 'Selon i Braun', naravno."

„Konačno!" - oduševljeno poviče Klarisa. „Mislila sam da si to ranije rekao, ali nisam bila sigurna. Selon i Braun. Moje prezime je Heilšem-Braun." Ona pogleda u svu trojicu ponaosob, ali oni su samo zurili u nju, sa izrazom potpunog nerazumevanja.

„Ovu smo kuću iznajmili, skoro, za džabe", nastavi Klarisa.

„Od dragih ljudi, koji su dolazili pre nas, da vide kuću, tražena je neverovatno visoka renta, pa su svi odmah odustajali. Jeste li sada shvatili?"

Hugo ju je gledao zbunjeno, pre nego što je rekao: „Ne."

Ser Roland ju je pogledao pronicljivo. „Još uvek je sve maglovito", reče on zamišljeno.

Klarisa je bila uzbuđena. „Partner gospodina Selona, koji živi u Londonu, jeste žena", objasni ona svojim prijateljima. „Danas je neko telefonirao ovde, pitajući za gospođu Braun. Ne za gospođu Heilšem-Braun, samo za gospođu Braun."

„Vidim na šta ciljaš", reče ser Roland, klimajući glavom polako.

Hugo odmahnu glavom. „Ja ne vidim", priznade on.

Klarisa ga pogleda. „Sveta slika ili slika sveta - u tome je ogromna razlika", primeti ona neodređeno.

„Ti ne buncaš, ili tako nešto, zar ne, Klarisa?" - upita je brižno Hugo.

„Neko je ubio Olivera", podseti ih Klarisa. Niko od vas trojice, to nije uradio. To nisam uradila ja, niti Henri." Zastade, pa nastavi: „A, to, nije uradila ni Pipa, hvala Bogu. Onda, ko je to mogao uraditi?"

„Siguran sam da se dogodilo upravo onako, kako sam ispričao inspektoru", reče ser Roland. „Neko spolja. Neko ko je pratio Olivera dovde,"

„Da, ali zašto bi ga neko pratio?" - upita Klarisa značajno. Pošto nije dobila odgovor ni od koga, ona nastavi da razvija svoju teoriju. „Kada sam vas danas, svu trojicu, ispratila do kapije", podseti svoje prijatelje, „vratila sam se ovde i ušla kroz francuski prozor, a Oliver je već bio u sobi. Iznenadio se kad me je video.

Rekao je: 'Šta ti radiš ovde, Klarisa?' Mislilila sam, tada, da je to bio pažljivo smišljen način da me iznervira. Ali, recimo, da je to bilo baš onako, kako je i izgledalo?"

Njeni prijatelji su je pažljivo slušali, ali nisu rekli ni reč. Klarisa nastavi:

„Pretpostavimo, da je zaista bio iznenađen što me vidi. On je mislio da kuća pripada nekom drugom. Mislio je da će osoloba, koju će ovde zateći, biti gospođa Braun, poslovni partner gospodina Selona."

Ser Roland zavrtale glavom. „Zar, on ne bi znao da ste, ti i Henri, iznajmili a ovu kućicu?" - upita je. „Zar Miranda ne bi znala?"

„Sva Mirandina komurmikacija sa nama, vrši se preko njenog advokata. Nije bilo neophodna da, ona ili Oliver, znaju da mi živimo u ovoj kući", objasni Klarisa.

„Kažem vam, sigurna sam da Oliver Kastelo, nije imao pojma da će mene videti ovde. Ali, on se brzo snašao i smislio izgovor, kako je došao do nas da razgovaramo o Pipi. Onda se pretvarao kao da je otišao, ali se ubrzo vratio zbog..."

Ona tu stade, pošto je gospođica Pik ulazila u sobu sa hola. „Lov se još uvek nas tavlja", izjavi baštovanka mirno. „Pretpostavljam,, da su zavirivali ispod svih kreveta, a sada su napolju, pretražuju teren." Ona se, na ovu konstataciju. od srca nasmejala.

Klarisa je pogleda prodorno, a onda reče: „Gospođice Pik da li se sećate šta je gospodin Kastelo rekao, pre nego što je otišao odavde? Sećate li se?"

Gospođica Pik je nemo gledala. „Nemam ni, najmanju predstavu", priznade ona.

On je rekao, zar ne, 'Došao sam da vidim gospođu Braun' - podseti je Klarisa.

Gospođica Pik razmisli na trenutak, a onda odgovori: „Verujem da jeste. Da.

Zašto?" .

„Ali, nisam ja bila ona, koju je on došao da vidi, insistirala je Klarisa.

„Pa lepo, ako to niste bili vi, onda ne znam ko bi to, dragi mogao biti", odgovori gospođica Pik, opet se veselo smejući.

Klarisa nastavi značajno: „Vi ste to bili", reče ona baštovanki. „Vi ste gospođa Braun, zar ne?"

21.

Gospođica Pik, krajnje zatečena Klarisinom optužbom, delovala je nesigurno, ne znajući kako da reaguje. Kada je konačno odgovorila, celokupano njeno ponašanje se promenilo. Uobičajeno veseo, srdačan ton je nestao, i ona postade ozbiljna.

„To je vrlo bistro sa vaše strane", reče. „Da, ja sam gospoda Braun."

Klarisa je brzo razmišljala. „Vi ste partner gospodina Selona", reče ona. „Vi ste vlasnik ove kuće. Nasledili ste je od Selona, zajedno sa radnjom. Iz nekog razloga, doselili ste se da uzmete stanara, čije će prezime biti Braun. U stvari, odlučili ste da ovde mora stanovati gospoda Braun. Mislili ste da to neće biti teško, s obzirom, da je to često prezime. Ali ste, na kraju, morali da napravite ustupak i izdate kuću Heilšem-Braunu. Ne znam tačno, zašto ste hteli da ja budem u centru pažnje, dok vi posmatrate sa strane. Ne razumem sve začkoljice ovog..."

Gospoda Braun, odnosno, gospođica Pik je prekide. „Carls Selon je ubijen", reče ona Klarisi. „Nema nikakve sumnje u to. Nabasao je na nešto, što je vrlo vredno.

Ne znam kako čak, ne znam ni šta je to. Znao je da bude..." - reče, kolebajući se, „...bezobziran."

„Čuli smo o tome", primeti ser Roland suvo.

„Šta god da je to bilo", nastavi gospoda Braun, „on je ubijen zbog toga. I ko god da ga je ubio, nije uspeo da pronađe tu stvar. Najverovatnije, zato što se to nije nalazilo u radnji, već ovde, u kući. Pomislila sam da će ubica, ko god to bio, doći ovde prije ili kasnije, tragajući za tim. Zelela sam da budem spremna, pa mi je zato bila potrebna lažna gospođa Braun. Zamenjena."

Ser Roland uzviknu iznervirano. „Nije vas brinulo", upita baštovanku, savladan oscćanjima, „što će, potpuno nevinna žena, koja vam ništa našao nije uradila, biti u opasnosti?"

„Motrila sam ja na nju, zar nisam?" - reče gospođa Braun u svoju odbranu. „Baš, pre neki dan, kada je onaj čovek dolazio i nudio joj nenormalnu cenu za taj sto, bila sam sigurna, da sam na pravom putu. Ipak, mogla sam se zakleti da u tom stolu, nije bilo ništa od bilo kakve vrednosti."

»Da li ste pregledali tajnu fioku?" - upita je ser Roland.

Gospoda Braun je izgledala iznenađeno.

„Tajna fioka se tu nalazi?" - uzviknu ona, krenuvši ka stolu.

Klarisa joj prepreči put. „Tamo nema ničega sada", uveravala ju je Klarisa. „Pipa je pronašla fioku, ali u njoj su bili samo neki stari autogrami."

„Klarisa, voleo bih opet da pogledam te autograme", tražio je ser Roland.

Gospođa Braun priđe kauču i pogleda dete. „Čvrsto spava", potvrdi ona. „Svo to uzbuđenje ju je premorilo." Ona pogleda u Klarisu. „Znate šta", reče, „odneću je gore i ubaciti u krevet."

„Ne", reče ser Roland oštro.

Svi ga pogledaše. „Nije ona teška za mene", reče gospođa Braun. „Ni upola teška, koliko je bio pokojni gospodin Kastelo."

„Bez obzira", insistirao je ser Roland, „mislim da će biti sigurnija ovde."

Sada su se svi okrenuli i pogledali u gospođicu Pik ili gospođu Braun, koja načini nekoliko koraka unazad, pogleda oko sebe, i uzviknu ogorčeno: „Sigurnija?"

„Tačno tako“, reče joj ser Roland. On baci pogled oko sebe, i nastavi: „To dete je, malopre, reklo jednu veoma važnu stvar.“

On sede za sto za bridž, praćen pogledima prisutnih.

Nastade tišina, a onda Hugo, koji se premostio da se ne za sto, preko puta ser Rolanda, upita: „Šta je to rekla Roli?“

"Ako svi malo vratite film", predloži ser Roland, „možda ćete se setiti šta je rekla.“

Svi se pogledaše, a ser Roland uze knjigu Ko je ko i počeo da je prelistava.

„Ja ne mogu da se setim“, priznade Hugo, vrteći glavom.

„Šta je Pipa rekla?“ - pitao se naglas Džeremi. „Nemam predstavu“, reče Klarisa.

Ona pokuša da se priseti. „Nešto o policajcima? Ili, njenom snu? Kako je sišla dole? U polusnu?“

„Hajde, Roli“, požurivao je Hugo svog prijatelja. „Ne budi tako prokleta misteriozan. O čemu se ovde radi?“

Ser Roland podiže pogled sa knjige. „Šta?“ - upita, rasejano. „Ah, da. Oni autogrami. Gde su oni?“

Hugo pucnu prstima. „Mislim da se sećam, da ih je Pipa stavila u onu tamo kutiju, nalik na školjku“, priseti se on.

Džeremi ode do police za knjige. „Ovde?“ - upita. Našavši kutiju, on izvadi koverat. „Jeste. U pravu si. Evo su“, Potvrdi, vadeći autograme iz koverte i dodajući ih ser Rolandu, koji je, do tada, već bio zatvorio knjigu Ko je ko. Džeremi stavi prazan koverat u svoj džep, a ser Roland uze monokl da detaljnije pregleda autograme.

»Viktorija Regina, neka je blagoslovena“, promrsi ser Roland razgledajući prvi autogram. „Kraljica Viktonja. Izbledelo braon mastilo. E, sad, šta je ovo? Džon Ruskin - da, to je original, bar tako mislim. A ova? Robert Brauning. Hm.. papir nije onoliko star, koliko bi trebalo da bude.“

„Roli! Na šta misliš?“ - upita Klarisa uzbuđeno.

„Imao sam nešto iskustva sa nevidljivim mastilom i takvim stvarima, tokom rata“, objasni ser Roland. „Ukoliko neko želi da ispiše bilo kakvu tajnu poruku, ne bi bila loša ideja da to uradi na parčetu papira, a onda, po tome, da falsifikuje autogram. Potom se to parče papira pomeša sa ostalim, originalnim autogramima i tako da niko. verovatno, ne primeti ili detaljnije ne zagleda, kao što ni mi nismo.“

Gospođa Braun je izgledala zbunjeno. „Ali, šta je Carl Selon mogao da napiše, što bi vredelo četrnaest hiljada funti?“ - želela je da zna.

„Baš ništa, draga gospodo“, odgovori ser Roland. „Ali, palo mi je na pamet, znate, da je to bilo pitanje bezbednosti.“

„Bezbednosti?“ - začudi se gospoda Braun.

„Oliver Kastelo“, objasni ser Roland, „osumnjičen je da rastura drogu. Selon, kako nam je, bar, inspektor rekao, bio je saslušavan jednom ili dva puta, u odeljenju za borbu protiv narkomanije. Tu postoji veza, zar ne mislite?“

Pošto ga je gospođa Braun i dalje zbunjeno gledala, on nastavi: „Naravno, možda je ta moja ideja glupa.“ On pogleda u autograme koje je držao u ruci. „Mislim da Selon to nije tako vešto uradio. Sok od limuna, možda, ili rastvor barijum hlorida.“

Blago zagrevanje će, već, učiniti svoje...

Kasnije možemo probati paru od joda. Dobro, hajde sad da primenimo malo toplote.

On ustade. „Hoćemo li da eksperimentisemo? U biblioteci se nalazi jedna električna grejalica, priseti se Klarisa. „Džeremi, hoćeš li je doneti?“

Hugo, takođe, ustade i uvuče svoju stolicu pod sto, a Džeremi izađe iz sobe i ode u biblioteku.

Možeš je uključiti ovde, Klarisa pokaza na utikač u lamperiji, kojom je salon bio obložen.

„Cela ova stvar je suluda", frknu gospođa Braun. „to je previše fantastično, čak, i za priču.

Klarisa se nije složila. „Ne, nije. Mislim da je to fenomenalna ideja", izjavi ona, i baš tada se Džeremi vrati iz biblioteke, noseći mali, električni radijator. „Jesi li je našao?" - upita ona.

„Evo je", odgovori on. „Gde je utikac?"

„Tamo, dole", reče mu Klarisa, pokazujući rukom. Držala je grejalicu, dok je Džeremi utakao gajtan u struju, a onda je spusti na pod.

Ser Roland uze autogram Roberta Brauninga i priđe grejalice. Džeremi kleknu na pod, pored njega, a i svi ostali se približiše da vide, šta će se desiti.

»Ne smemo se previše nadati", upozori ih ser Roland. „Naposletku, ovo je samo moja pretpostavka, ali, ipak, mora da je postojao jak razlog, zašto je Selon držao ove papire na tajnom mestu."

„Ovo me sve vraća u daleku prošlost", podseti se Hugo. „Sećam se da sam, kao dete, jednom napisao tajnu poruku sokom od limuna."

„Sa kojim autogramom ćemo početi?" - upita Džeremi pun entuzijazma.

„Ja se kladim na kraljicu Viktoriju", reče Klarisa.

„Ne, šest na prema jedan, to je Ruskin", bio je Džermijev predlog.

„Pa, ja stavljam pare na Roberta Brauninga", odluči ser Roland, i nagnu se, držeći papir ispred grejalice.

„Ruskin? Nejasan tip. Nikada nisam mogao da razumem ni reč njegove poezije." - prokomentariša Hugo.

„Tačno tako", složi se ser Roland. „Pun je skrivenog značenja."

Svi se nadvisе nad ser Rolandom. „Neću podneti ako se ništa ne dogodi", uzviknu Klarisa.

„Verujem.. da, ovde nema ništa", promrsi ser Roland.

„Ima, evo nešto se pojavljuje", primeti Džeremi.

„Stvarno? Da vidim", uzbuđeno reče Klarisa.

Hugo se ugura između Klarise i Džeremija. „Sklanaj se, mladiću."

„Budite mirni", žalio se ser Roland. „Ne gurajte me ...da... nešto je ovde napisano." Zaslade na trenutak, a on se ispravi povikavši: „Uspeli smo!"

Šta imate tu?" - želela je da zna gospođa Braun "

Šest imena i adresa", reče im ser Roland, trgovci droge, rekao bih. Jedno od tih imena je i „Oliveri"- reče zbog toga je dolazio, a neko ga je pratio i... Oh, ujka Roli, moramo to reći policiji. Hajdemo, Hugo.

Klarisa je potrčala ka vratima prema holu u pratnji Huga, koji je usput mrmljao za sebe: „Najneverovatnija stvar za koju sam ikada čuo." Ser Roland uze druge autograme, a Džeremi isključi grejalicu iz struje i vrati je u biblioteku. Požurivši za Klansom i Hugom, ser Roland zastade na vratima:

„Idete li, gospođice Pik?" - upita je.

„Ja vam nisam potrebna, zar ne?”

„Mislim da ste potrebni. Vi ste bili Selonov partner.

„Ja nikada nisam imala nikakve veze sa drogom", insistirala je gospođa Braun.

„Ja sam vodila deo posla sa antikvitetima. Svu kupovinu i prodaju u Londonu, obavljala sam ja.

„Dobro", reče ser Roland ne insistirajući, dok je držao otvorena vrata hola da ona izađe.

Džeremi se vrati iz biblioteke, pažljivo zatvarajući vrata za sobom. Onda dođe do vrata prema holu i nakratko oslušnu. Bacajući pogled na Pipu, on ode do fotelje, uze odatle jastuče, pa polagano krenu do kauča gde je Pipa spavala.

Pipa se promisekolji u snu. Džeremi tog momenta stade kao ukopan, ali pošto se uveno da dete, ipak, čvrsto spava, on nastavi da se prikrada, sve, dok se nije našao iznad Pipine glave. A, onda, lagano, spusti jastuče preko njenog lica.

U tora trenutku, Klarisa ponovo ude u sobu iz hola.

Kada je čuo otvaranje vrata, Džeremi pažljivo spusti jastuče na Pipine noge.

„Setio sam se šta je ser Roland rekao", objasni on Klarisi, „pa sam pomislio, kako ne bi trebalo ostavljati Pipu potpuno samu. Izgledalo je, kao da joj je hladno po nogama, pa sam ih prekrio."

Klarisa ode do klupe.

„Svo ovo uzbuđenje mi je otvorilo apetit", izjavi ona. Pogledala je u tanjir sa sendvičima, i nastavila razočarano: „Oh, Džeremi, ti si ih sve pojeo."

Izvini, ali bio sam previše gladan", reče, mada, nije zvučalo kao kajanje.

„Ne vidim zašto bi bio", ukori ga ona. „Ti si večerao, a ja nisam."

Džeremi sede na naslon kauča. „Nisam ni ja večerao, reče joj. „Vežbao sam golf.

Stigao sam u trpezariju taman pošto si ti telefonirala."

„Tako, znači", odgovori Klarisa nastavljajući. Ona s nagnu preko kauča da namesti jastučić. Iznenada joj se oči raširiše. Duboko potresenim glasom, ona ponovi: „Shvatam... to si bio ti."

„Na šta misliš?"

„Ti!" - skoro za sebe, ponovi Klarisa.

„Na šta misliš?"

Klarisa ga pogleda u oči. „Šta si radio sa ovim jastučetom kada sam ušla u sobu?" - upita ga.

On se nasmeja. „Rekao sam ti. Pokrivao sam Pipine noge. Bile su hladne."

„Zbilja? Je li to bilo ono, što si stvarno nameravao da uradiš? Ili si hteo da joj staviš jastuče preko usta?"

„Klarisa!" - uzviknu on ozlojeđeno. „Kako možeš da kažeš nešto tako suludo!"

„Bila sam ubeđena da niko od nas, nije mogao da ubije Olivera Kastela. Tako sam svima i rekla", priseti se Klarisa. „Ali, neko od nas je imao priliku da ga ubije. Ti.

Ti si bio sam na terenu za golf. Mogao si da uđeš u kuću kroz prozor biblioteke, koji si ostavio otvoren, a imao si i

palicu za golf sa sobom. Naravno. To je ono, što je Pipa videla- Na to je mislila kad je rekla: 'Palicu za golf, kao što je Džeremi imao'. Ona te je videla."

Tlo je apsolutna glupost, Klarisa", protivio se Džeremi, bezuspešno pokušavajući da se nasmeši.

"Ne, nije", insistirala je. „Potom, kad si ubio Olivera, vratio si se nazad u klub, i pozvao policiju da bi oni došli ovde i našli telo, i mislili kako smo ga ubili Herni ili ja." Džeremi skoči na noge. "Kakva prokleta besmislica!" - izjavi on.

„To nije besmislica. To je istina. Znam da je to istina!" - uzviknu Klarisa. „Ali, zašto? To je ono što ne razuman. Zašto?"

Stajali su jedno naspram drugog, nekoliko minuta, u napetoj tišini. Onda je Džeremi duboko uzdahnuo. Izvadio je iz svog džepa koverat u kome su ranije bili autogrami. Pruži ga Klarisi, ali joj ga ne dade u ruke. „Evo, oko ovoga se sve vrti", reče joj.

Klarisa baci pogled na koverat. „To je koverat u kome su ranije bili autogrami", reče.

„Na njemu je markica", tiho objasni Džeremi. „Poznata je kao markica sa greškom. Odštampana je u pogrešnoj boji. Jedna takva, iz Švedske, prodana je za četrnaest hiljada i tri stotine funti."

„Znači, to je u pitanju", Klarisa zinu od čuda, i povuče se nekoliko koraka unazad.

„Selon je nekako došao do ove markice", nastavi Džeremi. „Pisao je o tome mom šefu, ser Kenetu. Ali, ja sam otvorio taj koverat. Došao sam i posetio Selona..."

Zastade, a Klarisa dovrši rečenicu umesto njega: „i ubio ga."

Džeremi klimnu glavom, ne rekavši ništa. „Ali, nisi mogao da nađeš markicu", naglas je pogađa Klarisa, nastavljajući da se udaljava od njega.

„Opet si u pravu", priznade Džeremi. „Nije bila u radnji, pa sam bio siguran da je ovde, u kući."

On krenu prema Klarisi, koja je i dalje nastavila da uzmiče.

„Večeras sam mislio da me je Kastelo pretekao u tome."

„Pa si i njega ubio, a ubio bi i Pipu?" - zastenja ona, otvorenih usta.

„Zašto da ne?" - odgovori on podsmešljivo.

„Ne mogu da verujem", reče mu Klarisa.

„Draga moja Klarisa, četrnaest hiljada funti je ogromna količina novca", primeti on uz osmeh, u kome je bilo i pravdanja i zloslutnosti.

„Ali, zašto mi sve to govoriš?" - upita ona začuđeno, a istovremeno i prilično nervozno. „Da li si, i jednog trenu pomislio, da neću otići u policiju?"

„Toliko laži si im već ispričala, da ti ništa više neće poverovati", odgovori on nezainteresovano.

»Ali, hoće, poverovaće mi."

»A, i pored toga", nastavi Džeremi, približavajući joj se, nečes ni imati prilike.

Pošto sam već ubio dve osobe, da li misliš da bih se libio da ubijem i treću?"

On uhvati Klarisu za vrat, a ona istog momenta vrisnu.

22.

Reakcija na Klarisin vrisak je bila trenutna. Ser Roland žurno uđe iz hola, paleći usput zidne svetiljke, a pozornik Džons utrča u sobu kroz francuski prozor, dok je inspektor uleteo iz biblioteke.

Inspektor zgrabi Džeremija. „Odlično, Varender. Sve smo čuli, hvala vam“, izjavi on. „A, ovo je upravo dokaz, koji nam je bio potreban“, dodade. „Dajte mi taj koverat.“

Klarisa uzmače iza kauča, držeći se za vrat, a Džeremi predade inspektoru koverat, hladno primetivši: „Znači, ovo je bila klopka, zar ne? Svaka čast.“

„Džeremi Varender“, reče inspektor, „hapsim vas za ubistvo Olivera Kastela, i upozoravam vas da sve što kažete, može biti pribeleženo i predato kao dokazni materijal.“

„Ne morate se truditi, inspektore“, mirno odgovori Džeremi. „Ja i ne nameravam da išta kažem. Ovo je bio veliki rizik, ali, jednostavno, nije uspeo.“

„Odvedi ga“, inspektor dade nalog pozorniku Džonsu, koji uhvati Džeremija za mišicu.

„Šta je bilo, gospodine Džons? Zaboravili ste lisice?“ - upita Džeremi hladno, dok mu je ovaj uvrtao desnu ruku iza leđa, da bi, potom, izmarširao sa njim napolje, kroz francuski prozor.

Vrteći glavom tužno, ser Roland je gledao za njima, a onda se okrenu Klarisi.

„Jesi li ti u redu, draga moja?“ - upita zabrinuto.

„Da, da, dobro mi je“, odgovori Klarisa, pomalo bez daha.

„Nisam želeo da te izložim nečemu sličnom“, reče ser Roland, izvinjavajući se.

Ona ga pogleda pronicljivo. „Ti si znao da je to bio Džeremi, zar ne?“ - upita.

Inspektor upade u razgovor. „Ali, šta vas je navelo da pomislite na markicu, gospodine?“

Ser Roland pride inspektoru i uze od njega koverat. „Pa, inspektore“, počeo on, „sinulo mi je večeras, kada mi je Pipa dala koverat. A, onda, kada sam iz knjige Ko je ko saznao da je šef mladog Varendera, ser Kenet Tomson, filatelista, moje sumnje su se produbile, i kada je malopre, tako drsko, pred mojim očima, spustio koverat u svoj džep, tada sam bio potpuno siguran.“

On vrati koverat inspektoru. „Pažljivo čuvajte ovo, inspektore. Pored toga što je to dokazni materijal, videćete da ima i ogromnu vrednost.“

„To je dokaz, tačno“, odgovori inspektor. „Neverovatno surov, mlad kriminalac će dobiti svoju nagradu.“ Idući ka vratima prema holu, on nastavi: „Međutim, još uvek nismo pronašli leš.“

„Ah, to je lako, inspektore“, uveravala ga je Klarisa. „Pregledajte krevet u gostinskoj sobi.“

Inspektor se okrenu i pogleda je negodujući. „Stvarno, sada, gospodo Heilšem-Braun...“ počeo on.

Klarisa ga prekide. „Zašto mi niko nikada ne veruje?“ - uzviknu ona plačnim glasom. „Nalazi se u krevetu u gostinskoj sobi. Idite i pogledajte, inspektore.“

Preko kreveta, ispod valjkastog jastuka. Gospođica Pik ga je tamo smestila iz čiste ljubaznosti.“

„Iz ljubaznosti..?“ Inspektor je prekide u sred rečenice, jer je, očigledno, ostao bez teksta. On ode do vrata, okrenu se i reče pokorno: „Znate, gospodo Heilšem-Braun. niste nam ni malo olakšali posao večeras, pričajući nam sve te neverovatne laži. Pretpostavljam, da ste mislili, da je vaš muž to uradio, i da ste lagali kako biste njega zaštitili. Ali,

to ne biste smeli da radite, gospodo. Stvarno ne biste smeli." Odmahujući glavom, on napusti sobu.

„Stvarno!” - uzviknu Klarisa ozlojeđeno. Okrenula se ka kauču: „Oh, Pipa...” - seti se deteta.

„Biće bolje da je odvedeš gore u krevet”, savetovao ju je ser Roland. „Nema više opasnosti.”

Blago drmusajući dete, Klarisa tiho reče: „Hajde, Pipa. Ustajanje. Vreme je da ideš u krevet.”

Pipa se pridiže bunovna.

„Gladna sam”, prošapta ona.

„Znam, znam da si gladna”, uveravala ju je Klarisa, dok ju je vodila ka vratima hola. „Hajde, sada, da vidimo šta možemo da pronađemo.”

„Laku noć, Pipa”, reče ser Roland, na šta mu dete odgovori zevajući 'ku noć', dok je sa Klarisom odlazila iz sobe. On sede za sto za bridž i taman je krenuo da slaže igraće karte u kutiju, kad Hugo uđe iz hola.

„Časti mi!” - uzviknu Hugo. „Nikada ne bih poverovao. Mladi Varendor, od svih ljudi. Izgledao je kao pošten, mlad čovek. Pohađao je dobra školu. Znao je sve prave ljude.”

„Ali, bio je i više nego voljan da ubije, zarad, četrnaest hiljada funti”, primeti ser Roland blago. „Dešava se to s vremena na vreme, Hugo, u svim društvenim slojevima. Atraktivna ličnost, bez moralne svesti.”

Gospoda Braun, do malopre gospođica Pik, proturi glavu kroz vrata. „Samo da vas obavestim, ser Roland”, izjavi ona, preuzimajući ponovo onaj stari gromki ton, „moram da idem sa policajcima u policijsku stanicu. Žele da dam izjavu. Nisu baš zadovoljni što sam ih onako nasamarila. Bojim se da će me grditi.” Zaceri se od smeha, izađe i zalupi vrata za sobom.

Hugo ju je gledao, dok je odlazila, zatim dođe do ser Rolanda i sede za sto.

„Znaš, Roli, još uvek mi nije baš potpuno jasno”, priznade on. „Da li je gospođica Pik, gospoda Selon, ili je gospodin Selon, gospodin Braun? Ili, obrnuto?”

Ser Roland nije uspeo da odgovori na ovo pitanje, jer se, u tom momentu, inspektor vratio u sobu da uzme svoju kapu i rukavice. „Odnosimo telo, sada, gospodo”, obavestio je obojicu. Zaćuta na trenutak, pa nastavi: „Ser Roland, ako nemate ništa protiv, molio bih vas da posavetujete gospodu Heilšem-Braun da, ako bude nastavila da priča ovako neverovatne priče policiji, jednoga dana će se naći u velikoj nevolji.”

„Ona vam je, u jednom trenutku, ispričala istinu, znate, inspektore”, podseti ga ser Roland blago, „ali joj vi, jednostavno, niste poverovali.”

Inspektoru je bilo pomalo nelagodno. „Da... hmm.. pa”, počeo on. A, onda se sabra i reče: „Iskreno, gospodine, bilo je to nekako teško svariti, priznaćete.”

„Ah, priznajem vam, sigurno”, uveravao ga je ser Roland.

„Ne krivim vas, gospodine”, nastavi inspektor poverljivo. „Gospođa Heilšem-Braun je dama, koja osvaja svojim šarmom.” On zavрте glavom, prisećajući se, pa reče:

„Pa, laku noć, gospodine.”

„Laku noć. inspektore” - odgovori ser Roland uljudno.

„Laku noć, gospodine Birč”, pozdravi ga inspektor, odlazeći ka vratima.

„Laku noć, inspektore, dobro obavljen posao”, dodade Hugo, priđe mu, i pruži ruku.

„Hvala, gospodine”, reče inspektor.

On ode, a Hugo zevnu. „Ah, mislim da će biti najbolje da i ja idem kući i odmah legnem", obavesti ser Rolanda. „Kakvo uzbudljivo veče, a?"

„Kao što kažeš, Hugo, uzbudljivo veče", odgovori ser Roland, raspremajući sto za bridž. „Laku noć."

„Laku noć", odgovori Hugo i izađe u hol.

Ser Roland složi karte i skor liste u urednu gomilicu na stolu, a onda uze knjigu Ko je ko i vrati je na policu. Klarisa uđe iz hola, dođe do njega i uhvati ga za ruku.

„Dragi, Roli", oslovi ga. „Šta bismo mi uradili da tebe nije bilo? Ti si tako pametan."

„A, ti si jedna vrlo srećna, mlada žena", reče joj. „Dobro je što se nisi zaljubila u tog, mladog zlikovca, Varendera."

Klarisa se strese. „Nije bilo nikakve opasnosti od toga", odgovori mu. A, onda, smešeci se nežno reče: „Ako se ikada zaljubim u bilo koga, dragi, to će biti u tebe", uveravala ga je.

„Čekaj, čekaj, samo bez tvojih trikova", upozori je ser Roland, smejući se. „Ako ti.."

On prekide svoj govor u sred rečenice, kada Henri Heilšem-Braun uđe kroz francuski prozor, a Klarisa preplašeno uzviknu:

„Henri!"

„Zdravo, Roli", pozdravi Henri svog prijatelja. „Mislio sam da si večeras otišao u klub."

„Pa... hm.. hteo sam ranije da legnem", bilo je sve što je ser Roland mogao u tom trenutku da kaže. „Veče je bilo poprilično naporno."

Henri pogleda u sto za bridž. „Sta? Naporan bridž?" - upita šaljivo.

Ser Roland se osmehnu. „Bridž i.. hm.. neke druge stvari", odgovori i ode do vrata prema holu. „Laku noć. svima."

Klarisa mu posla poljubac, kao i on njoj, i izađe iz sobe. Onda se Klarisa okrenu Henriju. „Gde je Kalendorf... mislim, gde je gospodin Džons?" - brzo ga upita.

Henri spusti svoju aktentašnu na kauč. Umornim i nervoznim glasom, on promrsi:

„Ovo je apsolutno izluđujuće. On nije došao."

„Sta?" - Klarisa nije mogla da poveruje u ono što je čula.

„Avion je stigao, a u njemu nije bio niko drugi, nego ađutant", reče joj Henri, dok je raskopčavao svoj kaput.

Klarisa mu pomože da skinje kaput, a Henri nastavi: „Prva stvar, koju je uradio, bila je da se okrene i odleti natrag, odakle je i došao."

„Zašto, za ime Boga?"

„Kako bih ja to znao?" Razumljivo, Henri je bio na ivici nerava. „Bio je sumnjičav, izgleda.

Sumnjičav na šta? Ko zna?"

„A, šta je bilo sa ser Džonom?" - upita Klarisa skidajući šešir sa Henrijeve glave.

„To je najgore od svega", zastinja on. „Bilo je prekasno da ga zaustavim, pa očekujem da će svakog minuta stići ovde."

Henri pogleda na sat.

„Naravno, telefonirao sam u Dauning ulicu, istog momenta, sa aerodroma, ali on je već krenuo. Ah, čela stvar je ispala jedan grozan fijasko."

Henri se svali na kauč, uzdahnuvši iscrpljeno i, baš u tom momentu, zazvoni telefon. „Ja ću se javiti", reče Klarisa, i prede preko sobe do telefona. „Možda je policija." Podiže slušalicu.

Henri pogleda u nju upitno. „Policija?"

„Da, ovo je vila Koplstoun", Klarisa je govorila u telefonsku šalicu. „Da... da, ovde je." Ona pogleda prema Henriju. „Za tebe je, dragi", reče mu. „Sa Bindli hit aerodroma."

Henri ustade i požuri do telefona, ali na pola puta stade, i nastavi dostojanstvenijim korakom. „Halo", reče u slušalicu.

Klarisa odnese Henrijev šešir i kaput u hol, pa se odmah vrati i stade iza njega.

„Da... kraj telefona", izjavi Henri. „Šta?... Deset minuta kasnije?... Trebam li ja?... Da... Da, da... Ne... Ne, ne... Stvarno?... U redu... Da... Dobro."

On vrati slušalicu na mesto, i viknu: „Klarisa!" - a onda se okrenu i vide da stoji iza njegovih leđa. „Ah! Tu si. Evidentno, dragi avion je stigao samo deset minuta, nakon onog prvog, i Kalendorf je bio u njemu."

„Misliš na gospodina Džonsa", podseti ga Klarisa.

„U pravu si, draga. Čovek mora biti obazriv", priznade. „Da, izgleda da je prvi avion bio neka vrsta sigurnosne mere. Stvarno, čovek ne može da pretpostavi kako ovi ljudi razmišljaju. U svakom slučaju, poslali su ovamo... hm.. gospodina Džonsa sa pratnjom. Stići će ovde za petnaest minuta. Je li ovde sve u redu?"

Sve na svom mestu?" On pogleda prema stolu za bridž. „Reši se ovih karata, hoćeš li, draga?"

Klarisa na brzinu pokupi karte i skor liste, i skloni ih sa videla, a Henri ode do klupe, pokupi tanjir sa sendvičima i posudu od musa, iznenadivši se. „Šta je ovo pobogu?"

Žureći prema njemu, Klarisa mu uze tanjir i posudu iz ruke. „Pipa je jela", objasni ona. „Ja ću ti odneti ovo. A, biće bolje i da odmah napravim još malo sendviča sa šunkom."

„Ne, još... ove stolice su razbacane po celoj sobi." U Henrijevom glasu je bilo prigovora. „Mislio sam da ćeš ovde sve srediti, Klarisa."

On, zatim, poče da sklapa noge od stola za bridž. „Šta si radila celo večer?" - upita je, dok je odnosio sto za bridž u biblioteku.

Klarisa je bila zauzeta razmeštanjem stolica po sobi. „Ah, Henri", uzviknu ona, „bilo je ovo najzbudljivije večer. Vidiš, ušla sam ovde sa sendvičima odmah, nakon što si ti otišao, i prva stvar koja mi se desila, jeste da se sapletem preko mrtvaca. Tamo." Pokaza na to mesto. „Iza kauča."

„Da, da, draga", promrsi Henri rasejano, dok joj je pomagao da gurnu fotelju na mesto. „Tvoje priče su uvek tako čarobne, ali stvarno, nemamo sad vremena."

Ah, Henri, to je istina", insistirala je ona. „A, to je tek početak. Policija je došla, i onda su usledili događaji, jedan za drugim." Počela je da brblja. „Postoji narko lanac, a gospođica Pik nije gospođica Pik, ona je, u stvari, gospođa Braun, a ispostavilo se da je Džeremi ubica i on je pokušao da ukrade markicu vrednu četrnaest hiljada funti."

„Hm! Mora da je bila još jedna švedska, žuta", prokomentarisao je Henri. Govorio je popustljivim tonom, ali je, u suštini, uopšte nije slušao.

„Verujem da je bila baš ta!" - uzviknu Klarisa oduševljeno.

„Stvarno, stvari koje ti zamišljaš, Klarisa...“, reče Henri sa puno nežnosti. On premesti omanji stočić, postavljajući ga između dve fotelje, a onda, svojom maramicom, obriše mrve.

„Ali, dragi, ja to nisam izmislila“, nastavi Klarisa. „Ne bih mogla da smislim ni pola od toga.“

Henri stavi svoju aktentašnu na kauč, iza jednog od jastučića, drugo jastuče potapša rukom, a treće odnese na fotelju. U međuvremenu, Klarisa je pokušavala da privuče njegovu pažnju.

„Kako je to čudno“, primeti ona. „Celog života ništa mi se nije dešavalo, a večeras sam dobila pun paket. Ubistvo, policija, narkomani, nevidljivo mastilo, tajne poruke, skoro su me uhapsili zbog ubistva, a zamalo da me nisu i ubili.“ Ona začuta i pogleda u Henrija. „Znaš, dragi, na neki način, ipak je to previše za jedno veče.“

„Idi sada i skuvaj kafu, draga“, odgovori Henri. „Možeš mi sutra ispričati sve svoje fantastične zavrzlake.“

Klarisa je gubila strpljenje.

„Ali, zar ne shvataš, Henri“, upita ga, „da je malo falilo da me ubiju večeras?“

Henri pogleda na sat. „Svskog minuta mogu stići ser Džon ili gospodin Džons“, izjavi on.

„Kroz šta sam sve prošla večeras“, nastavi Klarisa. „Ah, Bože, to me podseća na ser Valter Skota.“

„Šta te podseća na njega?“ - upita je neodređeno, gledajući po sobi, da vidi, da li je sve na svom mestu.

„Moja tetka me je naterala da to naučim napamet“, seti se Klarisa.

Henri je pogleda upitno, a ona počne da recituje: 'Ah, kakvu zamršenu mrežu pletemo, pri prvim pokušajima obmane.'

Henri iznenada postade svestan njenog prisustva, naže se preko fotelje i obgrli je rukama. „Moj obožavani pauk!“ - reče on.

Klarisa mu spusti ruke na ramena. „Da li znaš običaje pauka?“ - upita ga. „Oni jedu svoje muževe.“ Grebuckala ga je po vratu prstima.

„Verovatnije je, da ću ja tebe pojesti“, odgovori Henri strasno i poljubi je.

Izenada, oglasi se zvono na ulaznim vratima. „Ser Džon!“ - zavapi Klarisa, odmakavši se od Henrija, koji, istovremeno, uzviknu: „Gospodin Džons!“

Klarisa pogura Henrija ka vratima prema holu. „Idi i otvori vrata“, naredi mu. „Ja ću ostaviti kafu i sendviče u holu, a ti ih možeš uneti ovde, kada budeš smatrao da treba. Sada počinju razgovori na visokom nivou.“ Ona poljubi svoju ruku i prinese je njegovim usnama. „Srećno, dragi.“

„Srećno“, odgovori Henri. Okrete se od nje da bi se, odmah, ponovo osvrnuo.

„Mislim, hvala. Pitam se koji je od njih dvojice prvi stigao?“ Zakopčavajući na brzinu svoj sako i popravljajući kravatu, on žurno ode do ulaznih vrata.

Klarisa uze tanjir i posudu, krenu ka holu, ali zastade kad je čula Henrijev glas kako ljubazno pozdravlja gosta: „Dobro veče, ser Džon.“ Kolebajući se kratko, ona brzo ode do police za knjige i povuče ručicu da otvori panel. Panel se otvori, i ona uđe unutra. „Misteriozni nestanak Klarise sa scene“, svečano i dramatičano prošapta, i nestade iza panela, samo pola sekunde, pre, nego što je Henri uveo predsednika vlade u salon.

Kraj